

DE PROFETISCHE GESCHIEDENIS
VAN DE GEMEENTE

F.W. Grant

DE PROFETISCHE
GESCHIEDENIS
VAN DE
GEMEENTE

Lezingen over openbaring 2 en 3

De Profetische geschiedenis van de Gemeente

Lezingen over openbaring 2 en 3

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Wat de Geest tot de gemeenten zegt.’

Openbaring 3:22

Inhoud

Voorwoord	8
Lezing 1 - Geestelijke achteruitgang en de Judaïsering van de Gemeente	9
Efeze - Openbaring 2:1-7	13
Smyrna - Openbaring 2:8-11	22
Lezing 2 - Nicolatianisme; of, de opkomst en groei van de geestelijkheid (clericalisme)	39
Pérgamus - Openbaring 2:12-17	39
Lezing 3 - De gevestigde Staatskerk en op een geldbasis	71
Pérgamus - Openbaring 2:12-17	71
Lezing 4 - De vrouw Izebel en de stem van de kerk	102
Thyatira - Openbaring 2:18-23	102
Lezing 5 - Jullie hebben zonder ons als koningen geregeerd	124
Thyatira - Openbaring 2:23-29	124
Een paar woorden nu over iets anders	135
Lezing 6 - Slapen tussen de doden	143
Sardis - Openbaring 3:1-6	143
Lezing 7 - Christus' Woord en Zijn Naam	164

Filadelphia - Openbaring 3:7-13	164
Lezing 8 - Wat brengt de tijd van Zijn geduld tot een einde?...	199
Laodicea - Openbaring 3:14-22	199

Voorwoord

Uiteraard wordt in dit boek het woord 'kerk' veelvuldig gebruikt, maar dat woord komt in gewone bijbel niet voor, Het is de vertaling van het woord 'Ecclesia' wat uitgeroepene, vergadering of bijeenkomst of gemeente betekent. Dit wordt door de auteur ook erkend en herkend, maar het woord is helaas zo ingeburgerd, dat je er bijna niet meer omheen kunt. Wie denkt bij het woord kerk, aan het onzichtbare organisme (geen organisatie) het lichaam van Christus ?

De vertaler Adrie Straver

Lezing 1 - Geestelijke achteruitgang en de Judaïsering van de Gemeente

Openbaring 2:1-11 Efeze en Smyrna

Wij gaan, geliefde vrienden, als de Heer ons in staat stelt, kijken naar de toezeggingen tot de zeven gemeenten - niet in detail, maar meer in het bijzonder bepaalde delen ervan - als representatief voor de staat van het Christendom als geheel vanaf het moment dat de Heer de aarde verliet tot het moment waarop Hij wederkomt. Nu is het in de eerste plaats alleen maar juist dat ik u kort laat zien wat mijn rechtvaardiging is om deze toezeggingen op deze manier toe te passen. Ik kan alleen de redenen aangeven - de belangrijkste is de geschiktheid van de toepassing zelf.

U ziet dan dat de Heer hier, door Zijn apostel, zeven gemeenten in Azië toespreekt - een klein district in het westelijke deel van wat wij Klein-Azië noemen. Maar deze zeven gemeenten worden duidelijk opgevat als representatief voor de Gemeente in het algemeen. In de eerste plaats zijn ze opmerkelijk omdat ze er zeven in aantal zijn. Het is een getal dat, zoals u weet, door het hele boek Openbaring loopt. U hebt niet alleen deze zeven kerken, maar ook zeven zegels, zeven

bazuinen, zeven schalen, zeven geesten van God en andere zevens, die iedereen meteen kan zien, hebben een duidelijke betekenis als zodanig. Het is geen toeval dat er maar zeven zijn. Nu vinden we hier hetzelfde getal, waarvan sommigen van ons zullen weten dat het een van de getallen is die perfectie betekenen, over het algemeen in een goede zin, en inderdaad de perfectie van Goddelijk werk. God voltooide alles in de schepping op de zevende dag.

Nogmaals, aan deze zeven gemeenten is het hele boek van deze profetie toevertrouwd, duidelijk voor ons, en voor alle tijden, maar toch is het in hun handen gelegd; en zo worden ze vertegenwoordigers van de Kerk in het algemeen gemaakt.

Verder presenteert de Heer Zichzelf hier in dit hoofdstuk in het midden van de zeven kandelaars. Deze kandelaars staan voor de zeven gemeenten, zoals gezegd wordt. Er was een kandelaar met zeven armen in de tabernakel, of de tempel; -- hier hebben we als het ware de zeven armen gescheiden van elkaar en alleenstaand. Die zevenarmige kandelaar was het licht van het heiligdom, het licht van de priesters. Het was betekenisvol van Christus door de Heilige Geest (door het Woord, natuurlijk, het licht van Zijn volk. In deze scène in Openbaring wordt Zijn volk beschouwd als het 'licht', niet van het heiligdom, maar 'van de wereld', en de kandelaars staan elk op hun eigen voetstuk, betekenisvol voor hun positie van verantwoordelijkheid. Maar ook hier is het niet alleen te midden van zeven Aziatische gemeenten dat Hij wandelt, noch alleen degenen die deze positie hebben: de zeven gemeenten zijn slechts vertegenwoordigers van het geheel.

Bovendien is het hele boek een 'profetie' - een profetie die reikt tot het einde der tijden, en zelfs tot in de eeuwigheid zelf een profetie die niet van enige lokale betekenis is. Zo'n inleiding, die zich alleen bezighoudt met een paar gemeenten in de tijd van de apostelen, waarvan de herinnering voor de meesten anders geheel voorbij zou zijn gegaan, zou nauwelijks in overeenstemming zijn met dit karakter van het boek zelf. Als ze profetie zijn, dan is het hele boek duidelijk één; en als profetisch van de toestand van de Kerk in het algemeen, hoe bijzonder belangrijk dan voor de dienaren van de Heer aan wie Hij, voor hun eigen leiding, dingen zou laten zien die binnenkort zouden gebeuren!

En als u dan ook nog de hoofdstukken zelf neemt die deze toespraken bevatten, dan ziet u dat in elk ervan de meest plechtige oproep staat aan 'iedereen die een oor heeft om te horen wat de Geest tot de gemeenten zegt.' Nauwelijks een deel van de Schrift heeft zo'n constante, plechtige aansporing om aandacht te schenken aan wat er geschreven staat. Als we de goddelijke waarschuwing en vermaning als van toepassing op onszelf beschouwen, moeten we zeker geloven dat deze hoofdstukken een heel bijzondere plaats in Gods woord hebben, en een heel bijzondere toepassing op ons allen. Geschreven en doorgegeven van de ene generatie op de andere, worden allen die een oor hebben om te horen, vermaand om aandacht te schenken. Maar uiteindelijk is het meest bevredigende bewijs dat deze toespraken te allen tijde tot de Kerk behoren, dit, dat we die toepassing kunnen traceren in de feitelijke feiten van haar geschiedenis, en dit is het wat ik u in deze lezingen zal proberen voor te leggen.

Laten we nu allereerst begrijpen wat het karakter is van het boek dat we voor ons hebben. We hebben een duidelijke titel - iets wat niet gebruikelijk is in het Woord; je hebt zelden een titel voor een van de boeken van de Schrift. De eerste twee verzen hier zijn duidelijk dat, en de titel is, 'De Openbaring van Jezus Christus.' Hij noemt het een 'openbaring.' Hij zegt duidelijk dat het een 'onthulling' of onthulling is van bepaalde dingen die binnenkort zullen gebeuren. In plaats van iets dat niemand kan begrijpen, is het wat God een 'openbaring' noemt.

We hoeven niet te zeggen dat als God het gaf om deze dingen aan ons te tonen, er geen dergelijke onduidelijkheid over zal zijn die het doel waarvoor het is gegeven, tenietdoet. Ik waag het te zeggen dat we het niet onduidelijk zullen vinden, als we eerlijke harten hebben om het te ontvangen. Je zult in de gelijkenis van de zaaier vinden dat het alleen het eerlijke hart is dat 'begrijpt.' En dan is het ook een openbaring aan Christus' dienaren. Het is voor iedereen, zonder twijfel, maar in dat karakter. Het zijn Zijn dienaren die met de dingen te maken zullen hebben. Hun pad zal te midden van de dingen zijn waarover Hij gaat spreken, en Zijn dienaren zullen moeten onderscheiden tussen de dingen die Hem behagen of mishagen. Maar als we geen dienaren zijn - als we dat karakter niet hebben, zullen we het ongetwijfeld moeilijk vinden; dat wil zeggen, als we speculatieve kennis zoeken in plaats van praktische.

Aan dienaren wordt een duidelijke aanmoediging gegeven met betrekking tot het horen en lezen van de woorden van deze profetie: 'Gezegend is hij die leest en zij die horen de woorden van deze profetie, en bewaren wat daarin geschreven staat.' Als we ze niet

perfect konden begrijpen, mag ik zeggen, en zonder enige twijfel weten waar deze dingen op van toepassing zijn, hoe zou er dan van ons verwacht kunnen worden dat we 'de dingen die daarin geschreven staan bewaren'? Want als het ding tenslotte slechts twijfelachtig is - wat het ook mag zijn of niet - heeft het in feite geen recht op u of mij. Wij behoren niet te wandelen op twijfelachtige paden. 'Alles wat niet uit geloof is, is zonde'; en geloof moet Gods woord hebben om het te ondersteunen en te rechtvaardigen. En daarom zeg ik nogmaals, als er niet iets was dat duidelijk kon worden vastgegrepen, en geleerd, en begrepen in zijn toepassing op wat er om ons heen is, de dingen te midden waarvan wij leven, dan zou van ons onmogelijk verwacht kunnen worden dat wij 'de dingen die daarin geschreven staan' zouden houden.

Efeze - Openbaring 2:1-7

Laten we nu eens kijken naar de geadreseerden zelf. In de eerste plaats, tot de 'Kerk te Efeze.' We hebben de Heer die spreekt in woorden die eenvoudig genoeg zijn, maar die even plechtig zijn als ze praktisch zijn voor ons allen vandaag. Te midden van veel lofbetuigingen van hen,--en de Heer prijst alles wat Hij kan,--heeft Hij dit tot hen te zeggen: 'Gij hebt uw eerste liefde verlaten.' 'Ik weet uw werken, en uw arbeid, en uw geduld, en dat gij de kwaden niet kunt verdragen; en dat gij hen hebt beproefd, die zeggen, dat zij apostelen zijn, en het niet zijn, en hebt hen leugenaars bevonden; en hebt verdragen, en hebt geduld, en hebt om Mijns Naams wil gearbeid, en zijt niet moede geworden. Doch Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten' (vers 2-4).

Dat is het begin van de achteruitgang overal bij ieder van ons; en als dit op dit moment op iemand van ons van toepassing is, laten wij dan bedenken dat wij ‘gevallen’ zijn, en nooit goed kunnen zijn totdat wij in die eerste staat zijn hersteld.

Ik wil dat u opmerkt hoeveel de Heer kan prijzen, zelfs waar Hij zo’n ernstige fout vindt. ‘Ik ken uw werken,’ zegt Hij; maar niet alleen werken,--’uw arbeid.’ Dat is energiek werk. Maar nogmaals, arbeid te midden van een scène als deze is geneigd in te storten onder de teleurstelling en ontmoediging die ermee gepaard gaan. De Efeziërs waren niet gebroken; zij hadden ‘geduld’, een rustig uithoudingsvermogen. Zij bleven doorwerken ondanks ontmoediging. Aan de andere kant is geduld geneigd te ontaarden in tolerantie voor het kwaad dat wij zo voortdurend tegenkomen. Zij echter ‘konden de slechten niet verdragen.’ Het was een compliment voor hen dat zij niet zo’n vrijgevigheid toonden als mensen nu vaak zouden hebben. Zulke tolerantie is onvereenigbaar met de liefde voor de waarheid en het goede.

Ook het kwaad toonde zich al op hoge plaatsen. Het is opmerkelijk om te zien dat er in het begin al mensen waren die ‘zeiden dat zij apostelen waren, en die het niet waren.’ Laten we dat opmerken: het zal belangrijk zijn om het in een later verband te onthouden. Wij weten waar die pretentie in latere tijden toe is gerijpt, en dat het nog steeds bestaat. Wij mogen ons er niet meer door laten afschrikken dan de Efeziërs: ‘Gij hebt hen beproefd, die zeggen dat zij apostelen zijn, en zij zijn het niet, en hebt hen leugenaars bevonden.’

Bovendien hadden ze gedragen en geleden, en voor Christus’ naam hadden ze gewerkt. Er was ware liefde voor Christus: er was niet de

eerste frisheid ervan, maar er was ware liefde voor Christus die aan alles ten grondslag lag. Er was veel vrucht; maar de Heer had dit te zeggen: 'Maar Ik heb tegen u dat u uw eerste liefde hebt verlaten.' Er is geen 'iets': dat zou lijken alsof het een kleinigheid was waar de Heer over sprak, terwijl het zo groots was als maar kon zijn. Daarna is het plechtig om te zien dat zelfs Bileam-leraren slechts relatief 'weinig' meer waren. Maar Hij noemt dit nooit 'iets'. De Heer is jaloers op onze harten - op onze liefde, omdat Hij ons liefheeft; en het is geen kleinigheid voor Hem om te zien dat onze liefde afneemt - om te zien dat de eerste frisheid ervan verdwenen is.

Ik wil het heel praktisch stellen - ik wil u vragen wie, door hier vanavond te komen, de positie van christenen inneemt - van hen die Christus hebben gekend, - ik wil u vragen, zoals ik mezelf zou vragen, of u weet wat 'eerste liefde' is, en of u deze 'eerste liefde' nu hebt? Er is dit kenmerk van - en ik twijfel er niet aan dat uw herinneringen mij hierin zullen rechtvaardigen - dat eerste liefde iets boeiends is.

U weet hoe elk nieuw ding geneigd is bezit te nemen van iemand. Het is een spreekwoord geworden. Maar in het geval van eerste liefde is het bij uitstek kenmerkend dat het het onderwerp ervan in zich opneemt. Als we ons herinneren wat het was toen voor het eerst onze ogen werden geopend om te zien wat Christus was, en Hem de onze te noemen, - onze Redder, - om te ontvangen wat Hij voor ons had gedaan, denk ik dat we een gemeenschappelijke ervaring zullen bekennen; dat Zijn liefde ons voor een tijdje, hoe kort of lang het ook mag zijn, in bezit nam; er was niets anders om de plaats met Hem te betwisten. En als het nu anders is - als we tot een rustiger en gematigder inschatting van Hem zijn gekomen, en ruimte en tijd

kunnen vinden voor menig object waarvan Christus er maar één is onder anderen - dan mogen we denken dat het misschien zelfs wijsheid is, die terecht de hitte van de jeugd overleeft, wanneer Hij tot ons zegt: 'Gij zijt gevallen, gij hebt uw eerste liefde verlaten.'

Dat is wat u bijvoorbeeld vindt bij de apostel Paulus, die, geloof ik, zijn van begin tot eind nooit heeft opgegeven. Wat u in de brief aan de Filippijzen vindt, is dat zijn liefde dat boeiende karakter had. Hij gaf zich over aan het object ervan; heel weloverwogen ook, maar volledig en onafgeleid. Hij had 'één ding' voor zich; één idee bezat hem. Het maakte hem, ongetwijfeld, tot wat mensen eng en eenzijdig zouden noemen. Niettemin zijn dit de mannen - om het zo te zeggen - die hun stempel drukken op de wereld. Weinig mensen laten zich niet afleiden door een aantal objecten; terwijl, aan de andere kant, als je een mens vindt die op één ding gericht is, verzonken in het verlangen, zul je over het algemeen (natuurlijk kan ik niet zeggen universeel in een wereld als deze) vinden dat die mens in grote mate zijn verlangen realiseert.

Wat hij nastreeft, streeft hij oprecht na, zijn vermogens concentrerend op zijn object, en hij slaagt. Als het geld is, zal hij geld krijgen, enzovoort. Voor succes, in andere dingen tenminste, veronderstel ik dat iedereen zal toegeven dat er niets is als volledige bezigheid met één ding. Nu is het duidelijk dit dat de Heer voor Zichzelf opeist. We kunnen ons gemakkelijk voorstellen, naarmate de liefde afkoelt, dat we alleen wijsheid verwerven; dat we extreem en enthousiast waren; dat de natuurlijke hitte van de eerste dagen voorbij is en zou moeten verdwijnen; dat we alleen maar wijzer zijn, terwijl we in feite minder geestelijk en minder toegewijd zijn, - ik geloof zeker, ook minder

gelukkig. Want, oh, er is niets als het geluk van een absorberende en responsieve genegenheid, die eeuwige en oneindige liefde voor zichzelf heeft gewekt. En ik zeg nogmaals, de apostel Paulus was in ieder geval niet een van deze voorzichtigen; en hij zegt duidelijk dat wij hem moeten volgen zoals hij Christus volgde!

Voor hem was het leven Christus, en Christus was voldoende voor hem. Dit zijn de dingen die u samen in de Filippenzen vindt. Zorg ervoor dat u ze bij elkaar houdt. In het eerste hoofdstuk hebt u een man voor wie het leven Christus was; en die man, vindt u in het laatste hoofdstuk, was Christus volkomen voldoende. Hij had geleerd, in welke staat hij ook was, tevreden te zijn; hij wist zowel hoe hij vernederd moest worden als hoe hij overvloed moest hebben; overall en in alle dingen werd hem geleerd zowel om verzadigd te worden als om honger te lijden, zowel om overvloed te hebben als om gebrek te lijden. Hij was niet opgetogen door voorspoed noch terneergeslagen door tegenspoed: altijd, in welke staat ook, tevreden. Hoe? Hij onthult het geheim: 'Ik kan alle dingen doen door Christus, die mij kracht geeft.' Denk nu niet dat elke christen dat kan zeggen. Kan iemand van ons dat zeggen? Het heeft natuurlijk geen zin om te benadrukken wat Christus kan doen. Christus kan alles; maar de vraag is, kennen wij Christus in de praktijk zo goed dat wij kunnen zeggen: 'Ik kan alles doen door Christus, die mij kracht geeft'? Zo niet, wat is dan de reden? Falen wat betreft het eerste principe - 'Want mij is Christus te leven.'

Vrucht kan er van buiten heel mooi uitzien, en toch, uiteindelijk, niet rijp zijn voor de smaak van de Meester; dus hier was er een heleboel vrucht die er redelijk goed uitzag, maar die niet genoeg in de

zon had gehangen. Het was niet rijp voor het gebruik van de Meester. Nu zijn wij niet in een juiste staat om iets te beoordelen - zelfs niet om te onderscheiden wat kwaad is - tenzij ons hart werkelijk recht voor Hem is. De Heer geeft ons hier wat de wortel was van al het kwaad dat we later vinden. Want als onze harten hun frisheid van liefde voor Christus verliezen - dat wil zeggen, als Christus minder van ons hart heeft dan Hij ooit had - zal er zeker iets anders komen om de kloof te vullen. Als de natuur, zoals ze zeggen, een vacuüm verafschuwt, dan doen onze harten dat zeker; en als Christus ze niet vult, zal de wereld, in een of andere vorm, worden binnengebracht om de leegte te vullen. Dat zal zeker zo zijn.

Maar dan is er geen bevrediging. Wat is de wereld? Als u de eigen schatting van de apostel neemt (of liever die van God door hem), dan is het deze: 'Alles wat in de wereld is, de begeerte van het vlees, de begeerte van het oog en de hoogmoed van het leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld.' Begeerte en trots; en dat is alles! Voldoet begeerte? Begeerte is slechts onbevredigd verlangen. Voldoet de trots van het leven? Helaas! De trots van het leven is slechts een tweelingbroer van afgunst - een andere vorm van begeerte.

En dan, 'de wereld gaat voorbij, en de begeerte ervan.' Is dat niet genoeg op zichzelf om bevrediging te vernietigen? Nu, als wat ik nastreef alleen maar lust is, is het resultaat dat de leegte groter wordt, en ik word, helaas, - als de Heer niet binnenkomt en mij tegenhoudt, - alleen maar roekelozer en dwazer in het nastreven. De ene stap van het vertrek leidt tot de andere; en wat met het woord van God, en zijn algehele oordeel over de wereld en alles wat daartoe behoort? Zal ik het eerlijk opvatten? Zal ik het in zijn volle kracht willen toepassen

op de dingen die ik zoek? Het noodzakelijke resultaat is dat mijn oordeel verwrongen is wat betreft wat de wereld is, en ik vind het moeilijk te geloven dat het kwaad net zo slecht is als Gods woord het zou willen. 'Heeft God gezegd: Gij zult niet eten van alle bomen van de hof?' Dus de koers snelt naar beneden. Behalve God alleen kan niets iemand daarin tegenhouden.

Verwonder u dan niet dat u hier de wortel hebt van al het kwaad dat in de Kerk is ontstaan, en laten we niet gaan zitten en dit en dat beoordelen in wat we om ons heen vinden, terwijl we tegelijkertijd de wortel van alles ongeoordeeld in onze eigen ziel hebben. Ik dring er bij u op aan, en bij mezelf, dat als Christus niet volledig ons hart heeft, - als onze zaken, ons plezier, ons hele leven in feite, niet echt, waarachtig, eerlijk aan Hem is toegewijd (ik spreek nu niet over gerealiseerde absolute consistentie, we moeten allemaal veel inconsistentie bezitten, maar toch) als het niet het doel van ons hart is om Hem alles te geven, is er werkelijk geen behoorlijke gemeenschap met Hem, en natuurlijk geen macht om werkelijk te beoordelen wat kwaad is.

Om deel aan Hem te hebben, moet Hij reinigen, zoals Hij zei: 'Als Ik u niet was, hebt u geen deel aan Mij.' Maar als we onze voeten in Zijn gezegende handen leggen, moeten we ze daar zonder voorbehoud plaatsen. Als Hij wast, moet het volgens Zijn gedachte zijn van wat verontreiniging is; en als Hij niet reinigt, kunnen wij geen deel aan Hem hebben. Hij kan geen gemeenschap met het kwaad verdragen; maar als gevolg daarvan is onze gemeenschap met Hem verdwenen.

De minste terughoudendheid - het minst opzettelijk achterhouden van Christus wat rechtmatig van Hem is - deze harten waar Hij zo voor

heeft gezwoegd en zoveel moeite voor heeft gedaan om te winnen - het minst bewust achterhouden van Hem is, om zo te zeggen, fataal. De frisheid van onze zielen is verdwenen. Ik weet zeker dat Hij ons, naarmate we met Hem verdergaan, steeds meer zal laten zien wat dit en dat is, en dat het beoordelen van al deze dingen min of meer een praktisch werk is. Onze ogen worden steeds helderder naarmate we met Hem zijn, en we leren steeds meer om dingen bij hun naam te noemen en ze te zien zoals ze werkelijk zijn. Hoewel dat allemaal waar is, en hoewel er dus een groei is in praktische heiliging, is de overgave die Hij van ons vraagt, van het begin af aan en door, een volledige en onvoorwaardelijke overgave.

Er is geen zin in het doorgaan met deze toespraken, behalve dat we eerlijk kunnen zeggen: 'Nou ja, in ieder geval is het mijn hartsverlangen om Christus alles te geven.' Het heeft geen zin om verder te gaan. Je kunt Gods waarheid niet leren zoals een schooljongen zijn les leert. Het is niet alleen voor het hoofd; het is voor het hart. De ogen om het te zien zijn van het hart, en niet van het hoofd; en ik leg het aan uw hart voor waar u bent. Het is plechtig om te bedenken dat het Efeze is dat op deze manier wordt aangesproken. Als het Korinthe of Galatië was geweest, zouden we hebben gezegd, dan begon het kwaad daar bijna vanaf het begin.

Maar dit is Efeze, de allereerste, zoals men zou kunnen zeggen, van de apostolische gemeenten, en degene aan wie in het bijzonder de storting van de kerkelijke waarheid was toevertrouwd. Hier falen laat ons de vraag achter: En waar niet, als in Efeze? En in waarheid, als we alleen maar naar de brieven aan de verschillende gemeenten kijken, zullen we geen moeite hebben om te zien dat lang voordat de apostolische

dagen voorbij waren, de frisse, heldere dagen van de primitieve Kerk voorbij waren. De waarschuwingen en berispingen van de vroege brieven veranderen in plechtige en nadrukkelijke verklaringen in de laatste. In Rome zochten allen hun eigen, niet de dingen van Jezus Christus. 'Allen die in Azië zijn, zijn van mij afgeweken,' zegt de apostel aan Timotheüs. Het geheim van ongerechtigheid was al werkzaam. In de dagen van Johannes waren er al vele antichristen die van hen waren uitgegaan; en, nog steeds binnenin, zoals Diotrefes die openlijk de nog levende apostel weerstonden en ware broeders uit de Kerk wierpen.

De profetische waarschuwingen dragen dit door tot de allerlaatste dagen van het christendom. Boze mannen en verleiders zouden steeds erger worden. Valse leraars zouden vernietigende ketterijen binnenbrengen, zelfs de Heer die hen gekocht heeft ontkennen, en velen volgen hun verderfelijke wegen, waardoor de weg van de waarheid kwaad gesproken zou worden. De 'laatste dagen' zouden speciaal 'gevaarlijke tijden' zijn - mensen die de vorm van godsvrucht hebben en de kracht daarvan ontkennen. En de mens van zonde, de kop van het kwaad dat al aan het werk is, zou de laatste afvalligheid bekronen en het oordeel ontvangen van de hand van de Heer zelf bij Zijn verschijning.

We zijn er dan ook op voorbereid om te zien dat het aspect van de dingen donkerder wordt naarmate we verdergaan met deze toespraken. Zelfs ondanks corrigerende maatregelen, die de trouwe liefde van de Heer niet anders kon dan voorzien, als ze maar tot een besef van hun toestand konden worden gewekt en waarlijk en effectief tot Hem konden terugkeren.

Smyrna - Openbaring 2:8-11

Deze tucht is het dienovereenkomstig van kracht wordend in de volgende brief aan de kerk in Smyrna - de vervolging waarvan iedereen weet dat die uitbrak in de dagen van de heidense keizers. De 'tien dagen van de verdrukking' is op deze manier genoemd door hen die geen enkele gedachte hadden aan enige toepassing van deze toespraken op de staat van de Kerk in het algemeen. De rechtvaardiging ervan door de geschiedenis is in dit geval onbetwist. Maar hier vindt u dat de Heer binnenkomt, op de meest genadige en tedere manier, hoewel niet om hen eruit te halen, omdat Hij Zijn eigen doel had met hun doorstaan.

Hij wilde dat ze van de wereld zouden leren hoe grondig het in oppositie was tegen God. Hij zou hen, als het ware, door de grote uitwendige druk, terug naar Zichzelf dwingen, zodat ze daar, zoals alleen zij dat konden, het ware karakter van datgene wat binnensloop, konden leren; en daarom laat Hij hen erdoorheen gaan, en gebiedt hun alleen 'trouw te zijn tot de dood.' Hij was dat geweest; had 'tot bloedens toe weerstand geboden, strijdend tegen de zonde.' Hij was erdoorheen gegaan en de angel ervan weggenomen. Hij geeft hun de verzekering van Zijn medeleven. Hij zou hen later de kroon des levens geven.

Individueel waren velen zo getrouw. Toch moeten we ons niet voorstellen dat de toestand in het algemeen verbeterde. Integendeel, ik wil dat u opmerkt dat er hier over een klasse van mensen wordt gesproken die heel duidelijk in het zonnetje worden gezet, en die de Heer grondig verwerpt. Als we bedreven zijn in het lezen van

de symbolische taal die hier overal wordt gebruikt, zullen we geen moeite hebben met betrekking tot wie ze zijn, of met hun plaats op dit moment in de kerkelijke geschiedenis. De klasse van mensen waar Hij naar verwijst, wordt in deze levendige woorden beschreven: 'Ik ken uw werken, en verdrukking, en armoede, (maar u bent rijk,) en de lastering van hen die zeggen dat ze Joden zijn, en het niet zijn, maar de SYNAGOGE VAN SATAN zijn.'

Hij spreekt dus niet over deze mensen als de mensen tot wie Hij zich richt; maar laten we ons niet voorstellen dat ze om die reden buiten stonden, en in feite geen bestaande partij in de Kerk waren. Het is in overeenstemming met het karakter van deze brieven dat de Heer deze niet aanspreekt. Het is precies hetzelfde met de Nicolaïeten, de volgelingen van Bileam en de vrouw Izebel, van wie allemaal moet worden toegegeven dat ze in de belijdende Kerk waren. Maar Hij kon degenen die werktuigen van satan waren, niet rekenen tot degenen die een oor hadden om te horen.

Dat ze zichzelf ook Joden noemden, betekent niet dat ze niet ook beleden christenen te zijn, want in feite zouden ze het jodendom en het christendom met elkaar kunnen verwarren; en we weten dat dit bijna vanaf het begin gebeurde, en de apostel Paulus moest er overal weerstand aan bieden. Maar dit zijn geen Joden, hoewel ze dat wel zeggen. Als ze dat waren geweest, hadden ze het nauwelijks hoeven te belijden. Nu is satan de grote tegenstander van Christus, degene die voortdurend Zijn werk probeert te vernietigen, zoals Christus daarentegen komt om de werken van de duivel te vernietigen. Dit was de synagoge van satan, een Joodse partij, het werktuig van satan in zijn poging om Christus' werk te vernietigen. Zij waren in

werkelijkheid helemaal geen Joden, maar mensen die Joods terrein innamen, het terrein van de synagoge, en de ware volgelingen van Christus lasterden (of belasterden). Het is laster, niet vervolging, zoals van de buitenwereld, waarvan zij beschuldigd worden; en de naam waarmee de Heer hen noemt, kan ons voldoende onderwijzen over hun werkelijke karakter.

De ‘synagoge’ is het Joodse woord voor hun bijeenkomst, zoals het Christelijke woord dat overal gebruikt wordt ‘vergadering’ is. Het woord ‘kerk’, hoeven we nauwelijks te zeggen, is een woord dat werkelijk nergens in het woord van God voorkomt: het is het product van latere tijden. Dit is algemeen bekend, en er is niets vreemds aan om dit te zeggen. Iedereen die bekend is met het origineel zal het toegeven. Tegelijkertijd is het van het grootste belang om dit duidelijk in gedachten te houden. Als ik spreek over de ‘vergadering’, kan het natuurlijk onmogelijk verward worden met muren, met stenen en mortel; toch is dat een berucht misbruik van het woord ‘kerk’.

Dan, nogmaals, als ik spreek over de christelijke vergadering zoals die in de Schrift staat, d.w.z. de ‘vergadering die het lichaam van Christus is’, kan ik aan niets anders denken dan de samenkomst van al Zijn leden. Kerklidmaatschap is niets anders of anders dan lidmaatschap van het lichaam van Christus, en er kunnen niet veel lichamen van Christus zijn, maar slechts één, en dat bevat alle ware christenen. Hoe kunnen we dan spreken over de leer van de Kerk, of iets dergelijks? Wat is deze Kerk die onderwijst? De Kerk is het hele gezelschap van leraren en onderwezenen. Wat zij kerkonderwijs noemen, is slechts de leer van bepaalde leraren in vorige generaties, die in latere tijden meer of minder wijdverbreid werd geaccepteerd.

Maar dat is helemaal niet de Kerk. De herstelling (als het mogelijk was) van het ware woord 'vergadering' zou veel van deze fantasieën meteen al vernietigen.

Laten we nu opmerken dat er een verschil is tussen de Joodse en de christelijke woorden. Het woord voor de vergadering in het Nieuwe Testament, 'ecclesia', is afgeleid van twee woorden die 'uitgeroepen' betekenen. Het is niet alleen een samenkomst; het is een bijeenkomst van mensen die duidelijk 'uitgeroepen' zijn van anderen. Aan de andere kant is 'synagoge' slechts een 'samenkomst'. Het is een samenkomst; en dit onderscheidt de Joodse bijeenkomst heel precies van de Christelijke bijeenkomst.

Om te zien wat dat betekent, laten we kort kijken naar wat het Jodendom was. Het was een beproevingssysteem, waarin God de mens op de proef stelde, om te zien of Hij iets uit hem kon krijgen dat Hij kon accepteren - de mens op de proef stelde, om te zien of hij, door welke hulp Hij hem ook kon geven, op welke manier dan ook rechtvaardigheid voor zichzelf kon vinden, en voor Hem kon staan op basis van zijn eigen daden. In het Jodendom gaf God de mens de wet als de mate van gehoorzaamheid die Hij vereiste, zodat hij Zijn aangezicht kon zien en kon leven. Maar hij heeft Gods aangezicht nooit gezien, en kon het nooit zien, op die voorwaarden.

Op het moment dat je ziet wat de wet is, kun je er geen twijfel meer over hebben dat het de mens voor altijd effectief moet uitsluiten van Gods aanwezigheid. Iedereen zal meteen zeggen: 'Als ik God met heel mijn hart en verstand en kracht moet liefhebben, en mijn naaste als mezelf, dan heb ik dat niet gedaan, doe ik dat niet en kan ik dat niet doen.' Nu, als dit de voorwaarden zijn waarop de mens door zijn

eigen werk voor God moet staan, dan is het voor een mens absoluut onmogelijk om op die manier in Zijn aanwezigheid te komen. Hij is zeker uitgesloten; en dat is precies waarvoor de wet is gegeven. De apostel zegt: 'Nu weten wij dat al wat de wet zegt, zij zegt tot hen die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld schuldig worde voor God' (Rom. 3:19). Dat was niet alleen het werkelijke effect ervan, maar het was het beoogde effect ervan. De zin zegt: 'Er is geen rechtvaardige; nee, niet één.'

Die zin was het einde van de beproeving - het einde van de proeftijd van de mens. Het is het einde van de beproeving wanneer de zin wordt gegeven. De apostel wijst de Joden erop dat het vonnis nu was uitgesproken - uitgesproken door hun eigen wet. Het proces van de mens hierover was beëindigd. Het heeft geen zin om een moment te spreken alsof het proces gaande was, nadat het vonnis was uitgesproken. 'Er is niemand rechtvaardig' - Abraham of Mozes, wat dat betreft. Het proces is voorbij, het vonnis is uitgesproken, en dat is de kwestie van de wet - de voorziene en ontworpen kwestie - elke mond gestopt, en de mens schuldig. Ik weet dat het heel moeilijk voor ons is om dit te ontvangen, de wet is Gods heilige, goede en rechtvaardige wet. Maar de waarheid is dat het werkelijke probleem ervan als een proces hierin lag, dat God de mens op zijn eigen terrein opnam. Als je alle vormen van religie overal bekijkt, zul je op de een of andere manier ontdekken dat ze wetsgetrouw zijn - iets doen om te leven.

Het is het universele principe van wat 'natuurlijke religie' wordt genoemd - het is het principe van werken voor acceptatie bij God; en geen verstand of wijsheid van de mens is in staat geweest een

andere manier te bedenken. Dat is precies wat de Schrift zegt over de wet. Het waren de 'beginselen' of 'elementen van de wereld.' Het is wat de wereld overal erkent en waar ze naar handelt, en terecht als tussen mens en mens. Wetten zijn nodig om de wereld in een draaglijke conditie te houden. We zouden niet zonder hen kunnen leven. Nu, wat de mens op deze manier zo noodzakelijk vindt, neemt hij vanzelfsprekend op als het beginsel tussen God en zichzelf, en zelfs daar is hij in de juiste maat. Het probleem is dat hij niet weet, en niet zou willen geloven, dat hij op die grond eenvoudigweg verloren is, en niets anders; en zo zou hij de maat van wat vereist is terugbrengen tot wat hij gelooft dat de maat is van zijn vermogen, en zo de rechtvaardige en onvermijdelijke straf ontwijken.

De wet stemt dan ook overal overeen met de natuurlijke gedachten van het hart van de mens. Maar hij vindt het moeilijk om te beseffen dat God die wet eenvoudigweg gaf met het doel om te veroordelen; want hij kent het hart van God of de bronnen van Zijn liefde niet; en als de wet veroordeelt, ziet hij niets daarbuiten. Al zijn inspanning is daarom om het oordeel te ontlopen; maar dat kan hij niet, want God is heilig en kan Zijn wet niet afzwakken; en aan de andere kant zal geen afzwakking voldoende zijn om de mens zekerheid te geven voor God. Als zonde een zaak van oordeel is bij God, hoe kan de mens er dan mee voor Hem verschijnen?

De waarheid is, hij is verloren; maar hij zal de waarheid niet onder ogen zien. Er was daarom één ding, kenmerkend voor het Jodendom, zoals er één ding is, kenmerkend voor het Christendom. In het Jodendom was het kenmerkend dat God verborgen was; terwijl het ene ding, kenmerkend voor het Christendom, is, dat God geopenbaard wordt.

‘De Heer heeft gezegd, dat Hij in dikke duisternis zou wonen,’ zegt Salomo. ‘God is in het licht,’ zegt de apostel. ‘Niemand heeft God ooit gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem verklaard.’ ‘Wie Mij gezien heeft,’ zegt de Zoon Zelf, ‘heeft de Vader gezien.’

Jodendom en Christendom staan dus in wezenlijk contrast. De ongescheurde sluier, de weg naar het allerheiligste niet openbaar gemaakt, God in wezen onbekend - dat is het Jodendom; en de namen waarmee God wordt genoemd, tonen dit: Hij is de Almachtige, de Eeuwige, (misschien de meest nabije interpretatie van Jehovah,) de Allerhoogste. Geen van deze namen vertelt mij Zijn hart. De Almachtige! Hoe zal Hij Zijn macht gebruiken? Eeuwigheid, Soevereiniteit - al deze zijn niet Hijzelf. Maar de Zoon, Zijn geliefde, komt in beeld - wordt een Mens - om dicht bij de mens te zijn - en Hij openbaart de Vader. Daar ken ik Hem zelf.

Bij de tweede wetgeving, toen God, samen met de wet, over genade sprak, verlichtte een glans van de heerlijkheid Mozes' gezicht; toch was het alleen Jehovah die verscheen. En hoewel het waar is dat Hij Zichzelf verklaart als ‘de Heer, de Heer God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bewaart aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft,’ moet Hij eraan toevoegen (omdat het nog steeds de wet was, die de stenen tafelen, woord voor woord, weer bevatten), ‘en die de schuldige geenszins onschuldig zal verklaren.’ Maar dan, welke hoop voor de mens, wie is dan zeker? Hoewel God aldus kon zeggen, wat betreft de goddeloze mens, zoals Hij doet in Ezechiël: ‘Wanneer de goddeloze zich bekeert van zijn goddeloosheid,

en doet wat recht en recht is, zal hij zijn ziel in leven houden,' toch is de onontkoombare maat daar nog steeds wet.

Genade zou zijn vroegere zonden kunnen aanpakken en hem een nieuw begin kunnen geven, maar het nieuwe blad dat hij omsloeg, zou hij het onbevlekt kunnen houden? Zou hij ooit het onbevlekte blad dat Hij nodig had, aan God kunnen brengen? Helaas, nooit; hij kon zijn ziel nooit redden. En de wet in zijn mildste vorm maakte de diepe verdorvenheid van de mens alleen maar duidelijker. Het was wat de apostel het noemt, 'de bediening van de dood' en de 'bediening van veroordeling.' En daarom zag Mozes, op de berg, nog steeds alleen Gods achterste delen, en niet Zijn gezicht. Daarom toonde ook de ongescheurde sluier door alle dagen van het Jodendom nog steeds dat 'de weg naar het heiligdom nog niet openbaar was gemaakt.' Wat openbaar werd gemaakt, was slechts de nutteloosheid van alle inspanningen van de mens om God te zien en te leven.

Nu wat betreft het essentiële kenmerk van het christendom. Ten eerste. Het was niet de wijziging van de wet: het kwam niet om die nog milder te maken. Integendeel, de christelijke openbaring handhaaft de wet in zijn uiterste strengheid. Het is een christelijke apostel die erop staat dat 'als iemand de hele wet houdt, maar op één punt zondigt, hij schuldig is aan alle' (Jakobus 2:10). En het is een andere apostel die ons vertelt dat 'zovelen als uit de werken van de wet zijn, onder de vloek zijn; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek van de wet om dat te doen' (Gal. 3:10).

Het christendom handhaaft dus niet de rechtvaardige veroordeling van allen op die grond - op grond van werken van welke aard dan

ook; want elk punt van de plicht van de mens wordt gedekt door de wet. Het vonnis is geveld; de beproeving van de mens is beëindigd. Hij is 'goddeloos'; en meer nog, hij is ook 'zonder kracht'. Niets in de weg van goedheid of rechtvaardigheid kan van hem worden verwacht. Wat blijft er dan over? Waarom, God kan Zichzelf tonen. Hij kon het niet doen zolang de beproeving gaande was. De mens zou natuurlijk hebben gezegd: Ik heb mijn deel van de overeenkomst vervuld; ik heb het verbond gehouden. Daarom moest God Zijn aangezicht voortdurend voor de mens gesluiert houden.

Maar zodra er geen enkele twijfel meer bestond dat de mens nooit zijn weg naar binnen zou kunnen vinden, nooit voor God zou kunnen staan, toen - op het moment dat de zonde van de mens zijn hoogtepunt had bereikt, toen de Zoon van God dood hing aan het kruis dat de mens Hem had gegeven, toen het vleselijke verstand aldus zijn vijandschap tegen God op de meest volledige manier had getoond - scheurde Gods eigen hand de sluier van boven naar beneden; en door dat kostbare bloedvergieten was er een weg gemaakt om naar God binnen te gaan, en voor God, aan de andere kant, om naar buiten te komen om de mens te ontmoeten. Ja, een Mens vond inderdaad Zijn weg naar de tegenwoordigheid van God, en ging daar zitten krachtens Zijn werk; maar het was de Mens, Gods metgezel (Zach. 13:7). En de manier waarop Hij binnenkwam, was voortaan een toegangsweg, geheiligd en veilig gemaakt voor zondaars door de kracht van Zijn kostbaar bloed.

Dat is wat het christendom kenmerkt. God is met Zijn genade binnengekomen op een manier die geheel onafhankelijk is van de werken van de mens. Er is geen enkele vermenging meer toegestaan

of mogelijk. Zoals de apostel zegt: 'Indien het uit genade is, is het niet meer uit werken; anders is genade geen genade meer' (Rom. 11:6). Er is niets dat meer nadruk legt op deze twee principes: je kunt deze twee principes niet vermengen. Het evangelie van het christendom is genade. God eist van de mens niets anders dan dat hij ontvangt wat Hij aanbiedt. Hij vraagt niet om gerechtigheid; Hij 'bedient' het. De zondaars die door de wet worden blootgesteld en veroordeeld, worden door het evangelie verwelkomd en tot rust gebracht. Hij die door de wet de schuldigen niet kon vrijpleiten, rechtvaardigt door het werk van Zijn Zoon de goddelozen. Het is God die rechtvaardigt.

Omdat 'Christus stierf voor de goddelozen,' rechtvaardigt Hij 'de goddelozen.' Wij zijn dan in staat, door het bloed van Christus, om rechtstreeks in Gods aanwezigheid te komen en Hem van aangezicht tot aangezicht te zien. En God die achter het voorhangsel was en 'in dikke duisternis,' is, zoals de apostel Johannes zegt, 'in het licht.' En die glorie waaruit wij ooit waren afgesloten, wordt ons permanente en vredige thuis. Maar let nu op, als dat het geval is, brengt het christendom mensen meteen in een aparte plaats van acceptatie met God en relatie met Hem, wat het jodendom onmogelijk zou kunnen geven. Het brengt, als onderscheiden van de wereld, een volk naar voren dat verzoend is en in vrede met God leeft. 'Aan allen die Hem hebben aangenomen, heeft Hij het recht gegeven om kinderen van God te worden' (Joh. 1:12, kanttekening).

In het christendom heb je dus de 'uitroeping' van hen die in staat zijn om hun plaats in te nemen als kinderen van God. In het jodendom was er de vermenging, zoals mensen nu zouden zeggen, van de kerk en de wereld samen. Er was geen scheiding, en geen enkele

was mogelijk. In het jodendom werden mensen nog beproefd, en niemand kon zijn plaats innemen als een kind van God in de ware zin, als geboren uit Hem. Niemand kon God in die zin zijn Vader noemen. De apostel vertelt ons in het vierde deel van Galaten dat de ware kinderen, hoewel erfgenamen, in hun tijd van minderjarigheid waren, 'onder voogden en bestuurders tot de tijd door de Vader bepaald,' en 'niets verschillen van dienaren, hoewel heren van allen.' Op school, met de schoolmeester, zeggen kinderen 'meneer,' of 'meester,' en niet 'vader.' Zo zouden ze ook in die toestand zeggen: 'ga niet in het gericht met Uw dienaar, o Heer, want voor Uw ogen zal geen mens gerechtvaardigd worden' (Ps. 143:2).

Het is waar, God was een Vader voor Israël; maar Israël was een natie in het vlees - een gemengd gezelschap van zondaars en heiligen tezamen. Er was, er kon geen, onderscheid zijn tussen de een en de ander. Er was geen vergadering van heiligen die onderscheiden was van zondaars. De enige roeping was van Israël uit de heidenen, het type alleen, en in zekere zin het contrast, van de roeping van christenen uit de wereld. Zo was er in het Jodendom een volledige vermenging. In het Christendom is er nu de scheiding van Gods kinderen, die uitdrukkelijk worden aangespoord om uit te gaan en zich af te scheiden van ongelovigen, om werkelijk van hun plaats als zodanig te genieten (2 Kor. 6:14-18). Jodendom was in deze zin niet een 'uitroeping', maar een loutere 'synagoge - een 'samenkomst'.

Daar, in het elfde hoofdstuk van het Evangelie van Johannes, waar Kajafas onbewust profeteert dat Christus 'voor dat volk' (Israël) zou 'sterven', voegt de apostel toe: 'en niet alleen voor dat volk, maar ook opdat Hij de kinderen van God die verstrooid waren, in één zou

kunnen vergaderen.’ Dat was een doel van de dood van Christus, dat Hij nu in staat zou zijn om de kinderen van God die verstrooid waren, in feite door het Jodendom zelf, in één te vergaderen. De Kerk van God is de vergadering van hen die, niet langer op de proef gesteld, al de plaats van Gods kinderen hebben, en, als gedoopt met de Geest, Christus’ leden; wiens aanvaarding voor altijd is bepaald en vastgesteld - uit genade en niet uit werken, noch vermengd met hen. Het opnieuw inbrengen van het Jodendom in de Kerk was het brengen van afstand tussen de mens en God.

Het was het terugplaatsen van de sluier die God aan het kruis had gescheurd - God opnieuw in de duisternis, en de mens nog steeds beproefd, om zijn weg te vinden om God te ontmoeten en voor Hem te staan als hij kon. Het was noodzakelijkerwijs afstand scheppen tussen God en de mens, en het gezegende gezicht van God bedekken dat Hij in Christus had geopenbaard. Noem het Verheven of verheerlijkte Gemeente of hoe je wilt, dat is wat het nog steeds is. Noodzakelijkerwijs is het daarom de vermenging van de Kerk en de wereld samen. Omdat, als ze op de proef worden gesteld, niemand weet wat wat is, kun je de heilige niet van de zondaar scheiden, ze staan allemaal samen op de proef; je kunt dan de kinderen van God niet scheiden van de kinderen van de wereld.

Nu, als je om je heen kijkt, is dat precies wat je bijna overal zult vinden. De resultaten van die vreselijke verandering van vergadering naar synagoge zijn overal zichtbaar. In de brief aan de Galaten zien we wat er in de tijd van de apostel in de Kerk kwam; en u weet hoe serieus hij het neemt: ‘Ik wou dat ze zelfs werden afgesneden,’ zegt hij, en waarschuwt hen, als er iemand zou komen en een ander

evangelie zou brengen, (niet een ander, want er waren er niet twee), dan zou hij 'anathema' zijn - vervloekt.

Dat het Jodendom een onderkomen heeft gekregen in de Kerk van God betekent niets minder dan de vernietiging ervan in zijn ware aard. Het eerste uitgangspunt (na wat we in Efeze zagen) is het verlies, in de ware zin van het woord, van de Kerk zelf; en dit was voordat de ongeïnspireerde kerkgeschiedenis begon. Het is verbazingwekkend om te zeggen dat we de ware Gemeente nooit meer als zodanig historisch hebben gehad. Als een kerkelijk historicus kan zeggen 'de annalen van de Kerk zijn de annalen van de hel,' dan kunnen we zeker toegeven dat waar hij het over heeft niet de Gemeente is (behalve in verantwoordelijkheid), maar de synagoge van satan! Is de term te sterk?

Helaas - terwijl christenen er ongetwijfeld doorheen verspreid zijn - is de kerk van Rome, of van Constantijn, of zelfs nog verder terug, als geheel iets beters dan de ellendige travestie van de ware kerk, het lichaam van Christus? Onder wie anders dan onder satan hebben mensen het zo gemaakt? En elke nieuwe afwijking van de waarheid is in feite een nieuwe groei van het jodendom. Geen wonder, aangezien het de natuurlijke religie van de mens is, en hij nooit in staat is geweest om een andere te produceren. Gedoopt kan het worden, en uiterlijk getransformeerd, ongetwijfeld. Mensen kunnen christenen worden genoemd, hoewel ze zichzelf nauwelijks zo durven te noemen; 'leden van Christus', zo gemaakt door een sacrament; bisschoppen mogen de Heilige Geest net zo vrijelijk geven als apostelen ooit deden, als woorden voor goddelijke realiteiten mogen worden opgevat!

Helaas, onder dit alles, en niet op grote diepte, is de prachtige vorm zo hol als een masker, - een witgekalkt graf van onreinheid zelf. Alleen, - zovelen zijn verontreinigd - het is de mode geworden, en er mag niet over gesproken worden; hij die afwijkt van ongerechtigheid maakt zichzelf tot prooi. Kijk om u heen, geliefde vrienden, en het zal in ieder geval niet moeilijk zijn om de vormen van het Jodendom te herkennen, noch om de taal van de synagoge te horen, die opnieuw is opgericht. Ongetwijfeld noemen ze zichzelf christenen, die, als u hen vraagt of ze van Christus zijn, zullen denken dat u niets te vragen hebt; en als u zich opwerpt om de Zijne te zijn, zich zullen verbazen over uw aanmatiging. Als u geen twijfels hebt, zullen zij voor u twijfelen. Bij hen worden mensen nog steeds beproefd, en ze weten niet hoe het zal aflopen. Zoals in het Jodendom, vindt u alles om op de mens in te werken via zijn oog, zijn oor, zijn emotionele aard: architectuur en indrukwekkende schouwspelen; muziek en oratorische oproepen; alles om het religieuze sentiment wakker te maken in een wezen dat niet geheel 'verloren' is.

Zoals ik al zei, hoewel ze christenen worden genoemd, mag u niet oordelen of ze dat werkelijk zijn. Ze zijn kerkleden; maar de ware Gemeente is onzichtbaar, en ze weten niet waar die is. Ze hebben praktisch werkende kerken die dat goed genoeg doen. Hebben ze het eeuwige leven? - zouden ze bang zijn om te zeggen. Vergeving van zonden? - ze weten het niet. Zijn ze kinderen van God? - wie weet? Het is liefdadigheid om te veronderstellen dat ze dat zijn, en ze zullen je accepteren als jij hen accepteert. Is dat niet wat je bijna overal vindt? Een mengeling van de kerk en de wereld volgt natuurlijk. Scheiding is verwerpelijk. Het is farizeïsme - doen alsof je beter bent dan je buurman.

Dat is allemaal wat we hier echt hebben. Het is de wereld die bijeen is gekomen, als vervanging voor Gods eigen bijeenkomst. God verzamelt mensen uit de wereld; een volk dat 'niet van de wereld is, zoals Christus niet van de wereld is.' Wat de kerk betreft, die is praktisch verdwenen. De wereld komt noodzakelijkerwijs binnen als een vloed, en de kinderen van God worden overspoeld. Ze noemen het de 'religieuze wereld', en dat is het ook, hoewel er gelovigen in zijn, velen - overweldigd, bezoedeld en in slavernij; een slavernij die zij voelen, terwijl zij er niet doorheen kunnen breken. Als er een fundamenteel verschil is tussen de Kerk en de wereld, wat moet er dan uit die vermenging voortvloeien? De Kerk wordt de wereld; en de wereld de Kerk. 'Alles wat van de wereld is, is er noodzakelijkerwijs in te vinden. Tot op de dag van vandaag zijn 'de lust van het vlees, de lust van de ogen en de hoogmoed van het leven' er allemaal en bloeien ze; en wie heerst over de wereld? Wie is haar god en prins?

Ik sluit hier vanavond af met slechts een toepassing. Ik hoop dat u mij niet verkeerd begrijpt of denkt dat ik het hele christendom verwar onder de vreselijke titel die we hebben onderzocht. Gods eigen gemeente bestaat nog steeds, Godzijdank. Haar leden zijn overal te vinden, hoewel helaas verspreid en grotendeels weigerend om echt met elkaar verenigd te worden ter wille van bondgenootschappen die, als ze ogen hadden om te zien, ze zouden herkennen als van de wereld. Ik vergeet niet dat wij vandaag de dag erfgenamen zijn van het kwaad dat tot ons komt, goedgekeurd door grote namen en door dierbaren.

Ik mag er daarom niet voor terugdeinzen om ze bij hun ware titels te noemen: ik ben er des te meer toe verplicht. Het zijn zij die zich al heel

vroeg hebben geleend om de ware Gemeente van God te veranderen in een Joodse bijeenkomst op juridische principes, Zijn volk en de wereld samen verwarrend, die Hij aanklaagt als satans synagoge. Maar helaas, de poging was grotendeels succesvol. De mens als slaaf. De trieste resultaten zijn er vandaag de dag nog steeds. De praktijk en de principes blijven - wijdverspreid, lang en bijna universeel geaccepteerd. De ware Gemeente is verdwenen - is onzichtbaar. Van Gods licht voor de wereld verschijnen een paar verspreide lichten, zwak genoeg te midden van de duisternis.

Hoe ver de principes die ik heb beschreven op uzelf of in het algemeen van toepassing zijn, moet u zelf onderscheiden. Laten we alleen eerlijk en serieus zijn. Laten we niet aarzelen om kwaad te noemen, omdat goede mensen het hebben beoefend. En wat wij als kwaad zien, laten we met heel ons hart weigeren. Laten we weigeren om wet evangelie te noemen - om het te sanctioneren of ernaar te luisteren. Laten we de onbevreesde en bijtende woorden van de apostel onthouden; - als ik zulke woorden vanavond had gebruikt, wat zouden mensen dan zeggen? Laten wij ook weigeren medeplichtig te zijn aan wat het gezicht van de belijdende Kerk heeft veranderd, totdat de trekken van Christus' bruid niet meer zichtbaar zijn. Laten wij het juk met ongelovigen weigeren, zelfs al zijn zij gedoopt en orthodoxe ongelovigen. Het is de Heer die zegt, niet ik, dat wij dit moeten doen, zodat Hij praktisch voor ons de Vader kan zijn die Hij is.

Laten wij met deze woorden afsluiten: 'Wordt niet ongelijkmatig verbonden met ongelovigen; want wat heeft de gerechtigheid gemeen met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En welke overeenstemming heeft Christus met

Belial? Of wat heeft hij die gelooft, met een ongelovige?'. 'En welke overeenkomst heeft de tempel van God met afgoden? Want gij zijt de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn. Daarom gaat weg uit hun midden en scheidt u af en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal u aannemen en Ik zal u tot een Vader zijn en u tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige' (2 Kor. 6:14-18).

Lezing 2 - Nicolatianisme; of, de opkomst en groei van de geestelijkheid (clericalisme)

Pérgamus - Openbaring 2:12-17

We gaan nu zorgvuldig naar dat vijftiende vers kijken: 'Alzo hebt gij ook hen, die de leer der Nikoläieten houden, welke Ik haat.'

Deze volgende fase van de reis van de Gemeente in haar afwijking, helaas, van de waarheid kan gemakkelijk historisch worden herkend. Het is van toepassing op de tijd toen, na de heidense vervolging te hebben doorstaan (en de trouw van menig Antipas werd erdoor aan het licht gebracht), het publiekelijk werd erkend en in de wereld werd gevestigd. Het kenmerk van deze brief is, - hoewel ik er nu niet bijilsta, hoop ik er een andere keer op in te gaan, - de Gemeente die woont waar satans troon is. 'Troon' zou het moeten zijn, niet 'zetel.'

Nu heeft satan zijn troon, niet in de hel (die zijn gevangenis is, en waar hij helemaal niet regeert), maar in de wereld. Hij wordt uitdrukkelijk de 'vorst van deze wereld' genoemd. Wonen waar satans troon is, is zich vestigen in de wereld, onder satans bestuur, om zo te zeggen, en bescherming. Dat is wat mensen de oprichting van de Kerk noemen. Het vond plaats in Constantijns tijd. Hoewel de

samensmelting met de wereld al lange tijd steeds meer vastbesloten was, was het toen toch dat de Kerk de zetels van de oude heidense afgoderij innam. Het was wat mensen de triomf van het christendom noemen; maar het resultaat was dat de Kerk de dingen van de wereld nu, als nooit tevoren, in veilig bezit had: de voornaamste plaats in de wereldwassers, en de principes van de wereld doordrongen haar overal.

De naam 'Pérgamus' zelf suggereert dat. Het is een woord (zonder het eraan gehechte deeltje, dat op zichzelf al veelbetekenend is) dat 'huwelijk' betekent; en het huwelijk van de Gemeente voordat Christus komt om haar tot Zich te nemen, is noodzakelijkerwijs ontrouw aan Hem met wie zij is verloofd. Het is het huwelijk van de Gemeente en de wereld waar de brief aan Pérgamus over spreekt - het einde van een verkering die al lang daarvoor gaande was.

Er is echter iets dat hier echt aan voorafgaat, - genoemd in de allereerste toespraak - dat ik vanavond zal behandelen, en dat hier echt op zijn plaats is. Ik kon het niet zo goed inbrengen toen we naar de toespraak tot Efeze keken, omdat het daar duidelijk bijkomstig is en de stand van zaken niet kenmerkt. In de toespraak tot Efeze zegt de Heer: 'Maar dit hebt gij, dat gij de daden van de Nicolaïeten haat, die Ik ook haat' (2:6). Hier is het meer dan de 'daden' van de Nicolaïeten. Er zijn nu niet alleen 'daden', maar 'leer'. En de Gemeente, in plaats van het te verwerpen, hield eraan vast. In de dagen van Efeze haatten ze de daden van de Nicolaïeten, maar in Pérgamus 'hadden' ze degenen die de leer aanhingen, en verwierpen ze niet.

De serieuze vraag is dan: hoe moeten we dit interpreteren? Ik antwoord dat het woord 'Nicolaïeten' het enige is waarmee we het

echt kunnen interpreteren. Mensen hebben heel hard geprobeerd aan te tonen dat er een sekte van de Nicolaïeten was, maar het wordt nu door schrijvers, bijna van alle kanten, toegegeven dat het zeer twijfelachtig is. Ook kunnen we ons niet voorstellen waarom er in brieven met een profetisch karakter - waarvan ik vertrouw dat ik heb aangetoond dat deze dat hebben - zo'n herhaalde en nadrukkelijke vermelding zou moeten zijn van een louter obscure sekte, waarover mensen ons weinig of niets kunnen vertellen, en die lijkt te zijn verzonnen om bij de passage voor ons te passen.

De Heer veroordeelt het plechtig: 'welk ding ik haat.' Het moet een speciale betekenis voor Hem hebben, en van belang zijn in de geschiedenis van de Gemeente - hoe weinig het ook begrepen mag zijn. En nog iets dat we moeten onthouden is, dat het niet de manier van de Schrift is om ons naar de geschiedenis van de Kerk of naar welke geschiedenis dan ook te sturen om haar uitspraken te interpreteren. Gods Woord is zijn eigen tolk, en we hoeven niet ergens anders heen te gaan om te ontdekken wat er staat. Anders wordt het een kwestie van geleerde mannen die zoeken en ontdekken voor degenen die niet dezelfde middelen of vaardigheden hebben - toepassingen die alleen op hun gezag moeten worden genomen.

God laat ons niet aan dat soort dingen over. Bovendien is het de normale manier in de Schrift, en vooral in passages met een symbolisch karakter, zoals het gedeelte voor ons, dat de namen betekenisvol zijn. Ik hoef u er niet aan te herinneren hoe overvloedig dit in het Oude Testament het geval is; en in het Nieuwe Testament, hoewel minder opgemerkt, kan ik er niet aan twijfelen dat er overal dezelfde betekenis is. Hier, als we het alleen over de naam hebben,

denk ik dat de naam alleen al voldoende verrassend en leerzaam is. Natuurlijk zou de betekenis voor degenen die de taal spraken, niet verborgen of verhuld zijn, maar net zo duidelijk als die van Bunyans allegorieën.

Het betekent dan 'het volk veroveren'. Het laatste deel van het woord (Laos) is het woord dat in het Grieks wordt gebruikt voor 'mensen', en het is het woord waarvan de algemeen gebruikte term 'leken' is afgeleid. De Nicolaïeten waren precies dat: 'de leken onderwierpen, en haalden de massa neer' van het christelijke volk, om hen onterecht te overheersen.

Er is nog een ander woord dat in dit verband erg opvallend is, en dat hier wordt aangetroffen; een woord dat erg lijkt op dit 'Nicolaïeten', hoewel het een Hebreeuws woord is en geen Grieks; zoals u de leer van de Nicolaïeten hebt, zo hebt u de 'leer van Bileam'; en zoals Nicolaïeten betekent 'het volk veroveren', betekent Bileam 'het volk vernietigen'. U hebt aangegeven wat hij Balak 'leerde'. Bileams leer was 'een struikelblok voor de kinderen van Israël te werpen, dingen te eten die aan afgoden waren geofferd en hoererijs te bedrijven.'

Voor dit doel verleidde hij hen tot vermenging met de volken, waarvan God hen zorgvuldig had afgescheiden. Die noodzakelijke scheiding die werd verbroken, was hun vernietiging, voor zover die overwon. Op dezelfde manier hebben we gezien dat de Gemeente uit de wereld werd geroepen, en het is maar al te gemakkelijk om het Goddelijke type in dit geval toe te passen. Maar hier hebben we een openlijk typisch volk, met een overeenkomstige betekenisvolle naam, en in zo'n nauwe verbinding dat het vanzelfsprekend de lezing van het soortgelijke woord 'Nicolaïeten' als soortgelijk betekenisvol

bevestigt. Ik zal hier op een ander moment meer over moeten zeggen, als de Heer het wil.

Laten we nu de ontwikkeling van het Nicolaïtisme bekijken. Het zijn allereerst bepaalde mensen die dit karakter hebben, en die - ik vertaal het woord slechts - als eersten de plaats van superieuren over het volk innemen. Hun 'daden' laten zien wat ze zijn. Er is nog geen 'leer'. Maar het eindigt, in Pérغامus, met de leer van de Nicolaïeten. De plaats wordt nu van rechtswege van hen aangenomen. Er is een leer, een lering erover, die ten minste door sommigen wordt ontvangen, en waarvoor de Gemeente in het algemeen - nee, ook ware zielen in het algemeen - onverschillig is geworden. Wat is er nu tussen deze twee dingen gekomen - de 'daden' en de 'leer'? Het is wat we de vorige keer hebben bekeken - de opkomst van een partij die de Heer markeert zoals zij die zeiden dat ze Joden waren en dat niet waren, maar die de synagoge van satan waren - de poging van de tegenstander (helaas, te succesvol) om de Gemeente te Judaïseren.

Ik probeerde je de vorige keer te laten zien wat de kenmerken van het Jodendom zijn. Het was een proeftijdsysteem, een systeem van beproeving, waarin moest worden gezien of de mens gerechtigheid voor God kon voortbrengen. We kennen het einde van de beproeving, en dat God verklaarde 'niemand rechtvaardig; nee, niet één.' En pas toen kon God Zijn genade manifesteren. Zolang Hij de mens aan een beproeving onderwierp, kon Hij onmogelijk de weg naar Zijn eigen aanwezigheid openen en de zondaar daar rechtvaardigen. Hij moest, zolang deze beproeving duurde, hem buitensluiten. Want op die grond kon niemand God zien en leven.

Nu, de essentie van het christendom is dat iedereen welkom is. Er is een open deur en gemakkelijke toegang, waar het bloed van Christus iedereen, hoezeer ook een zondaar, het recht geeft om tot God te naderen en uit Zijn hand rechtvaardiging te vinden als goddeloos. God in Christus zien is niet sterven, maar leven. En wat is het verdere gevolg hiervan? Zij die aldus tot Hem zijn gekomen - zij die de weg van toegang door de vrede hebben gevonden - bloed in Zijn aanwezigheid sprekend, geleerd hebbende wat Hij is in Christus, en gerechtvaardigd zijn voor God - zijn in staat om een plaats in te nemen, en geleerd om een plaats in te nemen, die onderscheiden is van alle anderen, zoals nu Zijn - kinderen van de Vader, leden van Christus, Zijn lichaam. Dat is de Gemeente, een lichaam dat geroepen is, gescheiden van de wereld.

Het Jodendom daarentegen, is noodzakelijkerwijs allemaal door elkaar gemengd. Niemand daar kan zo'n plaats bij God innemen. Niemand kan werkelijk 'Abba, Vader' roepen; daarom kon er geen scheiding zijn. Dit was ooit een noodzaak geweest, en ongetwijfeld van God. Maar nu het Jodendom weer is opgericht, nadat God het had afgeschaft, heeft het geen zin om te beweren dat het ooit van Hem was; het opnieuw opzetten ervan was het al te succesvolle werk van de vijand tegen dit evangelie en tegen deze Gemeente. Hij brandmerkt deze Judaïsten als de 'synagoge van satan.'

Nu kunt u meteen begrijpen, toen de Gemeente in haar ware karakter praktisch uit het oog werd verloren, toen Kerkleden mensen bedoelden die gedoopt waren met water in plaats van met de Heilige Geest, of toen de doop met water en met de Heilige Geest als één werden beschouwd (en dit werd al heel vroeg een geaccepteerde leer),

toen werd natuurlijk de Joodse synagoge praktisch weer opgericht. Het werd steeds onmogelijker om te spreken van christenen die in vrede met God waren of gered. Ze hoopten dat te zijn, en sacramenten en verordeningen werden middelen van genade om, voor zover dat mogelijk was, een verre zaligheid te verzekeren.

Laten we eens kijken in hoeverre dit zou helpen met de leer van de Nicolaiëten. Het is duidelijk dat toen en terwijl de gemeente in de synagoge zonk, het Christelijke volk praktisch werd wat de Joden vroeger waren geweest. Nu, wat was die positie? Zoals ik al zei, was er helemaal geen sprake van een echte toenadering tot God. Zelfs de hogepriester, die (als een type van Christus) eenmaal per jaar het heiligste binnenging, op de grote verzoendag, moest de genadetroon bedekken met een wolk van wierook, opdat hij niet zou sterven.

Maar de gewone priesters konden daar helemaal niet binnengaan, maar alleen in de buitenste heilige plaats; terwijl het volk in het algemeen daar zelfs niet binnen kon komen. En dit was uitdrukkelijk bedoeld als een getuigenis van hun toestand. Het was het resultaat van falen van hun kant; want Gods aanbod aan hen, dat u kunt vinden in het negentiende hoofdstuk van Exodus, was dit: 'Nu dan, indien gij mijn stem in daad zult gehoorzamen, en mijn verbond zult houden, zult gij Mij een bijzonder bezit zijn boven alle volken, want de gehele aarde is van Mij, en gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn, en een heilig volk.'

Zij kregen aldus voorwaardelijk gelijke nabijheid van toegang tot God aangeboden - zij zouden allen priesters zijn. Maar dit werd ingetrokken, want zij verbraken het verbond; en dan wordt een speciale familie in de plaats van priesters gesteld, terwijl de rest van

de mensen op de achtergrond wordt geplaatst en alleen via hen tot God kan luisteren.

Zo werd het Jodendom gekenmerkt door een apart en intermediair priesterschap; en om dezelfde reden was er geen wat we nu zendingswerk zouden noemen. Er was geen uitgaan naar de wereld op deze manier; geen voorziening, geen bevel om de wet te prediken. Wat konden ze in feite zeggen? Dat God in de dikke duisternis was? Dat niemand Hem kon zien en leven? Het is zeker duidelijk dat er geen 'goed nieuws' was. Het Jodendom had geen waar evangelie. De afwezigheid van de evangelist en de aanwezigheid van het intermediaire priesterschap vertelden hetzelfde treurige verhaal en waren in perfecte overeenstemming met elkaar.

Zo was het Jodendom. Hoe anders is het christendom dan! Zodra de dood van Christus het voorhangsel had gescheurd en een weg naar de tegenwoordigheid van God had geopend, was er meteen een evangelie, en de nieuwe orde is: 'Ga uit in de hele wereld en predik het evangelie aan alle schepselen.' God maakt Zichzelf bekend, en 'is Hij alleen de God van de Joden?' Kunt u het evangelie van Christus beperken tot de grenzen van een natie? Nee, de gisting van de nieuwe wijn zou de flessen doen barsten.

Het tussenliggende priesterschap is, door het evangelie, nu afgeschaft; want alle christenen zijn nu priesters voor God. Wat voorwaardelijk aan Israël werd aangeboden, is nu een voldongen feit in het christendom. Wij zijn een koninkrijk van priesters; en in de wijsheid van God is het Petrus - door de mens aangesteld als het grote hoofd van het ritualisme - die in zijn eerste brief de twee dingen aankondigt

die het ritualisme met wortel en tak vernietigen voor hen die in hem geloven.

Ten eerste, dat wij ‘wedergeboren’ zijn, niet door de doop, maar ‘door het woord van God, dat leeft en blijft tot in eeuwigheid; . . en dit is het woord dat door het evangelie aan u verkondigd wordt.’

Ten tweede, in plaats van een groep priesters, zegt hij tot alle christenen: ‘Ook gijlieden, als levende stenen, wordt opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus’ (2:5). De offers zijn geestelijk - lofprijzing en dankzegging, en ook ons leven en lichaam (Hebr. 13:15, 16; Rom. 12:1). Dit moet bij ons het ware priesterlijke werk zijn, en zo krijgen onze levens hun juiste karakter: ze zijn de dankofferdienst van hen die in staat zijn om tot God te naderen.

In het Jodendom, laat me het herhalen, kwam niemand werkelijk nader; maar nu het volk - de leken (want het is slechts een Grieks woord dat Engels is gemaakt) - en dat op een betere manier dan de Joodse priester zou kunnen. De priesterlijke kaste, waar die ook wordt aangetroffen, betekent hetzelfde. Er is helemaal geen nadering van het hele lichaam van het volk. Het betekent afstand van God, en duisternis - God buitengesloten van het volk.

Nu, DAT is de betekenis van ‘de geestelijkheid.’ Ik wil dat u er heel goed naar kijkt. Ik wil dat u niet denkt dat het slechts een kwestie is van een bepaalde orde van kerkbestuur - zoals mensen heel geneigd zijn te doen. Ik wil dat u de belangrijke principes ziet die hierbij betrokken zijn, en hoe de Heer werkelijk, zoals Hij moet hebben

gedaan, van het Nikolaïtisme heeft gezegd, 'dat ik ook haat.' En mijn doel en object vanavond is om te proberen u het te laten haten zoals God het haat.

Ik heb het niet over mensen - God verhoede. Ik heb het over een ding. Ons ongeluk is dat we aan het einde zijn van een lange reeks van afdwalingen van God, en als gevolg daarvan groeien we op te midden van veel dingen die ons overkomen als 'traditie van de oudsten', geassocieerd met namen die we allemaal vereren en liefhebben, op wiens gezag we ze in werkelijkheid hebben aanvaard, zonder ze ooit echt in het licht van Gods aanwezigheid te hebben bekeken.

En er zijn er velen die we graag erkennen als ware mannen van God, en dienaren van God, in een valse positie. Het is over die positie dat ik spreek. Ik heb het over iets, zoals de Heer doet - 'welk ding ik haat.' Hij zegt niet, 'welk volk ik haat.' Hoewel in die dagen dit soort kwaad geen erfenis was zoals nu, en de eerste verspreiders ervan natuurlijk een eigen verantwoordelijkheid hadden, hoe zelfbedrogen ze ook waren; toch, in deze kwestie zoals in alle andere, hoeven we ons niet te schamen of bang te zijn om te zijn waar de Heer is. Nee, we kunnen hierin niet met Hem zijn tenzij we dat zijn. En Hij zegt over het Nicolaïtisme, 'wat ik haat.'

Want, wat betekent het? Ik zal u in het kort vertellen wat het idee van een geestelijkheid precies is. Het betekent een geestelijke kaste of klasse; een groep mensen die officieel recht heeft op leiderschap in geestelijke zaken; een nabijheid tot God afgeleid van een officiële positie, niet van geestelijke macht: in feite de herleving, onder de namen en met verschillende aanpassingen, van datzelfde tussenliggende priesterschap dat het Jodendom onderscheidde, en dat

het christendom nadrukkelijk ontkent. Dat is wat een geestelijkheid betekent; en in tegenstelling tot deze zijn de rest van de christenen slechts de leken, de seculieren, noodzakelijkerwijs teruggezet in meer of mindere mate van de oude afstand, die het kruis van Christus heeft weggenomen.

We zien dan waarom het nodig was dat de gemeente werd gejudaiseerd voordat de daden van de Nicolaiëten konden rijpen tot een 'leer.' De Heer had zelfs gehoorzaamheid geautoriseerd aan schriftgeleerden en Farizeeën die op de stoel van Mozes zaten; en om deze tekst toe te passen zoals mensen hem nu toepassen, moest de stoel van Mozes natuurlijk in de Christelijke gemeente worden opgericht: dit gedaan hebbende, werd de massa Christenen die van het priesterschap waar Petrus over sprak, gedegradeerd tot louter 'lekenleden', werd de leer van de Nicolaiëten onmiddellijk gevestigd.

Begrijp me goed dat ik op geen enkele manier de goddelijke instelling van de Christelijke bediening in twijfel trek. God verhoede; want bediening, in de volste zin, is kenmerkend voor het Christendom, zoals ik in feite al heb beweerd. Ook ontken ik (hoewel ik geloof dat alle ware Christenen ook dienaren zijn door het feit zelf) niet een speciale en onderscheidende bediening van het Woord, zoals die welke God aan sommigen heeft gegeven, en niet aan allen, hoewel voor het gebruik van allen. Niemand die werkelijk door God is onderwezen, kan ontkennen dat sommigen, niet allen, onder Christenen de plaats van evangelist, herder, leraar hebben.

Ik geloof dat ik hier meer aandacht aan besteed dan de huidige opvattingen; want ik geloof dat elke ware dienaar een geschenk is van Christus, in Zijn zorg als Hoofd van de Gemeente, voor Zijn volk,

en iemand die zijn plaats alleen van God heeft, en in dat karakter verantwoordelijk is voor God, en God alleen. Het ellendige systeem dat ik om me heen zie, degradeert hem van deze gezegende plaats, en maakt hem in feite weinig meer dan de fabrikant en de dienaar van mensen. Terwijl het weliswaar een plaats van heerschappij over mensen geeft die een vleselijke geest bevredigt, boeit het toch de geestelijke mens, en zet hem in ketenen, overal hem een kunstmatig geweten gevend tegenover de mens, in feite verhinderend dat zijn geweten op de juiste wijze voor God is.

Laat mij u kort uitleggen wat de Schriftleer van de bediening is; het is een heel eenvoudige. De Vergadering van God is het lichaam van Christus; alle leden zijn leden van Christus. Er is geen ander lidmaatschap in de Schrift dan dit, het lidmaatschap van het lichaam van Christus, waartoe alle ware christenen behoren: niet vele lichamen van Christus, maar één lichaam; niet vele kerken, maar één Gemeente.

Er is natuurlijk een andere plaats voor elk lid van het lichaam, juist door het feit dat hij zo is. Alle leden hebben niet dezelfde functie: er is het oog, het oor, enzovoort, maar ze zijn allemaal noodzakelijk en dienen elkaar allemaal op de een of andere manier.

Elk lid heeft zijn plaats, niet alleen lokaal en ten behoeve van bepaalde andere leden, maar ten behoeve van het hele lichaam.

Elk lid heeft zijn eigen gave, zoals de apostel duidelijk leert. 'Want zoals wij in één lichaam vele leden hebben, en niet alle leden dezelfde functie hebben, zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus,

en ieder afzonderlijk leden van elkaar. Hebbende dan gaven, die verschillen naar de genade die ons gegeven is,' enz. (Rom. 12:4-6).

In het twaalfde hoofdstuk van 1 Korinthiërs spreekt de apostel uitgebreid over deze gaven; en hij noemt ze bij een veelzeggende naam - 'manifestaties van de Geest.' Het zijn natuurlijk gaven van de Geest; maar meer nog, het zijn 'manifestaties van de Geest;' ze manifesteren zich waar ze gevonden worden - waar (ik hoef er nauwelijks aan toe te voegen) geestelijk onderscheidingsvermogen is - waar zielen voor God staan.

Bijvoorbeeld, als u het evangelie van God neemt, waar ontleent het zijn gezag en kracht aan? Aan enige goedkeuring van mensen? aan menselijke geloofsbrieven van welke aard dan ook of aan zijn eigen inherente kracht? Ik beweer dat de algemene poging om de boodschapper te authenticeren, afdoet aan de kracht van het Woord in plaats van eraan toe te voegen. Gods woord moet als zodanig worden ontvangen: hij die het ontvangt, zet er zijn zegel op dat God waarachtig is. Zijn vermogen om te voldoen aan de behoeften van hart en geweten is afgeleid van het feit dat het 'Gods goede nieuws' is, die perfect weet wat de behoefte van de mens is en er dienovereenkomstig in heeft voorzien. Hij die zijn kracht heeft gevoeld, weet goed van wie het komt. Het werk en getuigenis van de Geest van God in de ziel hebben geen getuigenis van mensen nodig om ze aan te vullen.

Zelfs het beroep van de Heer in Zijn eigen geval was op de waarheid die Hij uitsprak: 'Als Ik de waarheid spreek, waarom gelooft u Mij dan niet?' Toen Hij in de Joodse synagogen of elders optrad, was Hij in de ogen van de mensen slechts een arme zoon van een timmerman, die door geen enkele school of groep mensen werd erkend. Alle gezag was

ooit tegen Hem. Hij ontkende zelfs ‘het ontvangen van getuigenissen van mensen.’ Alleen Gods woord zou voor God moeten spreken. ‘Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem die Mij gezonden heeft.’ En hoe keurde het zichzelf goed? Door het feit dat het de waarheid was. ‘Als Ik de waarheid spreek, waarom gelooft u Mij dan niet?’

Het was de waarheid die zijn weg moest vinden met de waarheid. ‘Hij die Gods wil wil doen, zal van de leer weten of deze van God is, of dat Ik uit Mijzelf spreek.’ Hij zegt: Ik spreek de waarheid; Ik breng het u van God; en als het waarheid is, als u Gods wil probeert te doen, zult u leren het te herkennen als de waarheid. God zal mensen niet in onwetendheid en duisternis laten als zij ernaar streven daders van Zijn wil te zijn. Kunt u veronderstellen dat God zal toestaan dat ware harten worden misleid door welke aannemelijke misleidingen er ook maar in omloop zijn? Hij is in staat om Zijn stem kenbaar te maken aan hen die Zijn stem willen horen. En zo zegt de Heer tegen Pilatus: ‘Iedereen die uit de waarheid is, hoort Mijn stem’ (Joh. 18:37). ‘Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken ze en zij volgen Mij;’ en, nogmaals, ‘een vreemde zullen zij niet volgen, maar zij zullen van hem wegluchten, omdat zij de stem van vreemden niet kennen’ (Joh. 10:27, 5).

De aard van de waarheid is dus dat het doen alsof zij authentiek is voor hen die zelf waarachtig zijn, is haar onteren, alsof zij niet in staat is tot vanzelfsprekendheid; en het oneert God, alsof Hij zielen zou kunnen missen, of wat Hij Zelf heeft gegeven. Nee, de apostel zegt: ‘Door de manifestatie van de waarheid bevelen wij onszelf aan bij ieders geweten voor het aangezicht van God’ (2 Kor. 4:2). En de Heer spreekt erover dat het de veroordeling van de wereld is dat ‘het

licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht, omdat hun daden slecht waren' (Joh. 3:19). Er was geen gebrek aan bewijs: het licht was er, en de mensen erkenden de kracht ervan tot hun eigen veroordeling toen ze eraan probeerden te ontsnappen.

Zo was er in de gave ook 'de manifestatie van de Geest' en het werd 'aan ieder mens gegeven om er profijt van te hebben.' Juist door het feit dat hij het had, was hij verantwoordelijk voor het gebruik ervan - verantwoordelijk tegenover Hem die het niet tevergeefs had gegeven. In de gave zelf lag het vermogen om te dienen, en ook de titel; want ik ben verplicht om te helpen en te dienen met wat ik heb. En als zielen geholpen worden, hoeven ze nauwelijks te vragen of ik de opdracht had om het te doen.

Dat is het eenvoudige karakter van de bediening - de dienst van liefde, overeenkomstig het vermogen dat God gaf; wederzijdse dienst van ieder aan ieder, en ieder aan allen, zonder elkaar te verdringen of uit te sluiten. Elke gave werd in de gemeenschappelijke schatkist geworpen, en allen werden er rijker door. Gods zegen en de manifestatie van de Geest waren allemaal met de benodigde sanctie. Niet allen waren leraren, laat staan openbare leraren, van het Woord; toch werden in deze gevallen precies dezelfde principes toegepast. Dat was slechts één afdeling van een dienst die er velen had, en die door ieder aan ieder werd verleend overeenkomstig zijn sfeer.

Was er niets anders dan dat? Was er toen helemaal geen geordende klasse? Dat is iets anders. Er waren, zonder twijfel, in de vroege gemeente twee klassen van ambtenaren, regelmatig benoemd, -geordend, als u wilt. De diakenen waren zij die, belast met de zorg

voor het fonds voor de armen en andere doeleinden, eerst door de heiligen werden gekozen voor deze plaats van vertrouwen in hun naam, en vervolgens op gezaghebbende wijze door apostelen direct of indirect werden aangesteld. Ouderlingen waren een tweede klasse, oudere mannen, zoals het woord impliceert, die in de plaatselijke vergaderingen werden aangesteld als ‘bisschoppen’ of ‘opzieners’, om kennis te nemen van hun staat.

Dat de ouderlingen hetzelfde waren als bisschoppen, kan worden gezien in Paulus’ woorden aan de ouderlingen van Efeze, waar hij hen vermaant om ‘acht te slaan op . . . de hele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opzieners heeft aangesteld.’ Daar hebben ze het woord ‘bisschoppen’ vertaald, maar in Titus hebben ze het laten staan - ‘dat u in elke stad ouderlingen aanstelt, zoals ik u heb aangesteld; indien iemand onberispelijk is... want een bisschop moet onberispelijk zijn’ (Handel. 29:28; Tit. 1:5, 7).

Hun werk was om ‘toezicht te houden’, en hoewel voor dat doel hun ‘bekwaamheid om te onderwijzen’ een zeer noodzakelijke kwalificatie was, gezien de reeds wijdverbreide dwalingen, kon toch niemand veronderstellen dat onderwijzen beperkt was tot hen die ‘ouderlingen’ waren, ‘echtgenoten van één vrouw, die hun kinderen met alle ernst onderdanig hielden.’ Dit was een noodzakelijke test voor iemand die bisschop zou worden; ‘want indien iemand zijn eigen huis niet weet te besturen, hoe zal hij voor de gemeente Gods zorgen?’ (1 Timoteüs 3:1-7).

Welke gaven ze ook hadden, ze gebruikten ze, zoals iedereen deed, en zo gebiedt de apostel: ‘Laten de oudsten die goed regeren, dubbele

eer waardig geacht worden, vooral zij die arbeiden in het woord en de leer' (vers 17). Maar ze konden regeren, en goed regeren, zonder dit.

De betekenis van hun wijding was precies dit, dat het hier niet om een gave ging, maar om gezag. Het was een kwestie van titel om vaak moeilijke en delicate zaken op zich te nemen en te onderzoeken, ook onder mensen die zeer waarschijnlijk niet in staat waren om zich te onderwerpen aan wat louter geestelijk was. De bediening van de gave was iets anders, en gratis, onder God, voor iedereen.

Zoveel, heel kort, wat betreft de leer van de Schrift. Onze pijnlijke plicht is nu om het systeem dat ik verafschuw, in contrast daarmee te plaatsen, volgens hetwelk een aparte klasse formeel toegewijd is aan geestelijke zaken, en het volk - de leken - in dezelfde verhouding van dergelijke bezigheden wordt uitgesloten. Dit is waarachtig Nicolaïtisme, - de 'onderwerping van het volk.'

Ik zeg nogmaals dat niet alleen de bediening van het Woord volkomen juist is, maar dat er mensen zijn die een speciale gave en verantwoordelijkheid hebben (hoewel nog steeds niet exclusief) om het te bedienen. Maar het priesterschap is iets anders, en iets dat voldoende duidelijk is om gemakkelijk te herkennen waar het wordt beweerd of in feite bestaat. Ik ben me er natuurlijk van bewust dat protestanten in het algemeen elke priesterlijke macht voor hun dienaren ontkennen. Ik heb geen zin om hun volmaakte eerlijkheid in deze ontkenning te betwisten. Ze bedoelen dat ze er niet aan denken dat de dienaar enige gezaghebbende macht van absolutie heeft; en dat ze de tafel van de Heer niet tot een altaar maken, waarop dag na dag de volmaaktheid van Christus' ene offerande wordt ontkend door talloze herhalingen. Ze hebben in beide opzichten gelijk; maar het is

nauwelijks de hele zaak. Als we dieper kijken, zullen we ontdekken dat er veel van een priesterlijk karakter kan hechten waar geen van beide de minste plaats heeft.

Priesterschap en bediening kunnen op deze manier worden onderscheiden. Bediening (in de zin die we nu beschouwen) is voor mensen, priesterschap is voor God. De predikant brengt Gods boodschap aan het volk; hij spreekt namens Hem tot hen. De priester gaat naar God voor het volk; hij spreekt, op de omgekeerde manier, namens hen tot Hem. Het is zeker gemakkelijk om deze twee houdingen te onderscheiden.

‘Lof en dankzegging’ zijn ‘geestelijke offers:’ ze maken deel uit van onze offerande als priesters. Zet een speciale klasse op een plaats waar ze regelmatig en officieel zo handelen voor de rest, ze zijn meteen in de rang van een tussenpriesterschap, - bemiddelaars bij God voor degenen die niet zo dichtbij zijn.

Het Avondmaal des Heren is de meest prominente en meest volledige uitdrukking van christelijke dankbaarheid en aanbidding, openbaar en uitgesproken. Maar welke protestantse predikant beschouwt het niet als zijn officiële recht om dit te bedienen? Welke ‘leek’ zou niet terugdeinzen voor de ontheiliging van het bedienen ervan? En dit is een van de verschrikkelijke kwalen van het systeem, dat de massa van de christenen zo duidelijk gesecculariseerd is. Bezeten met wereldse zaken, kan er niet van hen verwacht worden dat ze geestelijk zijn wat de geestelijken zijn. En hieraan zijn ze als het ware overgegeven. Ze worden bevrijd van geestelijke bezigheden waaraan ze niet gelijk zijn, en waaraan anderen zich volledig overgeven.

Maar dit moet duidelijk veel verder gaan. ‘De lippen van de priester moeten kennis bewaren.’ De leken, die dat zijn geworden door afstand te doen van hun priesterschap, hoe zouden ze de kennis moeten behouden die tot een priesterlijke klasse behoort? De ongeestelijkheid, waaraan ze zich hebben overgegeven, achtervolgt hen hier. De klasse wiens werk het is, worden ook de geautoriseerde vertolkers van het Woord, want hoe zou de seculiere mens zo goed kunnen weten wat de Schrift betekent? Zo worden de geestelijken geestelijke ogen en oren en mond voor de leken, en zijn ze op weg om ook het hele lichaam te worden.

Maar het past mensen goed. Begrijp me niet verkeerd, alsof ik bedoel dat dit alles slechts de aanname van een klasse is. Het is dat, ongetwijfeld, maar nooit had dit ellendige en onschriftuurlijke onderscheid tussen geestelijken en leken zo snel en zo universeel kunnen worden verkregen als het deed, als het niet overal goed was aangepast aan de smaak van degenen die het werkelijk verdrong en degradeerde. Niet alleen in Israël, maar ook in het christendom is het vervuld: ‘De profeten profeteren vals, en de priesters heersen door hun middelen, en mijn volk heeft het graag zo!’ Helaas, dat deden ze, en dat doen ze nog steeds.

Terwijl het geestelijke verval inzet, ruilt het hart dat zich tot de wereld wendt, gemakkelijk, net als Esau, zijn geestelijke geboorterecht voor een bord linzensoep. Het ruilt gelukkig zijn behoefte om te veel om geestelijke dingen te geven, in met degenen die de verantwoordelijkheid hiervoor willen aanvaarden. Wereldlijkheid is goed bedekt met een lekenmantel. En toen de gemeente in het algemeen afweek van de eerste liefde, wat snel gebeurde, begon de

wereld binnen te komen door de losjes bewaakte poorten, en werd het steeds onmogelijker voor de gewone leden van het christendom om de gezegende en wonderbaarlijke plaats in te nemen die toebehoorde aan christenen.

De stap naar beneden, in plaats van teruggehaald te worden, maakte de volgende stappen alleen maar gemakkelijker; totdat, in minder dan 300 jaar vanaf het begin, overal een Joods priesterschap en een rituele religie werden geïnstalleerd. Alleen des te erger, omdat de kostbare dingen van het christendom hun namen ten minste als buit achterlieten voor de indringer, en de schaduw voor de meesten de substantie zelf werd.

Maar ik moet terugkeren om meer in het bijzonder naar één kenmerk in deze geestelijkheid te kijken. Ik heb de verwarring van bediening en priesterschap opgemerkt; de aanname van een officiële titel in geestelijke zaken, van de titel om het avondmaal te bedienen, en ik had er ook aan toe kunnen voegen, om te dopen. Want geen van deze dingen kan in de Schrift worden gevonden. Maar ik moet nog even stilstaan bij de nadruk die op wijding wordt gelegd.

Ik wil dat u nog wat meer ziet wat wijding betekent. In de eerste plaats, als u het Nieuwe Testament doorneemt, zult u niets vinden over wijding om te onderwijzen of dat te bereiken. U ziet mensen overal rondgaan die vrijelijk hun gave uitoefenen; de hele gemeente was verspreid vanuit Jeruzalem, behalve de apostelen, en zij gingen overal heen om het Woord te prediken (letterlijk, te evangeliseren). De vervolging heeft hen niet gewijd, neem ik aan. Zo ook met Apollos. Zo ook met Filippus de diaken. Er is in feite geen spoor van iets anders.

Timotheüs ontving een gave door profetie, door de oplegging van Paulus' handen met die van de ouderlingen, maar dat was een gave, geen machtiging om het te gebruiken. Dus wordt hem geboden om zijn eigen kennis door te geven aan getrouwe mannen, die ook anderen zouden moeten kunnen onderwijzen; maar er wordt met geen woord gerept over het ordenen van hen. Het geval van ouderlingen heb ik al opgemerkt. Dat van Paulus en Barnabas in Antiochië is het meest ongelukkig dat er kan zijn voor het doel waarvoor mensen het gebruiken. Want profeten en leraars worden aangesteld om een apostel te wijden, en wel iemand die volledig ontkent dat hij dat is, 'van mensen of door mensen.' En daar verleent de Heilige Geest - niet de macht om iemand te wijden, maar zegt: 'Zonder Mij Barnabas en Saulus af voor het werk waartoe Ik hen geroepen heb' - voor een speciale zendingsreis, die zij later hebben volbracht, zo wordt getoond. Zie Handelingen 8:1,3; 11:19-21; 13:2-4; 18:24-28; 1 Tim. 4:14; enz.

Nu, wat betekent deze 'wijding'? Het betekent veel, dat kunt u zeker weten, anders zou er niet zo ijverig voor gestreden worden als nu het geval is. Er zijn ongetwijfeld twee fasen ervan. In de meest extreme, als tussen Rooms en ritualisten, er wordt er ten volle voor geclaimd dat het de overdracht is, niet alleen van gezag, maar van geestelijke macht. Zij nemen aan, met alle macht van apostelen, de Heilige Geest te geven door het opleggen van hun handen, en ook voor het priesterschap ten volle. Het volk van God, als zodanig, wordt verworpen van het priesterschap dat Hij hun heeft gegeven, en een speciale klasse wordt in hun plaats gesteld om voor hen te bemiddelen op een manier die de vrucht van Christus' werk opzijzet en hen bindt aan de Kerk als het kanaal van alle genade.

Onder protestanten denk je misschien, ik hoef hier niet bij stil te staan; maar het wordt ook onder sommigen van hen gedaan, in woorden die, voor een bepaalde klasse van hen, vreemd genoeg niets lijken te betekenen, terwijl een andere klasse in hen de overvloedige goedkeuring van hun hoogste pretenties vindt.

Zij die daarentegen terecht en consequent deze onchristelijke veronderstellingen verwerpen, doen inderdaad niet alsof ze een gave verlenen in de wijding, maar alleen om de gave te 'erkennen' die God heeft gegeven. Maar dan wordt deze erkenning tenslotte als noodzakelijk beschouwd voordat de persoon kan dopen of het avondmaal kan bedienen - dingen die in werkelijkheid helemaal geen bijzondere gave vereisen.

En wat de bediening van het Woord betreft, Gods gave is gemaakt om menselijke goedkeuring te vereisen, en wordt 'erkend' namens Zijn volk door hen die worden beschouwd als een onderscheidingsvermogen te hebben dat het volk als zodanig niet heeft. Of ze nu zelf blind zijn of niet, deze mannen moeten 'leiders van de blinden' worden; anders waarom zouden anderen ogen voor hen moeten zijn, terwijl hun eigen zielen uit de plaats van directe verantwoordelijkheid jegens God worden gehaald en onterecht verantwoordelijk worden gemaakt jegens de mens? Er wordt een kunstmatig geweten voor hen vervaardigd, en er worden voortdurend voorwaarden opgelegd waaraan ze zich moeten conformeren om de nodige erkenning te verkrijgen. Het is goed als ze niet onder de controle van hun ordineraars staan wat betreft hun pad van dienstbaarheid, zoals ze dat over het algemeen zijn.

In principe is dit ontrouw aan God: want als Hij mij een gave heeft gegeven om voor Hem te gebruiken, ben ik zeker ontrouw als ik naar een man of groep van geest ga om hun toestemming te vragen om het te gebruiken. De gave zelf brengt de verantwoordelijkheid met zich mee om het te gebruiken, zoals we hebben gezien. Als ze zeggen: 'Maar mensen kunnen fouten maken', erken ik dat volledig; maar wie neemt mijn verantwoordelijkheid op zich als ik een fout maak? En nogmaals, de fouten van een ordinerend lichaam zijn oneindig veel ernstiger dan die van iemand die alleen maar niet gezond is.

Hun fouten worden geheiligd en bestendigd door de ordening die ze verlenen; en de man die, als hij eenvoudig op zijn eigen verdiensten zou staan, snel zijn ware niveau zou vinden, heeft er een karakter door gekregen dat het hele gewicht van het systeem moet dragen. Vergissing of niet, hij is niettemin een van de geestelijke lichamen - een dienaar, als hij werkelijk niets te bedienen heeft. Hij moet worden voorzien, al is het maar met een minder opvallende plaats, waar zielen, dierbaar voor God als geen ander, onder zijn hoede worden geplaatst, en moet niet worden gevoed als hij ze niet kan voeden.

Beschuldig mij niet van sarcasme; het is het systeem waar ik over spreek dat sarcasme is: als het omhullen van het lichaam van Christus in banden die de vrije circulatie van het vitaliserende bloed belemmeren, dat het geheel ervan onbepert zou moeten doordringen. De natuur zelf zou de dwaasheid moeten bestraffen. Wat een enorme gevolgtrekking wordt er afgeleid uit zulke Schriftuurlijke aannames als dat apostelen en apostolische mannen 'geordende ouderlingen' zijn! Ze moeten bewijzen dat ze dat zijn, en (als we dat toegeven), dat de Schrift 'ouderling' helemaal geen ouderling zou kunnen zijn,

maar een jonge ongehuwde man die net uit zijn tienerjaren is, en aan de andere kant evangelist, herder, leraar was - al Gods verschillende gaven ineen. Dit is de predikant, - volgens het systeem, inderdaad, de predikant, - het geheel van de vijftig of vijfhonderd zielen die aan hem zijn toevertrouwd als 'zijn kudde', waarmee niemand anders het recht heeft zich te bemoeien! Zeker, zeker, het merk Nicolaitisme staat voorop in zo'n systeem als dit!

Neem het op zijn best, de man, als hij al begaafd is, zal waarschijnlijk niet alle gaven hebben. Stel dat hij een evangelist is, en zielen worden gelukkig bekeerd, dan is hij geen leraar en kan hij ze niet opbouwen. Of, hij is een leraar die naar een plaats wordt gestuurd waar maar een paar christenen zijn, en de massa van zijn gemeente bestaat uit onbekeerde mensen. Er zijn geen bekeringen, en zijn aanwezigheid daar (volgens het systeem) houdt de evangelist die daar nodig is, weg. Godzijdank! Hij breekt deze barrières voortdurend af, en op een of andere onregelmatige manier kan de behoefte worden vervuld. Maar de voorziening is scheurvormend en een verwarring: de nieuwe wijn breekt de arme menselijke flessen.

Voor dit alles is het systeem verantwoordelijk. De exclusieve bediening van één man, of van een aantal mannen in de gemeente, heeft geen greintje Schrift om het te ondersteunen; terwijl de wijding, zoals we hebben gezien, de poging is om alle bediening te beperken tot een bepaalde klasse, en het te laten rusten op menselijke autorisatie in plaats van op goddelijke gave; het volk, Christus' schapen, wordt hun competentie ontzegd om Zijn stem te horen. De onvermijdelijke neiging is om de aandacht die gewijd zou moeten worden aan het woord dat hij brengt, op de man te vestigen. De vraag is, is hij geschikt

gebleken? Als hij werkelijk spreekt, is hij ondergeschikt aan de vraag, is hij aangesteld? of, misschien zou ik moeten zeggen, zijn orthodoxie is al voor hen vastgesteld door het feit van zijn aanstelling.

Paulus, een apostel, niet van mensen, noch door mensen, kon niet op dit plan zijn ontvangen. Er waren apostelen vóór hem, en hij ging niet naar hen toe noch kreeg hij iets van hen. Als er een opvolging was, was hij een breuk in de opvolging. En wat hij deed, deed hij opzettelijk, om te laten zien dat zijn evangelie niet naar de mens was (Gal. 1:11), en dat het niet zou rusten op het gezag van de mens. Nee, als hij zelf een ander evangelie predikte dan dat hij had gepredikt (want er was geen ander), ja, of een engel uit de hemel (waar het gezag, als dat in twijfel zou worden getrokken, doorslaggevend zou kunnen lijken), is zijn plechtige besluit: 'laat hem vervloekt zijn.'

Autoriteit is dan niets, als het niet het gezag is van het woord van God. Dat is de test - is het in overeenstemming met de Schrift? Als de blinde de blinde leidt, zullen ze dan niet allebei in de greppel vallen? Zeggen: 'Ik kon het natuurlijk niet weten, ik vertrouwde een ander' zal je niet uit de greppel redden.

Maar hoe kan de ongeestelijke en ongeletterde leek beweren dat hij kennis gelijkstelt aan de ontwikkelde en erkende predikant, toegewijd aan geestelijke zaken? In feite doet hij dat over het algemeen niet. Hij geeft toe aan degene die het beter zou moeten weten, en in de praktijk verdringt de leer van de predikant grotendeels het gezag van het woord van God. Niet dat er op die manier zekerheid wordt verkregen. Hij kan het voor zichzelf niet verbergen dat mensen verschillen, hoe wijs en goed en geleerd en erkend ze ook mogen zijn. Maar hier komt de duivel tussenbeide en - als God heeft toegestaan dat de autoriteiten van

mensen in een chaos van verwarring terecht kwamen, zoals ze hebben gedaan - suggereert hij de onvoorzichtige ziel dat de verwarring het gevolg moet zijn van de onduidelijkheid van de Schrift, terwijl ze erin terecht zijn gekomen door de Schrift te negeren.

Maar dit is overal ! Mening, geen geloof; mening waartoe u uiteraard welkom bent en recht hebt; en u moet anderen ook recht geven op hun mening. U mag zeggen 'ik geloof', zolang u daarmee niet bedoelt 'ik weet'. 'Kenniss' claimen is beweren dat u wijzer, geleerder, beter bent dan hele generaties voor u, die tegengesteld dachten aan u.

Moet ik u laten zien hoe ongelooft hierop gedijs; hoe satan zich verheugt wanneer hij, voor het eenvoudige en nadrukkelijke 'Ja' van de goddelijke stem, erin slaagt het Ja en Nee van een groot aantal botsende commentatoren te vervangen? Denkt u dat u de gevechten van de Heer kunt voeren met de stormloop van menselijke meningen in plaats van 'het zwaard van de Geest, dat is het woord van God'? Denkt u dat 'Aldus zegt Johannes Calvijn of Johannes Wesley' satan net zo bevredigend zal ontmoeten als 'Aldus zegt de Heer'?

Wie kan ontkennen dat zulke gedachten overal zijn en op geen enkele manier beperkt zijn tot papisten of ritualisten? De tendens is helaas in het hart van ongelooft om steeds af te wijken van de levende God, die vandaag de dag zo dicht bij de Zijne staat als op enig moment door de eeuwen heen Zijn gemeente is gereisd; zo bekwaam om te onderwijzen als altijd - zo klaar om het woord 'Hij die Zijn wil zal doen, zal van de leer weten of zij van God is' te vervullen. De ogen zijn van het hart, en niet van het hoofd. Hij heeft voor wijzen en verstandigen verborgen wat Hij aan baby's openbaart.

De school van God is effectiever dan alle hogescholen samen, en hier zijn leken en geestelijken gelijk: 'Hij die geestelijk is, onderscheidt alle dingen,' en hij alleen. Er is geen vervanging voor geestelijkheid: ongeestelijk zijn, kan alleen de Geest van God verhelpen. Wijding, zoals die wordt beoefend, is eerder een sanctie die eraan wordt opgelegd - een poging om te manifesteren wat de manifestatie van de Geest is, of helemaal niet Zijn werk, en om leiders te verschaffen voor de blinden die, met al hun zorg, niet kunnen verzekeren dat zij ook niet blind zijn.

Voordat ik afsluit, moet ik een paar woorden zeggen over 'opvolging'. Een wijding die pretendeert te zijn afgeleid van de apostelen moet noodzakelijkerwijs (om consistent te zijn) een successieve wijding zijn. Wie kan gezag verlenen (en in de minste en laagste theorieën van wijding wordt gezag verleend, zoals om te dopen en het avondmaal te bedienen) dan iemand die zelf voor dit doel is gemachtigd? U moet daarom een keten van gewijde mannen hebben, die elkaar lineair opvolgen. Apostolische successie is even noodzakelijk voor het Presbyterianen- als voor het Episcopalianenplan. John Wesley, als zijn volmacht voor de wijding, viel terug op de essentiële eenheid van bisschop en presbyter. Nee, presbyterianen zullen tegen episcopalianen het gemak van het handhaven van successie op deze manier aandringen. Ik heb hier niets mee te maken: ik dring er alleen op aan dat successie nodig is.

Maar let dan op het resultaat. Het is iets dat losstaat van geestelijkheid, en zelfs van waarheid. Een roomse priester kan het net zo goed hebben als ieder ander; en inderdaad, via de goot van Rome hebben we het meeste van wat we om ons heen hebben, en moet noodzakelijkerwijs

zijn neergedaald. Goddeloosheid en onreinheid maken Christus' opdracht niet in het minst ongeldig. De leraar van valse leer kan net zo goed Zijn boodschapper zijn als de leraar van de waarheid. Nee, het bezit van de waarheid, met de gave om deze te bedienen en godsvrucht gecombineerd, maken in feite geen deel uit van de geloofsbrieven van de ware ambassadeur. Hij kan al deze dingen hebben en er geen zijn. Hij kan ze allemaal willen en toch waarlijk één zijn.

Wie kan zo'n leer geloven? Kan Hij die de waarheid is, dwaling erkennen? de Rechtvaardige, onrechtvaardigheid? Dat is onmogelijk. Dit kerkelijk stelsel schendt elk principe van moraliteit en verhardt het geweten dat ermee te maken heeft. Want waarom moeten we voorzichtig zijn voor de waarheid, als Hij dat niet is? En hoe kan Hij boodschappers sturen die niet geloofd hoeven te worden? Zijn eigen test van een waarachtige getuige faalt: want 'hij die uit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen eer; maar hij die Zijn eer zoekt die Hem gezonden heeft, die is waarachtig en er is geen onrechtvaardigheid in hem.' Zijn eigen test van geloofwaardigheid faalt, want 'als Ik de waarheid spreek, waarom gelooft gij Mij dan niet?' was Zijn eigen oproep.

Nee: dit principe stellen is het veroordelen. Hij die het falen voorzag en voorspelde van wat het heldere en duidelijke getuigenis van Zijn waarheid en genade had moeten zijn, kon geen opvolging van leraren voor het huis aanstellen die Zijn opdracht zouden dragen, onverbeterlijk door welke mislukking dan ook! Voordat apostelen de aarde hadden verlaten, was het huis van God een 'groot huis' geworden, en het was noodzakelijk om zich te scheiden van vaten

om er oneer in te brengen. Hij die Zijn apostel gebood een ander te onderrichten om ‘rechtvaardigheid, geloof, liefde en vrede na te jagen met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart,’ kon ons onmogelijk vertellen om te luisteren naar mensen, als Zijn dienaren, die vreemd zijn aan dit alles, en Zijn opdracht hebben ondanks alles.

En zo, met name, in de tweede brief aan Timotheüs, waarin dit wordt gezegd, is er niet langer, zoals in de eerste, sprake van ouderlingen of van aangestelde mannen. Het zijn ‘getrouwe mannen’ die nodig zijn, niet voor de wijding, maar voor het neerleggen van de waarheid die aan Timotheüs is toevertrouwd: ‘Wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan getrouwe mannen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderwijzen.’

Zo bewijst Gods heilige Woord zichzelf voor altijd aan het hart en het geweten. De poging om Zijn goedkeuring te hechten aan een Rooms priesterschap of een Protestantse hiërarchie, faalt op dezelfde grond; want wat dit betreft staan ze op dezelfde grond. Helaas, het Nikolaïtisme is geen verleden ding, geen duistere leer van passages, maar een wijdverbreid en gigantisch systeem van dwaling, vruchtbaar in kwade resultaten. Dwaling is langlevend, hoewel sterfelijk. Eerbiedig het niet om zijn grijze haren, en ‘volg niet met een menigte om kwaad te doen.’ Met reden zegt de Heer in dit geval, ‘wat ik haat.’ Als Hij dat doet, moeten we dan bang zijn om gemeenschap met Hem te hebben? Dat er goede mensen in verstrikt zijn, moeten we allemaal toegeven. Er zijn godvruchtige mannen en ware dienaren die onwetend de livrei van mensen dragen. Moge God hen verlossen; mogen zij hun boeien afwerpen en vrij zijn! Mogen zij opstaan tot

de ware waardigheid van hun roeping, verantwoordelijk aan God en wandelend voor Hem alleen!

Aan de andere kant, geliefde broeders, is het van immens belang dat al Zijn volk, hoe verschillend hun plaatsen in het lichaam van Christus ook mogen zijn, zich realiseert dat zij allen net zo werkelijk dienaren zijn als zij allen priesters zijn. Wij moeten erkennen dat iedere Christen geestelijke plichten heeft die voortvloeien uit de geestelijke relatie met iedere andere Christen. Het is het voorrecht van ieder om zijn deel bij te dragen aan de gemeenschappelijke schatkist van gaven waarmee Christus Zijn Gemeente heeft begiftigd. Nee, hij die niet bijdraagt, houdt in feite achter wat zijn schuld is aan de hele familie van God. Geen bezitter van één talent heeft het recht om het om die reden in een servet te wikkelen: het zou louter ontrouw en ongelooft zijn.

‘Het is zaliger te geven dan te ontvangen.’ Broeders in Christus, wanneer zullen wij ontwaken tot de werkelijkheid van de woorden van onze Heer daar? Onze bron is een nooit falende bron van eeuwige vreugde en zegen, die, als wij er maar bij komen als wij dorsten, uit onze buiken stromen van levend water zullen vloeien. De bron wordt niet beperkt door het vat dat hem ontvangt: hij is goddelijk, en toch volledig van ons - volledig als maar kan zijn! Oh, om meer van deze overvloed te weten, en de verantwoordelijkheid van het bezit ervan, in een dorre en vermoeiende scène als deze!

Oh, om de oneindige genade beter te kennen die ons heeft opgenomen als kanalen van haar uitstroom onder de mensen! Wanneer zullen wij opstaan tot het besef van onze gemeenschappelijke waardigheid? tot de zoete werkelijkheid van gemeenschap met Hem die ‘niet kwam

om gediend te worden, maar om te dienen?’ Oh, voor onofficiële bediening, het overstromen van volle harten in lege, zovelen als er om ons heen zijn! Hoe zouden we ons moeten verheugen, in een scène van gebrek en ellende en zonde, om een voortdurende gelegenheid te vinden om de bekwaamheid van Christus’ volheid te tonen om elke vorm ervan te ontmoeten en te dienen!

Officiële bediening is praktische onafhankelijkheid van de Geest van God. Het is om te beslissen dat zo’n vat zal overstromen, hoewel het op dat moment praktisch leeg kan zijn; en, aan de andere kant, dat zo’n ander niet zal overstromen, hoe vol het ook mag zijn. Het stelt voor, in het aangezicht van Hem die in Christus’ afwezigheid is neergedaald om de Bewaker van Zijn volk te zijn, om te voorzien in orde en opbouw, niet door geestelijke kracht, maar door wetgeving. Het zou voorzien in het falen van Christus’ schapen om Zijn stem te horen, door het, voor zover mogelijk, onnodig voor hen te maken om dat te doen. Het bekrachtigt en bestendigt aldus ongeestelijkheid, in plaats van het te veroordelen of te vermijden.

Het is volkomen waar dat in Gods handelwijze het falen in het deel van de mens extern duidelijker kan worden: want Hij geeft weinig om een correct uiterlijk wanneer het hart toch niet recht voor Hem is, en Hij weet goed dat het vermogen om een correct uiterlijk te handhaven in feite een waarheidsgetrouw oordeel over onze werkelijke toestand voor Hem kan verhinderen. Mensen zouden Petrus hebben verweten dat hij probeerde op die golven te lopen die zijn kleine geloof zo manifesteerden. De Heer zou alleen de kleinheid van het geloof bestraffen die hem deed falen. En de mens zou nog steeds, en

altijd, de boot voorstellen als remedie voor falen, in plaats van de kracht van de steun van de Heer die Hij door Petrus liet bewijzen.

Toch kan de boot, na alles, openlijk falen; winden en golven kunnen hem omverwerpen; maar 'de Heer in den hoge is machtiger dan het geraas van vele wateren, ja, dan de machtige golven van de zee.' Hebben wij door deze vele eeuwen van falen bewezen dat Hij onbetrouwbaar is? Geliefden, bent u er oprecht van overtuigd dat het absoluut veilig is om de levende God te vertrouwen? Laten we dan geen rekening houden met Zijn mislukking, hoezeer we ook moeten toegeven dat we gefaald hebben. Laten we handelen alsof we echt op Hem vertrouwen

Lezing 3 - De gevestigde Staatskerk en op een geldbasis

Pérgamus - Openbaring 2:12-17

We hebben, geliefde vrienden, twee belangrijke stappen gezien in de uiterlijke teloorgang van de gemeente, nadat het verlies van de eerste liefde elk vertrek mogelijk had gemaakt. Allereerst ging het goddelijke idee van de gemeente verloren. In plaats van dat het een lichaam van mensen was met, in de volledige en juiste zin, eeuwig leven en verlossing, kinderen van God, leden van Christus, en geroepen uit de wereld, als niet behorend tot de wereld, werd het slechts een 'samenkomst' van mensen, voor wie de oude namen weliswaar gedeeltelijk konden blijven bestaan, maar die in feite de wereld zelf waren, met ware christelijke mensen verspreid door de wereld. Kinderen van God konden ze door de doop gerekend worden, en daardoor ook vergeving van zonden krijgen, maar dat was helemaal geen regeling voor de eeuwigheid. Ze stonden openlijk onder beproeving, en waren onzeker over hoe de zaken uiteindelijk zouden aflopen - een terrein dat de hele wereld kon begrijpen en waarderen, met sacramenten en genademiddelen om hen verder te

helpen, en te voorkomen dat ze zich de afschuwelijkheid van hun positie realiseerden.

Natuurlijk werd deze immense verandering van Gemeente naar Synagoge niet meteen uitgevoerd. Toch is de gemeente die we historisch gezien kennen, buiten het Nieuwe Testament, in feite in essentie de Synagoge. Het vuur van de vervolging hielp om het extreme resultaat een tijdje te voorkomen en om loutere belijders te scheiden van de belijders van Christus. Toch deed het zuurdesem van het Jodendom erdoorheen zijn dodelijke werk; en nauwelijks was de vervolging gestopt of de toenaderingen van de wereld voor vrede en bondgenootschap werden gretig gehoord; en met Constantijn leek voor velen het millennium te zijn aangebroken. Zou de Gemeente van de apostelen zo in de armen van de wereld zijn gevallen? Hun stem zou de gedachte als van satan hebben berispt, zoals het inderdaad was: 'Gij overspelers en overspeelsters, weet gij niet dat de vriendschap van de wereld vijandschap is met God?'

De tweede stap zagen we in de opkomst van een geestelijkheid, een geestelijke of priesterlijke klasse, die de ware christelijke bediening verving, de vrije uitoefening van de verschillende gaven die voortkwamen uit de verschillende plaatsen van het lidmaatschap van het lichaam van Christus. De aanname van de heersende geestelijkheid verving het lichaam van christelijke mensen - nu een echte 'leken' - als ten minste minder geestelijk en dicht bij God; een plaats, helaas, gemakkelijk geaccepteerd waar Christus had verloren wat de wereld aan waarde had gewonnen met de zijnen. Naarmate het jodendom de overhand kreeg en de wereld binnenkwam door de altijd openstaande deur, werd de afstand tussen de twee klassen groter

en werden de geestelijken steeds meer de kanalen van alle zegeningen voor de rest. Praktisch en uiteindelijk bijna openlijk werden zij de kerk; en de kerk werd, van een gezelschap van degenen die al gered waren, een kanaal voor het overbrengen van een sacramentele en hypothetische verlossing.

We gaan nu kijken naar de kwestie van dit alles, wanneer de omstandigheden gunstig waren. In Pérgamus (waar de Heer Zichzelf niet langer presenteert in de tedere en genadige sympathie die Hij toont voor Zijn lijdende mensen in Smyrna, maar als het hebben van het scherpe zwaard met twee sneden - Zijn Woord om de staat van zaken onder hen te beoordelen) - in Pérgamus, is het karakteristieke dat zij 'wonen waar satans troon is.' 'Troon', niet 'zetel', is openlijk het gebruikte woord. De vertalers schrokken blijkbaar terug voor het gebruik van het sterkere woord: want volgens het huidige geloof heerst satan in de hel, niet op aarde; dat wil zeggen, in de gevangenis waarin God hem heeft geplaatst, maar waaruit hij op vreemde wijze is losgebroken.

Miltons beeld is het populaire beeld, en daarmee bent u ongetwijfeld bekend. Maar het is even onbijbels als onredelijk. Wat zou men denken van een regering die een oppermisdadiger toestaat om in zijn gevangenis te regeren over zijn medeplichtigen, en om de gevangenis te doorbreken en vrij rond te zwerven waar hij maar wilde? Gods regering is hier niet verantwoordelijk voor. In de hel zal satan de laagste en meest ellendige zijn; en wanneer hij eraan wordt toevertrouwd, zal er geen ontsnapping mogelijk zijn. Maar dat zal pas na het millennium zijn, zoals Openb. 20. ons verzekert.

Dit idee staat mensen echter toe te ontsnappen aan de afschuwelijke gedachte dat satan nu de 'vorst van deze wereld' is, en de 'god van deze wereld' (of tijdperk) die de Schrift hem duidelijk verklaart te zijn. Het is over de wereld dat hij gezag uitoefent, en dit geeft de 'wereld' en 'in de wereld wonen' een buitengewoon plechtig karakter. Want 'in de wereld wonen' is natuurlijk iets heel anders dan erin zijn. Wij zijn noodgedwongen in de wereld, en op geen enkele manier verantwoordelijk daarvoor; maar een bewoner ervan zijn is een morele staat; het is om er een burger in te zijn - de toestand waarvan de apostel in Filippenzen spreekt als zijnde onder belijdende christenen: 'Want velen wandelen van wie ik u tevoren gezegd heb, en nu zeg ik het u, zelfs wenend, dat zij vijanden zijn van het kruis van Christus; wier god hun buik is, wier eer in hun schande is, die aardse dingen bedenken. Want ons burgerschap (of onze omgang) is in de hemelen; vanwaar wij ook de Heiland verwachtten, de Heere Jezus Christus' (3:18-20).

Hun kenmerk is, dat zij vijanden zijn, niet van Christus persoonlijk, maar van het Kruis, dat Kruis waardoor wij 'gekruisigd zijn voor de wereld, en de wereld voor ons.' Hun harten waren gericht op aardse dingen, die, hen niet bevredigend, zoals aardse dingen dat niet kunnen, hun god tot hun buik maakten; - dat innerlijke verlangen werd hun meester, en maakte hen tot knechten in de dienst ervan.

Het burgerschap van de christen is 'in de hemel.' Dat vormt zijn karakter en bevrijdt hem van de onbevredigende jacht op aardse dingen. Maar dit wordt nu nog maar weinig begrepen. Zelfs waar mensen kunnen praten en zingen over de wereld als een wildernis, zul je merken dat hun idee ervan over het algemeen een plek van

verdriet en beproeving is, waaraan iedereen - de wereld en de christen - wordt blootgesteld. Pelgrimstocht is in hun gedachten iets dat perse moet. De wereld gaat voorbij en ze kunnen hem niet behouden; maar als ze eerlijk zijn, zouden ze toegeven dat ze hem zouden willen behouden als ze konden. Omdat ze dat niet kunnen, zijn ze blij genoeg om te denken dat er aan het einde ervan zo'n plek als de hemel is; in de tussentijd blijven ze proberen (eerlijk, zonder twijfel, als je zoiets eerlijk kunt noemen bij een christen) er zoveel mogelijk van te krijgen - of in ieder geval zoveel als ze zich er prettig bij voelen.

Het is echt iets anders om een pelgrim te zijn - een man die op aarde reist met een absorberend doel om een vast punt daarachter te bereiken: niet iemand die de wereld verlaat, maar iemand die hem achter zich laat. Juist door het feit dat de stroom van de tijd ons allemaal meesleurt, zou het, als dat een pelgrim zou vormen, alle wereldpelgrims maken; en dus spreken mensen in feite over de 'pelgrimstocht van het leven': maar dit is misbruik van een term, en niet het gebruik ervan. We kunnen in die zin pelgrims zijn en alle wereldgenoten vinden; en dat was inderdaad het idee van een pelgrimstocht in de Pergamus-staat van de kerk. Ze spraken er ongetwijfeld over en bouwden hun huizen des te steviger om het ruwe weer te weerstaan: als ze erkenden dat er 'regenachtige dagen' in het verschiep lagen, was het des te meer hun plicht om opzij te leggen voor een regenachtige dag. God zei dat ze woonden waar satans troon was.

De geschiedenis van het oude Babel herhaalde zich. U kunt het levendige type ervan vinden in Gen. 15 waar mensen inderdaad 'reisden', maar niet als pelgrims, of alleen als zodanig totdat ze

een vlakke plek konden vinden om zich te vestigen. Ze reisden als kolonisten of immigranten op zoek naar land, van de ruige heuvels waar het menselijk leven na de vloed begon; ‘vanuit het oosten’ (dat wil zeggen, met hun rug naar de gezegende dageraad), en ‘ze vonden een vlakte in het land Sinear; en ze woonden daar.’

Dat was, helaas, de vooruitgang van de Gemeenten: van de ruwe hoogten van het martelaarschap naar het vlakke niveau waar geen moeilijkheden waren om de meest schuchtere zielen af te schrikken. Daar vermenigvuldigde de Kerk zich, en daar begonnen ze ‘een stad en een toren te bouwen waarvan de top tot in de hemel zou reiken:’ maar de stad was niet Jeruzalem, maar Jeruzalems oude vijand; niet het ‘bezit van vrede’, maar de stad van ‘verwarring’ - Babel.

Toch bloeide het. Ze bouwden goed. Het is waar, ze waren ver weg van de steengroeven van de heuvels, en konden niet bouwen met de stenen die ze daar gewend waren. Ze deden het beste wat ze konden met de klei die inheems was in de bodem van dat lager gelegen land. ‘Ze hadden bakstenen voor steen, en slib voor mortel.’ We hebben al wat van dit werk gezien. Het ziet er goed uit, en gaat, in het fijne klimaat van die streken, vrij lang mee - menselijk materiaal, geen goddelijk - ‘stenen,’ door de mens vervaardigd, ‘voor stenen,’ Gods materiaal. Ze kunnen het grote Babylon niet bouwen met de ‘levende stenen’ van Gods productie. Door mensen gemaakte christenen, samengeperst, niet door de cementerende Geest, maar door de menselijke motieven en invloeden waardoor de massa’s worden beïnvloed, maar die het vuur van God op een dag zal beproeven - zo is het grote Babylon gebouwd.

Nu is het opmerkelijk dat het woord Pérgamus een dubbele betekenis heeft. In de meervoudsvorm wordt het gebruikt voor het bolwerk van een stad, terwijl het in ieder geval nauw verwant is aan Purgos, 'een stad.' Verdeel het opnieuw in de twee woorden waarin het zich op natuurlijke wijze scheidt, en je hebt 'per' (hoewel) een partikel dat 'gewoonlijk dient om de aandacht te vestigen op iets waar bezwaar tegen is' (Liddell en Scott), en 'gamos' (huwelijk). Het was inderdaad door het huwelijk van Kerk en wereld dat de 'stad en toren' van Babylon de Grote werd opgericht. En dat zijn de tijden die we nu moeten overdenken.

Het waren de tijden van de grote Constantijn - de tijd van wat veelzeggend de 'vestiging van de Kerk' wordt genoemd; maar helaas niet haar vestiging op haar Rotsfundament, waar de poorten van hades haar niet konden overwinnen, maar haar vestiging in het voordeel van de wereld, en onder haar bescherming. Het was het succes van satan, de triomf van zijn plan waardoor de gemeente de synagoge werd; maar nu niet van God, maar in oppositie tegen God.

Als gevolg daarvan vind je niet alleen het Nikolaitisme nu volledig geaccepteerd, maar ook de 'leer van Bileam'. Ze waren nog steeds wat orthodox wordt genoemd. 'Gij houdt vast aan Mijn Naam, en hebt Mijn geloof niet verloochend, zelfs niet in die dagen, waarin Antipas Mijn getrouwe martelaar was, die bij u gedood werd, waar satan woont.' Zij hielden in het algemeen de waarheid van Christus tegenover het Arianisme, dat Zijn eigenlijke goddelijkheid ontkende. Het was de periode van de geloofsbelijdenissen - van de Niceaanse orthodoxie. Maar het was een orthodoxie die, terwijl ze (dank God daarvoor) de leer van de Drie-eenheid handhaafde, heel ver af kon

zijn, en was, wat betreft de toepassing van Christus' gezegende werk op de redding van de mens - orthodox wat betreft Christus, zeer onorthodox wat betreft het evangelie.

Waar, in de Apostolische Geloofsbelijdenis (zogenaamd), vindt u het evangelie? 'De vergeving van zonden is een geloofsartikel, dat lijdt geen twijfel; maar hoe en wanneer? In de Geloofsbelijdenis van Nicea staat: 'Ik erken één doop voor de vergeving van zonden,' en er wordt volstrekt gezwegen over alle andere. In de Athanasius wordt erkend dat Christus 'leed voor onze zaligheid,' maar hoe wij de zaligheid moeten verkrijgen, wordt opnieuw weggelaten. In de praktijk was het geloof van die tijd gericht op de doeltreffendheid van de doop, en zo pijnlijk en onzeker was de weg van vergeving voor zonden die later werden begaan, dat menigten de doop uitstelden tot een sterfbed, zodat de zonden van een leven samen konden worden weggewassen.

De Heer zegt verder: 'Maar Ik heb een paar dingen tegen u, omdat u daar hen hebt die de leer van Bileam aanhangen, die Balak leerde een struikelblok voor de kinderen van Israël te werpen, om dingen te eten die aan afgoden waren geofferd en om hoererij te bedrijven.'

Bileam, de vernietiger van het volk, is een nieuwe ent op Nicolaitaïsme - een profeet in uiterlijke nabijheid tot de Heer, terwijl zijn hart naar zijn eigen hebzucht uitging; - een man die geen persoonlijke wrok koesterde tegen het volk, maar wiens god zijn buik was, en die hen zou vervloeken als zijn god dat beval; - iemand wiens leer was om Israël te verleiden van hun afzondering, tot schuldige vermenging met de naties en hun afgoderij rondom. Het type is gemakkelijk te lezen, en de voorbeelden ervan zijn pijnlijk talrijk. Toen de Kerk en de wereld op goede voet met elkaar kwamen, en de Kerk de dingen

van de wereld had waarmee ze het natuurlijke hart kon aantrekken, was de huurling-profeet een vanzelfsprekendheid, die voor zijn eigen doeleinden nog verder zou proberen alle goddelijke afzondering te vernietigen.

Hoe blij zou men zijn, om te kunnen denken dat dit iets van het verleden is! Maar het is slechts één stap in een aanhoudende afwijking van God door de belijdende Gemeente in het algemeen, nooit teruggekeerd of berouw van getoond. Noch, plechtig om te zeggen, hoezeer individuen ook bevrijd kunnen worden, zo'n achteruitgang wordt ooit hersteld door het lichaam als zodanig. Elke stap naar beneden versnelt alleen maar de vooruitgang naar beneden. In de woestijn nam Israël de tabernakel van Moloch op, en de ster van hun god Remfan, en het woord van de Heer dat eraan toegevoegd is, is: 'Ik zal u wegvoeren voorbij Babylon.' Er waren veel hervormingen daarna, min of meer gedeeltelijk, maar geen nieuwe start. Zo is het ook met de Gemeente. Mensen praten over een tweede Pinksteren. Dat is er nooit echt geweest. De echte Pinkstertijd duurde hoe kort maar een moment!

Het is een trieste en vreselijke zaak om over het kwaad te spreken, en we moeten onszelf inderdaad altijd in de gaten houden, opdat we ons niet in feite zouden verheugen in datgene wat we beweren te oordelen. Maar als de Heer heeft uitgesproken, wee zal het ons zijn als we niet met Hem zijn in Zijn oordeel. Het zou ontrouw en oneerlijkheid zijn, evenals een echte schending van de liefdadigheid, om niet te zeggen wat de Heer zegt. Het zou oneerlijk zijn om het te wijzigen of te veranderen. 'Wie Mijn woord heeft, laat hem Mijn woord getrouw spreken,' zegt Hij Zelf.

Vanaf Constantijns tijd tot nu toe heeft Pergamus de toestand der dingen gekenmerkt. Wereld en Kerk zijn één geweest in het Christendom in het algemeen; en waar dit ook gevonden wordt, daar is in waarheid Babylon, hoewel Rome het hoofd van Babylon kan zijn, wat zij inderdaad is.

Laten we om ons heen kijken met de lamp die de Heer ons heeft gegeven, en zien waar we ons bevinden met betrekking tot deze dingen. Hoe ver houden we individueel de Gemeente en de wereld gescheiden? Hoe ver weigeren we werkelijk dat juk met ongelovigen dat de passage in 2 Kor. 6. zo nadrukkelijk veroordeelt? Onze relaties worden door God net zo zeker beoordeeld als elk ander deel van ons praktische gedrag; en 'vorm geen ongelijk span met ongelovigen' is Zijn woord. Hij kan, zo verklaart Hij, niet een Vader voor ons zijn zoals Hij zou willen, tenzij we eruit komen en gescheiden worden. Plechtige, plechtige woorden te midden van de veelheid van dergelijke confederaties in de huidige tijd! Kunnen wij het verdragen om door hen zelf te worden onderzocht, geliefde broeders? Oh, als wij onze ware plaats als zonen van God waarden, zullen wij dan niet alleen blij zijn om de dingen te zien zoals ze zijn?

Nu heeft dit verboden juk verschillende toepassingen. Het is van toepassing op alles waarin wij ons vrijwillig verenigen met anderen om een gemeenschappelijk doel te bereiken. Onder sociale relaties is het huwelijk zo'n juk; in zakelijke relaties, partnerschappen en dergelijke; en in de voorste rang van alles zouden kerkelijke verenigingen komen.

Om deze laatste nu te nemen: er zijn bepaalde systemen die, zoals we al hebben gezien, de Kerk en de wereld op de meest grondige manier

mogelijk vermengen. Alle vormen van ritualisme doen dat - vormen waarin een persoon door de doop 'een lid van Christus en een kind van God' wordt gemaakt. Waar dat wordt beweerd, is scheiding onmogelijk, want geen enkele liefdadigheid en geen extravagantie van theologische fictie kan de massa van deze gedoopte mensen anders maken dan de wereld.

Alle nationale kerken vermengen ze op dezelfde manier, juist door het feit dat ze nationale kerken zijn. Je kunt niet door de kracht van de wil of de daad van het parlement een natie christelijk maken. Je kunt ze een naam geven om te leven; terwijl ze dood zijn. Je kunt ze formalisten en hypocrieten maken, maar meer ook niet. Je kunt je best doen om hun ware toestand voor ze te verbergen en ze in een vreselijke waan te laten waaruit alleen de eeuwigheid hen kan wekken.

Alle systemen die Joods van karakter zijn, vermengen ze noodzakelijkerwijs. Waar iedereen samen proefpersonen zijn, is het niet mogelijk om anders te handelen. Alle systemen waarin de kerk een middel tot verlossing is, in plaats van het gezelschap van de geredden, doen dat noodzakelijkerwijs. Wanneer mensen zich bij kerken aansluiten om gered te worden, zoals de vreselijke mode van deze tijd is, worden deze kerken natuurlijk de gemeenschappelijke opvangplaats van zondaars en heiligen. En waar de zekerheid van verlossing niet in stand wordt gehouden, moet hetzelfde noodzakelijkerwijs het gevolg zijn.

Systemen als deze verwerven van nature aanhangers, en snel; geld en wereldse invloed overheersen, en onder hen doet de leer van Bileam zijn dodelijke werk. De wereld, zelfs niet vermomd in het kleed

van het christendom, wordt gezocht ter wille van materiële steun. Mensen die zichzelf niet aan de Heer hebben gegeven, wordt geleerd dat ze hun geld kunnen geven. Er wordt openlijk verkondigd dat God niet toereikend is als het deel van Zijn volk; Zijn zaak heeft hulp nodig, en wel zozeer dat Hij het uit de handen van Zijn vijanden zal aanvaarden. Er is een afgoderij van middelen in het buitenland.

Geld zal de behoeftigen helpen; geld zal helpen de Schrift te verspreiden; geld zal zendelingen naar het buitenland sturen; geld zal in honderd behoeften voorzien en een heleboel moeilijkheden overwinnen. We gaan het zo goed gebruiken dat we niet al te nauwgezet moeten zijn over de manier waarop we het krijgen. De kerk moet onderhouden worden, de predikant moet betaald worden. Ze houden niet van het principe dat 'het doel de middelen heiligt', maar toch, wat moeten ze doen? God is toereikend, natuurlijk, in theorie, maar ze moeten de middelen gebruiken, en deze eeuw verwacht geen wonderen meer.

Maar waarom zouden we de sombere ronde van zulke goddeloze en ongelovige argumenten doorlopen? Is het een wonder dat ongelooft uitbarst in een triomfantelijk gelach als christenen de onmacht van hun God volhouden en Zijn voorschriften overtreden om Zijn zaak van de ondergang te redden? Nee, verkondigt u het niet in feite geruïneerd, onherstelbaar geruïneerd, als Zijn oor al te dof is om te horen en Zijn arm zo kort is dat hij niet kan redden? Geld zal kerken bouwen, Bijbels kopen, predikanten ondersteunen - dat is waar. Zal het een nieuw Pinksteren kopen? Of het Millennium inluiden? Zal u de gezegende Geest omkopen om zo voor u te werken? Of laat u

louter wil en dierlijke energie het zonder Hem doen? Helaas, u bidt om macht en oneert Hem die de enige bron van macht is!

Maar wat is het resultaat van deze smeekbede van de wereld? Kunt u erheen gaan met de Bijbels die u met zijn eigen geld hebt gekocht, en hem de waarheid vertellen over zijn eigen toestand? Kunt u hen vertellen dat 'de hele wereld in goddeloosheid ligt?' dat 'alles wat in de wereld is - de begeerte van het vlees, en de begeerte van de ogen, en de hoogmoed van het leven, niet uit de Vader is, maar uit de wereld?' Kunt u de aparte plaats die God u heeft gegeven, en de scherpe rand van de waarheid dat 'zij die in het vlees zijn, God niet kunnen behagen' handhaven? Natuurlijk kunt u dat niet. Ze zullen zich omdraaien en zeggen: Waarom komt u dan naar ons toe voor ons geld? U vraagt ons om te geven, en vertelt ons dat ons geven Hem niet zal behagen! Het is niet redelijk, wij geloven het niet, en u kunt het zelf niet geloven.

Nee: de wereld gelooft niet in het geven van iets voor niets. Wat het woord van God ook mag zeggen, wat u er ook van mag denken in uw hart, u moet op de een of andere manier een compromis sluiten. U mag de strikte scheidingslijn niet handhaven. Bileam moet uw profeet zijn. U moet zich mengen met de wereld, en laat de wereld zich met u mengen: hoe anders zult u het goed doen? U moet uw kerkstoelen kussen en uitnodigen om binnen te komen. U moet uw gebouw en uw diensten aantrekkelijk maken; Je moet de mensen niet afschrikken, maar ze verleiden. Je moet alles voor iedereen zijn; en omdat je niet kunt verwachten dat ze aan jouw standaard voldoen, moet je je verlagen tot de hunne.

Spreek ik te sterk? Oh, woorden kunnen nauwelijks de toestand overdrijven die overal te vinden is, niet in een ver land, maar hier overal om ons heen, in de huidige tijd. Ik zou het niet wagen u te vertellen welke daden in naam van Christus worden gedaan door Zijn belijdende volk. Ze zullen zangers inhuren om Zijn lof te zingen voor bewondering, en om een menigte te trekken. Ze zullen wereldse vermaken verzorgen, en gaan zitten en vermaakt worden in gezelschap. En, naarmate ze meer en meer afdalen naar het niveau van de wereld, overtuigen ze zichzelf dat de wereld zich verheft tot het hunne; terwijl God zegt, zoals van Zijn volk van ouds: 'Efraïm, Hij heeft Zich vermengd onder de mensen; Efraïm is een koek die niet is omgekeerd. Vreemdelingen hebben Zijn kracht verslonden, en Hij weet het niet: ja, grijze haren zijn hier en daar op Hem, maar Hij weet het niet. En de trots van Israël getuigt in Zijn aangezicht: en zij keren zich niet tot de Heer, hun God, en zoeken Hem niet om dit alles' (Hos. 7:8-10).

Het is een neerwaartse koers, en wordt met een steeds toenemend tempo betreden. Er wordt concurrentie gewekt, en het gaat erom wie de meest succesvolle kandidaat kan zijn voor de gunsten van de wereld. Het voorbeeld van een stoutmoedigt de ander. Wedijver, afgunst, ambitie, en een groot aantal onheilige motieven, worden gewekt, en de Schrift, de eer van Christus, de jaloeerse ogen van een heilige, heilige God - ah, je bent ouderwets en Farizeïsch als je hierover spreekt!

Er is één kenmerk in dit melancholische beeld dat ik niet kort kan voorbijgaan. De bediening, of wat er als zodanig voor de ogen van de mensen staat, hoe wordt die door dit alles beïnvloed? Ik heb al gezegd

dat de Schrift de gedachte van een bediening en zijn volk niet erkent. Hier wil ik niet opnieuw op ingaan. Maar wat is tegenwoordig de sterkte van de band tussen een kerk en haar bediening? Wie om zich heen kijkt, kan betwijfelen dat geld hier een bepalende invloed heeft? Het zegel van het verbond is het salaris. Een rijke kerk met een ruime beurs, kan die er niet redelijkerwijs zeker van zijn dat ze de man aantrekt die ze wil? De arme kerk, hoe rijk ook aan vroomheid, is ze zich niet bewust van haar tekortkomingen? Mensen houden er natuurlijk niet van om het te bezitten. De bedieningen overtuigen zichzelf, ongetwijfeld met succes, dat het een breder en veelbelovender arbeidsveld is dat hen aantrekt. Maar de wereld gelooft dit notoir niet; en ze heeft maar al te goede redenen voor haar ongelooft.

Het contract is gewoonlijk voor zoveel geld. Als het geld niet komt, wordt het contract ontbonden. Maar meer nog: de geldelijke overweging beslist op een andere manier over het karakter van de man die ze willen veiligstellen. Het is gewoonlijk een succesvolle man die ze willen, naar het modieuze idee van wat succes is. Ze willen een man die de kerk zal vullen, misschien zal helpen om de schuld ervan af te betalen. Zeer waarschijnlijk hangt de betaling van zijn eigen salaris hiervan af. Hij zal waarschijnlijk niet het meest behagen wie niet beïnvloed wordt door zulke motieven: en dus zal het alleen Gods genade zijn als Bileams leer geen Bileam verzekert om het uit te voeren. Maar zelfs als een godvruchtige man wordt verkregen, wordt hij onder invloed gebracht van de sterkste persoonlijke verleiding om de waarheid te verzachten, die, als ze volledig wordt gepredikt, hem niet alleen van invloed kan beroven, maar misschien zelfs van bestaan.

Zal de meest godvruchtige man de meest populaire man zijn? Nee: want godsvrucht is niet wat de wereld zoekt. Ze kan genialiteit waarderen, ongetwijfeld, en welsprekendheid, en vriendelijkheid, en welwillendheid, en utilitarisme; maar godsvrucht is iets anders dan de vereniging van zelfs al deze dingen. Als de wereld godsvrucht kan waarderen, zal ik inderdaad erkennen dat het niet langer de wereld is. Maar zolang de lust van het vlees, en de lust van de ogen, en de hoogmoed van het leven, het nog steeds kenmerken, is het niet van de Vader, noch de Vader ervan. En waarom zegt de apostel in die passage 'de Vader?' Is het niet omdat, als we denken aan de relatie van de Vader tot de wereld, we noodzakelijkerwijs aan de Zoon moeten denken? Ashe zegt opnieuw, op een andere plaats, 'Wie is het die de wereld overwint, dan hij die gelooft dat Jezus de Zoon van God is?' En waarom? Omdat het de Zoon van God is die de wereld heeft gekruisigd en uitgeworpen; en dat Kruis dat het oordeel van de wereld was over de Zoon van God, is voor het geloof Gods oordeel over de wereld.

Was Christus populair, geliefde vrienden? Zou Hij, met goddelijke macht in Zijn handen, en deze vrijelijk bedienend voor de veelvuldige behoeften die Hem aan alle kanten aanspreken - zou Hij Zichzelf kunnen aanbevelen bij mensen, Zijn schepselen? Nee, zeker. Maar u denkt misschien, die bijzonder slechte tijden. Ze begrijpen Hem nu beter, denkt u. Neem dan Zijn geliefde naam mee naar de zaken van mensen en naar hun huizen vandaag, naar de werkplaats en de kantoren en de openbare plaatsen. Twijfelt u aan welk antwoord u zou krijgen?

‘In de kerken?’ Oh ja; ze hebben ermee ingestemd Hem daar te tolereren. De kerken zijn zorgvuldig ingericht om de wereld te behagen. Comfortabel, modieus, de armen verpakt in handige hoeken, oog en oor en intellect voorzien: dat is iets anders. En dan helpt het om het geweten tot rust te brengen als het soms in beroering komt. Maar oh, is er veel teken van Zijn aanwezigheid waarvan het bekrachtigende teken was: ‘Aan de armen wordt het evangelie gepredikt?’

Genoeg hierover echter. Het zal geen nut hebben om het verder te onderzoeken. Maar voor hen voor wie de liefde van Christus meer is dan een belijdenis, en de eer van Christus een realiteit die gehandhaafd moet worden, zou ik plechtig willen stellen hoe zij kunnen doorgaan met wat systematisch Zijn eer met voeten treedt, ja, onder de voet van de wereld - Zijn evangelie vervalst, en helpt de zielen voor wie Hij stierf te misleiden tot hun eigen vernietiging? De leer van Bileam is overal: het einde ervan is het oordeel over de wereld, en ook het oordeel over het volk van God. Als predikanten niet onderhouden kunnen worden, als kerken niet in stand gehouden kunnen worden zonder dit, dan is de eerlijkste, mannelijkste, enige christelijke koers, laat de zaak ten onder gaan!

Als christenen niet zonder de wereld kunnen, zullen ze tenminste ontdekken dat de wereld het zonder hen kan stellen. Ze kunnen de wereld niet overtuigen dat ongehoorzaamheid zo'n ernstige zaak is als ze de opgewekte, luchthartige ongehoorzaamheid zien waarvan het zo gemakkelijk is om de grote massa van belijders te overtuigen, terwijl het volstrekt onmogelijk is om hen ervan af te brengen. ‘Geld’ is de kreet; ‘Nou, maar we willen het geld.’ Ja, hoewel Christus' eer

erdoor verraden wordt, en ongelovigen spotten, en zielen vergaan! Broeders, de Farizeeën van vroeger waren wijzer! ‘We mogen het niet in de schatkist stoppen,’ fluisterden ze, ‘omdat het de prijs van bloed is.’

Het zal een opluchting zijn om de Schrift te raadplegen en te onderzoeken wat we daar over dit onderwerp hebben. Het is heel eenvoudig. Er was geen georganiseerd mechanisme om kerken te ondersteunen; er was niets om predikanten te betalen; geen belofte, geen contract van de kant van het volk, wat betreft enig bedrag dat ze überhaupt zouden ontvangen. Er waren natuurlijk vele noodzakelijke dingen die voorzien moesten worden, en het werd begrepen dat er voorzien moest worden. De heiligen zelf moesten alles betalen. Ze hadden zich niet in een goedkope religie gestort. Omdat ze er vaak hun leven voor moesten geven, dachten ze niet veel van hun goederen. Het principe was dit: ‘Iedereen moet geven zoals hij in zijn hart is ingesteld: niet met tegenzin of uit noodzaak; want God heeft een blijmoedige gever lief.’ Het moest aan God zijn, en voor God. Er mocht geen lofzang zijn op broeders, nog minder voor de wereld. Hij die gaf, mocht zijn linkerhand niet laten weten wat zijn rechterhand deed.

Het is waar dat er plechtige motieven waren om het af te dwingen. Aan de ene kant, ‘Wie karig zaait, zal ook karig oogsten; en wie overvloedig zaait, zal ook overvloedig oogsten.’ Maar aan de andere kant - de machtigste, meest invloedrijke van allemaal - was dit: ‘Gij weet de genade van onze Heer Jezus Christus, die, hoewel Hij rijk was, toch om uwentwil arm is geworden, opdat gij door Zijn armoede rijk zoudt worden.’

Dat was het principe; dat moest het motief zijn. Er was geen gedwongen methode van uitbuiten, als dit faalde. Als er geen hart was om te geven, had het geen zin om uit te buiten.

Wat de arbeider in het Woord betreft, werd het heel duidelijk aangekondigd, en dat als wat God had verordend, dat 'zij die het evangelie prediken, van het evangelie moeten leven,' en dat 'de arbeider zijn loon waardig is.' Maar hoewel God hier ook de bereidwillige handen van Zijn volk gebruikte, werd er niet begrepen dat zij hem 'huurden' of dat hij hun arbeider was. Wat zij gaven, gaven zij aan God, en zijn voorrecht was om Christus' dienaar te zijn. Zijn verantwoordelijkheid was jegens de Heer, en ook de hunne. Zij begrepen niet dat zij zoveel werk voor zoveel geld moesten krijgen. Zij betaalden niet, maar 'boden aan.' Er is een prachtig verschil: want je kunt God niet 'betalen', en je 'biedt' (in deze zin van aanbieden) niet aan de mens. Op het moment dat je betaalt, is God uitgesloten.

Denk je dat dit misschien een beetje oneerlijk is aan beide kanten? Dat het juist is dat er iets wordt gedragen van een equivalent voor de arbeid die Hij schenkt - voor het geld dat je geeft? Dat is een goede wet, maar een slecht evangelie. Wat is er beter dan betalen van 'geestelijken' om op deze manier te veronderstellen, 'dat de gave van God met geld gekocht kan worden?' Zou u liever uw eigen koopje sluiten dan vertrouwen op Christus' genade om in uw behoefte te voorzien? Of is het moeilijk voor hem dat hij die het Woord bedient zijn praktische vertrouwen in het Woord zou tonen door naar de Heer te kijken voor zijn steun? Ach, naar wie zou hij zo goed kunnen kijken? En hoeveel beter zou hij af zijn als hij de zoete ervaring van Zijn zorg zou verliezen?

Nee: het is allemaal ongeloof in goddelijke kracht en liefde, en machines die worden ingezet om het gebrek daaraan te compenseren. En toch, als dit er niet is, wat voor nut heeft het dan om de lege belijdenis ervan in stand te houden? Als God kan falen, laat het dan allemaal samengaan; als Hij dat niet kan, dan zijn uw sluwe verzinsels slechts de vertoning van grof ongeloof.

En wat bereikt u ermee? U brengt de Kanaäniet (de koopman) in het huis van de Heer. U biedt een premie aan de handelaar in goddelijke dingen - de man die uw geld het meest waardeert en het minst om uw ziel geeft. U kunt niet anders dan beseffen hoe natuurlijk die twee uitersten samengaan, en u kunt niet anders dan erkennen dat als u het plan van de Heer zou nemen en Zijn arbeiders zou laten opzien naar Hem voor hun steun, u meer zou doen om zulke handelaren uit te roeien dan met al uw zorg en arbeid anders.

Stop de huur, en u zult de huurlingen verbannen, en de gezegende bediening van Christus zal worden bevrijd van een nachtmerrie en een verwijt waar uw contracten en onderhandelingen grotendeels verantwoordelijk voor zijn. En als Christus' dienaren Hem uiteindelijk niet kunnen vertrouwen, laten ze dan een eerlijke bezigheid zoeken waar ze hun brood kunnen verdienen zonder schandaal. In de vijftiende eeuw voor Christus leidde God een heel volk uit Egypte, en onderhield hen veertig jaar in de woestijn. Deed Hij dat, of deed Hij dat niet? Is Hij even bekwaam als altijd? Helaas! durft u te zeggen dat dit de dagen van Zijn jeugd waren, en deze van Zijn aftakeling?

Zo ernstig zijn deze vragen. Maar het ongeloof dat nu bestaat, bestond toen. Weet u nog wat het volk deed toen ze Mozes een tijdje op de berg kwijt waren en geen leider hadden? Ze maakten een god van

het goud dat ze uit Egypte hadden meegenomen en vielen neer en aanbaden het werk van hun eigen handen. De geschiedenis herhaalt zich. Wie kan ontkennen dat we naar het equivalent daarvan hebben gekeken?

Het is misschien goed om hier te vragen: Is er een maatstaf voor het geven van de christen, voor iemand die het goed zou vinden met God?

Het idee van tien, of tiende, is nieuw leven ingeblazen, of met twee tienden, als dat wat de maatstaf was voor het geven van een Israëliet. Jakob is ons als voorbeeld voorgehouden, toen hij 's morgens voor God stond na die wonderbaarlijke nacht in Bethel, toen God had beloofd om met hem te zijn en zijn God te zijn, en zijn zaad te vermenigvuldigen en hem weer terug te brengen naar het land waaruit hij vertrok. 'Indien God met mij zal zijn,' zegt hij, 'en mij zal bewaren op de weg die ik ga, en mij brood zal geven om te eten en kleding om aan te trekken, zodat ik in vrede terugkom in het huis van mijn vader, dan zal de Heer mijn God zijn; en deze steen, die ik tot een zuil heb gezet, zal een huis Gods zijn; en van alles wat Gij mij zult geven, zal ik U zeker het tiende deel geven.'

Gods wegen lijken zo weinig op onze wegen, Zijn gedachten lijken zo weinig op onze gedachten, het is niet zo wonderlijk dat de mens ze niet begrijpt. Maar Jakob komt hier zeker niet in de zegen van Gods gedachten. Ik hoef nu niet bij zijn geval stil te staan, maar merk het alleen op om te zeggen dat voor een christen in ieder geval het hele principe een vergissing is. Je mag niet negen tienden van God loskopen door er één te geven. Je bent gekocht met een prijs, jij en de jouwen. Op een dubbele manier, door schepping en ook verlossing,

behoor je, met alles wat je hebt, tot God. Veel mensen handelen vanuit het volkomen verkeerde idee dat, of het nu gaat om tijd, geld of wat dan ook, God Zijn deel moet hebben en de rest hun eigen deel is. Ze begrijpen de wettelijke types verkeerd en realiseren zich niet het immense verschil dat de volbrachte verlossing met zich mee heeft gebracht.

Voordat er nog gezegd kon worden ‘Gij zijt gekocht met een prijs’, was het onmogelijk om de gevolgen af te leiden die hieruit voortvloeien. Genade gaat verder dan de wet, die niets volmaakt maakte en niets kon maken. De essentie van de overgave van het leven aan God is dat het een vrijwillige moet zijn. Zoals de gelofte van de Nazireeër (die een gelofte van afscheiding aan de Heer was en die luidt: ‘wanneer iemand de gelofte van een Nazireeër zal afleggen’), moet die overgave van het hart zijn, of het is er geen. Ook is het geen tegenspraak hiermee dat er geboren Nazireeërs waren - Nazireeërs vanaf de baarmoeder, zoals Simson en de Doper. Christenen worden allemaal geboren (pasegeboren) tot het Nazireeërschap, wat in ware zin wordt geïmpliceerd en noodzakelijk gemaakt door het leven dat wij van God ontvangen.

Maar de noodzaak is er niet een die er extern op is gedrukt: het is een innerlijke. ‘Een nieuw hart zal Ik u geven,’ zegt de Heer: maar het nieuwe hart dat gegeven wordt, is een hart dat vrijwillig de dienst van zijn Meester kiest. Een wettelijke vereiste van het geheel zou nutteloos zijn geweest en louter slavernij. ‘Niet met tegenzin, of uit noodzaak,’ is, zoals we hebben gezien, de Schriftregel voor de Christen. Maar dat betekent helemaal niet wat mensen kenmerken als ‘goedkope religie.’ Het betekent niet dat God de ‘muntjes’ van de vrek zal accepteren,

zoals de Heer die van de vrouw in de Evangeliën deed. Christus zegt niet: 'Geef zoveel of zo weinig als je wilt: het is allemaal één.' Nee, Hij verwacht een intelligente, vrije overgave van alles aan Hem, van iemand die erkent dat alles werkelijk van Hem is.

Als u naar het zestiende hoofdstuk van Lukas kijkt, zult u zien dat de Heer dit principe heel duidelijk aankondigt. De onrechtvaardige rentmeester is daar ons beeld - het beeld van hen die (zoals wij allemaal zijn wat betreft de oude schepping) onder het vonnis van ontslag staan van de plaats waar ze oorspronkelijk waren geplaatst, vanwege onrechtvaardig handelen daarin. Genade heeft de zin niet ingetrokken: 'U mag niet langer rentmeester zijn.'

Het heeft ons veel meer gegeven, maar het heeft ons niet opnieuw geïnstalleerd op de plaats die we zo verloren zijn. De dood is in feite onze verwijdering uit ons rentmeesterschap, hoewel het voor ons als christenen de ingang is tot iets dat 'veel beter' moet worden beleden. Maar genade heeft de uitvoering van de zin uitgesteld, en intussen zijn de goederen van onze Meester in onze handen. Alles wat we hier hebben, zijn Zijn dingen, en niet de onze. En nu verwacht God dat wij trouw zijn in wat helaas voor de mens als zodanig (het schepsel van God, wat het inderdaad is) 'de mammon van onrechtvaardigheid' is - de ellendige godheid van de onrechtvaardige mens.

Bovendien rekent genade deze trouw aan ons. Wij mogen 'vrienden maken van deze mammon van onrechtvaardigheid' door ons goddelijk gebruik ervan; terwijl het natuurlijk, door onze schuld, onze vijand en onze aanklager is. Men mag zich niet voorstellen dat de 'onrechtvaardige rentmeester' letterlijk ons karakter moet zijn. De Heer laat ons zien dat dit niet zo is wanneer Hij spreekt over

‘trouw’ die wordt verwacht. Ongetwijfeld handelt de onrechtvaardige rentmeester in de gelijkenis onrechtvaardig met de goederen van zijn meester, en men moet zich niet voorstellen dat God hem prijst - het is ‘zijn heer’ die dat doet - de mens als mens die de sluwheid bewondert die hij tentoonspreidde. Toch kon alleen zo dat gedrag worden afgebeeld dat in ons geen onrecht is, maar trouw aan onze Meester-genade die ons het recht geeft om te gebruiken wat we hebben ontvangen, voor onze eigen ware en eeuwige belangen, die in dit geval één zijn met Zijn eigen verschuldigde en glorie.

Maar dan zijn er ook dingen die we kunnen noemen ‘onze eigen.’ Wat zijn deze? Ah, ze zijn wat de Heer noemt, tenslotte, ‘de ware rijkdommen.’ ‘Indien gij niet getrouw zijt geweest in de onrechtvaardige mammon, wie zal u dan de ware rijkdommen toevertrouwen? En indien gij niet getrouw zijt geweest in dat wat van een ander is, - niet ‘van een ander’, maar van God, natuurlijk, - ‘wie zal u dan dat geven wat van u is?’

Zo zijn onze eigen zaken geheel verschillend; en ik hoef christenen niet te vertellen wat ze zijn. Ik hoef u er alleen maar aan te herinneren dat als u in gedachten hebt, als mensen hier beneden, een hoeveelheid dingen als uw eigen bezittingen, om vrijgevig mee te zijn, of om op te potten - in beide gevallen begrijpt u de zaak verkeerd. Wat de zaken hier betreft, hebt u de goederen van uw Meester, die, als u ze hier oppot, u hierna zeker verliest en ze tot aanklagers maakt. Aan de andere kant wordt u genadig toegestaan om ze werkelijk naar uw eigen rekening over te dragen, door ze te bewaren te midden van uw schat, waar uw schat is - ‘in de hemel.’

De rijke man, in de plechtige illustratie aan het einde van het hoofdstuk, was iemand die zijn 'De goede dingen' van de heer waren op een andere manier zijn eigen; en in de eeuwigheid waren ze geen vrienden, maar vijanden en beschuldigers. 'Zoon,' zegt Abraham tot hem, 'bedenk dat je in je leven, tijd, je goede dingen hebt ontvangen; - dat was alles. Maar wat een plechtige herinnering was het! Hoe opnieuw het purper en het fijne linnen en de weelderige kost de ogen ontmoetten die ze ooit hadden behaagd, en nu geschokt. Lazarus was bij zijn poort geweest, maar het was niet Lazarus die beschuldigde. En oh, pas op dat je hier beneden je eigen dingen hebt. Er was een man die hier zijn 'goede dingen' had, en wat waren ze in de eeuwigheid voor hem?

Ik weet dat dit niet het evangelie is. Nee, maar het is wat het evangelie ons, als het principe van Gods heilige regering, zou moeten voorbereiden om te begrijpen en in te gaan. Heb je opgemerkt dat het mooiste en meest aangrijpende verhaal van evangeliegenade, het verhaal van de verloren zoon die werd ontvangen, is wat voorafgaat aan het verhaal van de onrechtvaardige rentmeester? De Farizeeën, die in het vijftiende hoofdstuk staan voor het beeld van de oudste zoon, worden hier berispt in de persoon van de rijke man. Zal de verloren zoon die terug werd ontvangen in de armen van een Vader niet juist degene zijn die zal begrijpen dat hij alles aan de liefde van zijn Vader te danken heeft? Is 'gij zijt gekocht met een prijs' niet het evangelie? Maar dan zijt gij gekocht: gij zijt niet van uzelf.

Stel het op een andere manier. U herinnert zich dat toen God Zijn volk uit Egypte zou leiden, Farao een compromis wilde sluiten - natuurlijk door dat compromis om het volk als zijn slaven te houden.

Drie afzonderlijke aanbiedingen doet hij aan Mozes, die elk zouden hebben voorkomen dat verlossing, volgens Gods gedachte erover, überhaupt verlossing zou zijn. Het eerste compromis was ‘aanbidden in het land.’

‘En Farao riep Mozes en Aäron, en zei: Mozes, offer aan uw God in het land.’

En nog steeds vraagt de wereld waarom u erbuiten moet gaan? U hebt recht op uw mening, maar waarom zo extreem zijn? Waarom drie dagen reizen de woestijn in? Waarom scheiden van waar u in bent opgegroeid, en van mensen die net zo goed zijn als u? Ah, ze weten niet wat die driedaagse reis inhoudt, en dat de dood en wederopstanding van Christus je plaatsen waar je niet meer van de wereld bent dan Hij! Egypte - het luxueuze, beschaafde, zelfgenoegzame, afgodische Egypte - en de woestijn! Wat een contrast! Toch kun je alleen in de woestijn aan God offeren.

Dan probeert hij een andere list: ‘En hij zei tegen hen: Gaat de Heer, uw God, dienen; maar wie zijn het die zullen gaan?’ ‘En Mozes zei: Wij zullen gaan met onze jongen en met onze oude, met onze zonen en met onze dochters, met onze schapen en met onze runderen zullen wij gaan; want wij moeten een feest houden voor de Heer.’

‘En hij zei tegen hen: Laat de Heer met u zijn, als ik van zins ben u met uw kinderen te laten gaan: Neem u in acht, want onheil bedreigt u . Niet zo: gaat nu, gij die mannen zijt, en dient de Heer; want dat hebt gij gewild.’

Door hun kleintjes had hij ze natuurlijk veilig - een volkomen goede zekerheid dat ze niet ver weg zouden gaan. En zo is het nog steeds.

Hoevelen worden teruggebracht in de wereld door de kinderen die ze niet met zich meebrachten uit de wereld.

Eén laatste hoop blijft voor Farao: ‘En Farao riep Mozes en zei: Gaat heen, dient de Heer; laat alleen uw schapen en uw runderen achter: laat ook uw kleinen met u gaan.’

‘Laat uw bezittingen achter,’ zegt hij: en hoevelen verlaten hun bezittingen! Zijzelf zijn gered; maar hun bedrijf, hun bezigheid, dit zijn nog steeds geen heilige dingen, ze zijn wereldlijk: wat hebben deze dingen te maken met de redding van de ziel? Maar God zegt: Nee: breng ze allemaal uit Egypte: uzelf, uw families, uw eigendom, alles is van Mij.

En in feite moet het van Hem zijn als we het zelf willen behouden, want we kunnen het niet van onszelf houden. De man van wie de demon weg ging, is de eigen illustratie van onze Heer van het feit dat een leeg huis nooit een huurder zal missen. Het vegen en versieren, en al dat soort dingen, zal de duivel niet buiten houden, maar hem misschien alleen maar serieuzer maken na de bezetting. Niets zal ervan redden behalve de positieve bezetting ervan door een ander, die het niet zal en niet hoeft op te geven. Dus moeten we Christus in alles brengen; of, door dat waarin Hij niet is, zullen we ontdekken dat we slechts ruimte hebben gemaakt voor een ander - Christus’ tegenpool. De gelijkenis is op veel manieren en in veel mate van toepassing op hen die Christus’ volk zijn, evenals op hen die dat niet zijn. Onze ijdele uren zijn niet ijdel.

Onze nutteloze bezigheden hebben een nut - zo niet voor Christus, dan wel tegen Hem. Onze zogenaamde ontspanningen zijn misschien

slechts het verspillen van energie en zaden van afleiding. We leven in een wereld waarin we aan elke kant worden blootgesteld aan invloeden van het meest subtiële karakter; waar corruptie en verval natuurlijk zijn; en waar alles wat niet doordrongen is van goddelijk leven het snelle onderwerp wordt van verval en dood. Voor een belegerde bezetting kan een vakantie fataal zijn. We kunnen hier onze lendenen niet losmaken of onze wapenrusting losmaken. Het is niet genoeg om stand te houden op de kwade dag, maar als je alles hebt gedaan, moet je nog steeds staan. Dus als je Christus bij de deur van het telhuis achterlaat, zul je alleen moeten strijden of de duivel binnen het telhuis een plaats moeten geven. Nee, Christus moet een constante Redder zijn in elk detail van onze wandel en wegen.

Hoe belangrijk is het om hier te zijn! Het is niet alleen een kwestie van details; het is een kwestie van waarheid van hart tot Hem, die elk detail beïnvloedt - het hele karakter en de teint van ons leven, inderdaad. Dus je moet je niet verbazen over een kwestie van vee die te maken heeft met een diepere kwestie van verlossing zelf - verlossing zien als niet alleen van toorn en veroordeling, maar ook van verlossing van de zonde die deze met zich meebrengt. Overtuigd hiervan, geliefde vrienden, dat we alleen zo, in de volle kracht ervan, kunnen vinden wat verlossing is.

We hebben hiernaar gekeken vanuit de kant van verantwoordelijkheid. Het is zeker goed om er ook vanuit de kant van verlossing naar te kijken. Totdat u in deze drie opzichten rein verlost bent, kunt u niet gelukkig zijn met God, noch zelfs veilig. Natuurlijk heb ik het niet over het bereiken van de hemel: u kunt in dat opzicht veilig zijn. Maar wat u ook hebt dat niet van Christus is, dat nog steeds van

de wereld is, zal u terugtrekken in de wereld. Kunt u naar uw zaken gaan en de deur voor Hem sluiten en Hij het niet voelen, en u het niet voelen? Kunt u tegen Hem zeggen: Heer, zondag is van u, en maandag is van mij; of, Heer, daar is uw tiende, en deze negen zijn van mij - en u volkomen tevreden voelen dat alles goed is met Hem? Houd het liever allemaal achter dan op die manier te geven; want het gegeven bedrag belemmert ons gewoon om te beseffen waar we zijn.

In deze grote wereld van verdriet en kwaad, heeft Christus belangen die Hem dierbaar zijn - hoe dierbaar, niemand van ons heeft er misschien een idee van. Zielen die in duisternis liggen aan wie Zijn Woord licht zou geven, en in slavernij aan wie het verlossing zou brengen. Hij zegt tot ons, Ik reken erop dat mijn volk dit zal doen. Hoe kunnen wij Hem verantwoording afleggen voor dit vertrouwen dat Hij in ons heeft gesteld? Zullen we zeggen, Heer, ik heb mijn burens moeten onderhouden, voor de toekomst moeten zorgen, veel dingen moeten doen die ik belangrijker vond? Of zullen we zeggen, Heer, U bent zo groot, zo hoog, zo machtig, U kunt mijn hulp in een zaak als deze zeker niet nodig hebben! Of, Heer, U bent zo genadig, Ik weet zeker dat U alles zult accepteren wat ik breng. Ik zou niet veronderstellen dat U een harde Meester bent, als ik zou willen dat ik U veel breng? Helaas, wat zullen we zeggen? Zullen we niet liever met gebroken harten erkennen hoe weinig we Hem hebben gewaardeerd?

De 'leer van Bileam' gedijt op de harteloosheid van Gods eigen volk. Laten we ons niet voorstellen, omdat we het huurlingenkarakter van wat overal gangbaar is, veroordelen, dat we geen aandeel kunnen hebben in het hooghouden van wat we veroordelen. Het is heel anders. Als we aanleiding hebben, of geven aan degenen die spotten

met de voorstanders van 'goedkope religie', geven we het de meest effectieve mogelijke steun.

Geliefden, ik heb mijn hart uitgesproken, en ik moet bidden dat u geduld met mij hebt. Wie om zich heen kijkt, met een hart voor Christus, naar alle gruwelen die in Zijn naam worden beoefend, maar ertoe gebracht moet worden te vragen, Is al dit kwaad niet voortgekomen uit het falen van Zijn eigen volk, van hen die Hem in hun hart liefhadden? En verder, in hoeverre helpen we nu misschien, onopgemerkt, juist aan de kwalen die we betreuren?

Bidden we niet dat Hij onze harten doorzoekt, en zullen we er dan voor terugdeinzen ze te laten doorzoeken? Als het onderzoek niets vindt, hoeven we er niet bang voor te zijn. Als het ons onvoorzien kwaad toont, is het goed om te beseffen dat het eerlijke oordeel over het kwaad altijd de meest ware zegen voor onze ziel is. Het zal ons ongetwijfeld iets kosten om te wandelen op wat altijd een smalle weg is - een race, een oorlog, die vraagt om energie en zelfverloochening. Maar ach, geliefden, het zal ons meer kosten, veel meer, om Christus als een vreemdeling voor ons te laten wandelen, omdat onze paden en de Zijne niet overeenkomen.

Maar de deur staat open, geliefden, om terug te komen. Hij heeft hem nooit gesloten. Het enige wat nu zo enorm ontbreekt, is oprechte integriteit. Zo weinigen zonder een geheime hoek in hun hart zouden ze niet graag door Hem willen laten zoeken. Die hoek moet worden doorzocht, want Hij moet een Redder zijn naar Zijn eigen model; en als we die niet willen hebben, kunnen we de volheid en werkelijkheid van Zijn redding nauwelijks bevatten. Hij redt niet

alleen van toorn - Hij redt van zonde. Het is in onderwerping aan
Zijn juk dat we rust vinden.

Moge God het ons schenken omwille van Zijn Naam, zelfs nu.

Lezing 4 - De vrouw Izebel en de stem van de kerk

Thyatira - Openbaring 2:18-23

We gaan vanavond verder met de vierde van deze brieven aan de zeven gemeenten - de brief aan Thyatira. Het is alleen het eerste deel hiervan dat we nu voor ons hebben. Het laatste deel zal worden bewaard tot een andere keer, als de Heer het wil.

We zijn nu gekomen tot wat een heel duidelijke en eenvoudige toepassing heeft op het pausdom, of het rooms-katholicisme. We hebben de stappen gevolgd die ernaartoe leiden; en wanneer we beginnen te spreken over het rooms-katholicisme (als dit een ware toepassing is die we nu in deze toespraak maken), laten we dan bedenken dat God ernaar kijkt als binnen wat, in zekere zin, Hij als het Zijne bezit. Ik bedoel niet dat Hij de vrouw Izebel bezit, maar dat Hij de gemeente van Thyatira bezit, waar de vrouw Izebel is. Het is niet iets buiten, waar we niets mee te maken hebben, maar gewoon om met rust te laten. Het is niet iets dat onafhankelijk is ontstaan, buiten ons om (hoewel we er zeker van gescheiden zijn), het is iets dat alleen het legitieme resultaat is, de volle rijpe vrucht, van wat we in eerdere brieven hebben zien rijpen.

We hebben in feite de geleidelijke opkomst ervan gevolgd. Ten eerste de Vergadering van God - de uitgeroepen, die hun afzonderlijke plaats als zodanig verloren en een 'Synagoge' werden - een loutere verzameling van mensen, als het ware, zonder onderscheid. Vervolgens hebben we de aanstelling gezien van een aparte klasse priesters om tussen God en het volk te gaan staan, omdat het volk nu in feite vreemdelingen waren en niet in staat waren om zelf naar God te gaan. Dat is wat we bedoelen met 'geestelijkheid'.

Op de volgende plaats hebben we het huwelijk tussen de Gemeente en de wereld gezien - haar volledige vestiging daarin; en hoe dit haar noodzakelijkerwijs de dingen van de wereld gaf, alleen om lokaas te worden voor wereldse mannen om de rol van christelijke leraren op zich te nemen, die zelf, aan de andere kant, de leer van Bileam binnenbrachten, Gods volk steeds meer onderwezen en verleidden om zich te vermengen met degenen om hen heen, en alle schijn van scheiding op te geven. Dat was Bileams werk met Israël, wiens geschiedenis als het ware de anticipatie van onze eigen geschiedenis is geweest. Nu komen we bij de gemeente van Thyatira - het volle rijpe resultaat hiervan - de vrouw Izebel, die systematisch en als profetes doet wat zij als individuen hadden gedaan, en met minder pretentie.

Ik ben niet van plan om mezelf te beperken tot wat rooms-katholicisme wordt genoemd. Als we er alleen op die manier naar zouden kijken, zouden we iets aanvallen waar we heel weinig mee te maken hebben. Maar ik wil u laten zien dat het principe dat zo duidelijk is in het pausdom, in feite veel breder geldt, zelfs voor hen die uit het pausdom zijn gekomen en die er kerkelijk volledig buiten staan.

Ik moet echter eerst de toepassing op het pausdom zelf laten zien. Het grote punt in deze brief is duidelijk het geduld van deze vrouw Izebel. Deze vrouw Izebel is nu bezig met hetzelfde werk als de volgelingen van Bileam vroeger. Maar, zoals ik net al zei, waren zij slechts individuen. Nu doet de belijdende gemeente als geheel het - want dit is de kracht en betekenis van 'de vrouw'. Deze vrouw onderwijst en claimt absolute autoriteit, de autoriteit van een profetes - dat wil zeggen, inspiratie voor haar onderwijs. Zij claimt onfeilbare autoriteit. En toch heeft de vrouw volgens de Schrift geen recht om te onderwijzen. 'Ik duld geen vrouw om te onderwijzen' is het principe daar. In de Schrift is de gemeente altijd de vrouw, nooit de man. Dit is heel eenvoudig, omdat de Gemeente datgene is wat aan Christus is verloofd, en het is Christus die de Man is aan wie zij haar onderwerping toekent. Het is van Christus, daarom moet het Woord tot haar komen. Op het moment dat zij zelf aanmatigt te onderwijzen, op datzelfde moment vestigt zij noodzakelijkerwijs een onafhankelijke autoriteit los van Christus. Zij is in opstand tegen haar eigenlijke trouw aan Hem die beleden haar Heer te zijn.

Het is de vrouw in de plaats van de Man hier. Het is de Gemeente, die zichzelf in de plaats stelt van Christus. Zij draagt ook een opmerkelijke naam - Izebel, die ons terughoeft naar de dagen van Achab, koning van Israël, - die dagen van het ergste deel van Israëls geschiedenis, en van iemand die, hoewel koningin van Israël, een Kanaänitische was, een afgodendienares, en een bittere vervolger van Gods heiligen en profeten.

Ik hoef u nauwelijks te vertellen hoe opmerkelijk deze naam Izebel past bij het beproefde karakter van de Roomse kerk. Als u verder gaat

naar Babylon de grote, de vrouw uit het zeventiende hoofdstuk van dit boek Openbaring, vindt u haar dronken van het bloed van de heiligen en van het bloed van de martelaren van Jezus. En daar wordt ze aangewezen als zittend op de zeven heuvels, en de stad die heerst over de koningen van de aarde.

Haar naam is op een andere manier opmerkelijk. De meest algemeen aanvaarde betekenis van het woord Izebel is 'kuis'. Terwijl de Heer spreekt over haar hoererij en het doden van haar kinderen met de dood, is haar pretentie precies het tegenovergestelde. Ze pretendeert de kuis echtgenote van Christus te zijn; en in het zeventiende hoofdstuk wordt ze de hoer genoemd. Wat is haar karakter? Iedereen weet dat ze onfeilbaarheid claimt voor haar leer - het is haar roem. Geen enkele kerk is zover gegaan als Rome. Zij beweert een profetes te zijn en daarom met gezag van God te spreken, orakelachtig, en toch leert en verleidt zij tegelijkertijd Gods dienaren 'om hoererij te bedrijven en afgodenoffers te eten.' Zij plaatst het zegel van God op de meest afschuwelijke ongerechtigheid.

Het allereerste begin van de toespraak hier verwijst opvallend naar haar leer. In andere gevallen zie je de Heer Zichzelf presenteren in een karakter dat past bij de staat waartoe Hij spreekt. Hier presenteert Hij Zichzelf als 'de Zoon van God.' Er is niets duidelijker in de leer van Rome dan dat Hij eenvoudigweg de Zoon van Maria is. Ze verheffen Maria boven Hem op elke mogelijke manier. Ze zeggen dat Maria een vrouw is en een teder hart heeft; ga daarom liever naar Maria. Maria is ook een moeder en ze kan haar Zoon bevelen.

Zelfs als ze erkennen dat Hij God is, dient dit nog steeds om Maria meer te verheffen; want dan is Maria de moeder van God en

koningin van de hemel. Dat is de godslastering van Rome. De Heer neemt hier daarom duidelijk Zijn eigen juiste titel als de Zoon van God. Hoe treffend is het! Als we ernaar kijken, zullen we zien dat elk woord op de meest volledige manier van toepassing is op datgene waarover het spreekt. Deze vrouw Izebel is de Kerk in de plaats van Christus; ze verlaagt Hem, kunnen we zeggen, op elke mogelijke manier om zichzelf te verheffen; Zijn Woord opzij zettend om het hare te introduceren, en voor haar woord die autoriteit opeisend die zij ontkent aan het woord van God zelf.

U weet hoe zij het ontkent. Zij zal u vertellen - en tegelijkertijd haar eigen traditie verheffend tot een niveau ermee - dat er geen enkele twijfel is dat het het woord van God is; maar zij zal u tegelijkertijd vertellen dat u het niet kunt begrijpen behalve als u naar haar onderricht luistert. In de praktijk is het haar onderricht dat u moet horen: als zij de Schrift verkeerd toepast, moet u 'naar de Kerk luisteren', en zal u Matt. 18:17 daarvoor geven. Als u daarentegen vraagt hoe u de Kerk moet kennen, zal zij u kenmerken geven, zoals Eenheid, Heiligheid, Katholiciteit, Apostoliciteit (waarvan er geen enkele, notoir, op haar van toepassing is); maar zij zal u niet sturen om haar karakter vast te stellen uit datzelfde boek dat zij het woord van God noemt, en dat zij bepleit ten behoeve van haar eigen autoriteit! Ze opent het boek om je een fragment van een zin te laten zien - luister naar de 'Kerk' - en dan sluit ze het stevig tussen haar stevig gesloten handen en zegt, met een zelfverzekerdheid die het bijna van absurditeit verlost: 'en dat ben ik; je moet Mij horen!' Dus wat ze feitelijk inprent is de meest blinde goedgelovigheid die maar mogelijk is.

Maar ik blijf hier niet langer bij stilstaan. Wij willen iets hebben dat ons aangaat. En ik denk dat het niet moeilijk is om datgene te vinden wat ons overvloedig aangaat in de principes die hierbij betrokken zijn. Wij kunnen denken dat wij helemaal buiten het pausdom staan, terwijl wij de principes van het pausdom zelf aanhangen. Wij kunnen de wortel hebben, terwijl wij de eigenlijke vrucht van de boom ontkennen; maar, geliefde vrienden, de wortel is ongetwijfeld overal in de grond te vinden, en ook volop vrucht. Die wortel is de autoriteit van de Kerk om te onderwijzen - om voort te brengen wat u moet horen als, in zekere zin, gezaghebbend, omdat zij het onderwijst.

Natuurlijk, als ik dat zeg, erken ik volledig dat dat in zeer verschillende mate en op verschillende manieren wordt gehandhaafd. Als ik naar het ritueel ga, zal ik bijvoorbeeld een pretentie vinden die bijna net zo hoog is als die van Rome zelf, die zichzelf alleen verbindt met een antiek katholicisme waarvan de tradities zij slechts de jaloerse hoeders zijn. Dit is nog steeds de onfeilbare orakelkerk, alleen met een minder tastbare onfeilbaarheid en minder gedefinieerde leerstellingen.

Maar de kerkelijke leer is helemaal niet noodzakelijkerwijs verbonden met deze pretentie. Als we door het christendom heen kijken, zullen we bijna elke kleine sekte erin vinden die beweert voor zichzelf leerstellingen te definiëren die zij aanhangt en die zij eist dat haar leden aanhangen. Ik bedoel niet dat ze helemaal onfeilbaar zijn of dat ze zich niet beroepen op Gods gezegende woord voor wat zij als waarheid aanhangen.

Dat is natuurlijk prima en op zijn plaats, maar ik bedoel iets heel anders. Ik bedoel, als je bijvoorbeeld de kerken van de Reformatie

neemt en die daaruit sindsdien zijn voortgekomen, zul je zien dat iedereen nog steeds vasthoudt aan dit principe - dat de kerk moet onderwijzen en dat het noodzakelijk is dat er een geheel van leerstellingen wordt gepresenteerd als kerkelijke leer waar een beroep op kan worden gedaan en die kan antwoorden op de waarheid die hun leden aanhangen. Hierin hebben we ondanks de vermomming, wat ik een essentieel principe van het Romanisme zou kunnen noemen - het gezag van de Kerk, in plaats van dat van Christus - de Kerk die pretendeert een woord te geven dat gezaghebbend is aan hen die, als ze geen leden van Christus zijn, niets zijn.

Laten we het wat uitgebreider bekijken. Zoals ik al zei, in de eerste plaats is er deze pretentie over - de Kerk beweert een leraar te zijn. Ik zal nu niet zeggen een onfeilbare leraar - dat zou puur Romanisme zijn: maar niettemin een leraar. En zij die zich aan de Kerk houden, wat die kerk ook mag zijn, zijn in ieder geval verplicht zich aan haar leer te onderwerpen. Nu, als we de Schrift nemen, hoe volkomen tegengesteld is die aan dit alles. In de eerste plaats, wat is de Gemeente? De Gemeente is de vergadering van Gods volk - de vergadering die het lichaam van Christus is: haar leden zijn leden van Christus. Van begin tot eind in het Nieuwe Testament zul je geen beter equivalent van de Gemeente vinden, in Gods gedachte.

Wat de mens ervan zou maken, wordt erkend, Ik geef toe; maar dat is een andere zaak. Het is de Gemeente die het lichaam van Christus is, en daaraan behoort elk lid van Christus, en hij alleen. Maar als dat gezegd is, is de vraag: waar is het onderwijzende lichaam? Het lichaam van Christus is duidelijk samengesteld uit allen, zowel leraren als onderwezenen. De allerjongste baby in Christus behoort

tot dat lichaam, evenals de oudste en meest gevorderde. Hoe is het dan mogelijk dat deze Gemeente überhaupt een gezaghebbende uiting kan geven? Het feit is dat u die definitie van de Gemeente noodzakelijkerwijs opzij moet zetten zodra u aan haar onderricht denkt. Wie zou zij onderwijzen - zichzelf, de wereld, of wat? Is het niet duidelijk dat u de leraren en de onderwezenen niet moet verwarren? En als de Kerk de leraar is, moet het onderricht bestemd zijn voor hen die buiten de gemeente staan. En wie onderwijst de Gemeente?

Elke geloofsbelijdenis en belijdenis is in feite het geloof in eerste instantie van enkelen, gericht tot hen die buiten de enkelen staan die haar naar voren brengen. Het kan aanhangers krijgen en op die manier het geloof worden van een groot aantal; maar hoe dat ook zij, de gezaghebbende leer is alleen die van de oorspronkelijke weinigen, die in welke mate dan ook bindend zijn, zelfs de leraren van hetzelfde lichaam later. Want als u zegt dat de Gemeente ons dit en dat leert, bedoelt u niet de huidige leraren. U herinnert hen misschien wel aan de leer van de Kerk, of overtuigt hen ervan ervan af te wijken. De leer die bindt (of geacht wordt te binden) is niet de leer van de Kerk vandaag, maar de leer van bepaalde leraren in het verleden. De Kerk is hier dus niet de leraar, maar heeft zichzelf alleen gebonden om deze en die leer te ontvangen. Het hele gewicht van een imposante naam is verbonden aan de leer van hen die, als ze in de huidige generatie zouden leven, helemaal niet zouden worden erkend als hebbende dezelfde autoriteit.

Maar afgezien van de Schrift, die hier niet ter discussie staat, wat gaf deze plaats aan leraren uit het verleden, die degenen van het heden misschien niet beweren te hebben? Hebben wij niet dezelfde Geest

als zij hadden? Hebben wij niet hetzelfde Woord om te verlichten? Wij zijn misschien minder geestelijk - waar: maar zijn het Woord en de Geest van God nu niet even voldoende voor ons als toen deze kerkbelijdenissen werden gedaan?

Als we ons tot Rome wenden, zullen we haar consistenter vinden, en daarom volkomen onjuist. Zij verheft het deeg niet boven het huidige, maar claimt dezelfde onfeilbaarheid die te allen tijde in de Kerk aanwezig is. En aangezien er geen graden in onfeilbaarheid zijn, hebben haar decreten van gisteren alle gezag van de Schrift zelf. Maar hier betekent de stem van de Kerk de stem van de Paus, of de Paus met de bisschoppen en de kardinalen; en het zou niets anders zijn dan pure ironie om de eenvoudige leek te vertellen dat hij iets te maken had met het decreet dat de Paus onfeilbaar verklaarde, of de Maagd Maria onbevlekt, behalve door het te gehoorzamen.

Sommigen zullen dit een spitsvondigheid vinden, en dat 'de stem van de Kerk' niet betekent dat de Kerk anders leert dan door haar leraren; en dit zou Rome beter van pas komen dan de protestantse lichamen, als (veel hangt vaak af van 'als') het gehandhaafd kon worden. Maar dat kan niet; want de leraar is niet het instrument of de spreekbuis van de Kerk, maar van Christus door de Geest. 'Hij heeft sommigen apostelen gegeven, en sommigen profeten, en sommigen herders en leraars.' En niet alleen dat, maar de apostel Johannes kan tot christenen spreken alsof ze het Woord van de waarheid en de Geest van de waarheid hebben, alsof ze in ware zin onafhankelijk zijn van leraren. 'Gij hebt de zalving van de Heilige,' zegt hij, 'en weet alles.' En nogmaals: 'Maar de zalving die gij van Hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet nodig dat iemand u leert; maar dezelfde

zalving leert u alle dingen, en is waarheid, en is geen leugen' (1 Joh. 2:20, 27).

Er is inderdaad onfeilbaarheid, en beschikbaar voor elke christen; maar het is de onfeilbaarheid van de Geest, niet van de Kerk, noch van de mens: een zalving die iedere Christen heeft ontvangen, en die hem, zoals ik al zei, onafhankelijk maakt van zelfs leraren, in een ware zin - die we echter moeten beschermen tegen constructies die de trots van de mens erop zou willen plaatsen. De apostel bedoelt duidelijk niet dat leraren overbodig zijn, of een uitwas op het lichaam van de Gemeente. Hij bedoelt niet om ieder mens een leraar te maken, noch dat God hem zal handhaven in onafhankelijkheid van bedieningen die Hij Zelf heeft verordineerd. Hij bedoelt niet dat we geïsoleerde eenheden moeten zijn. De Gemeente van God is een lichaam waarin de hoogste niet tegen de laagste kan zeggen: 'Ik heb jullie niet nodig.' Wie de hulp weigert die God hem geeft, hoeft zich niet af te vragen of hij de dwaasheid en onvruchtbaarheid van zelfgenoegzaamheid moet bewijzen.

Maar toch is er waarheid - diepe en noodzakelijke waarheid voor ons - in precies deze woorden: 'Gij weet alle dingen, en hebt niet nodig dat iemand u leert.' Het is de kennis die voortkomt uit daglicht en goede ogen. De beste ogen zouden niet baten in duisternis; noch het beste licht, als we blind waren. Maar het Woord is licht, en de Geest van God heeft de duisternis van onze ogen weggenomen. Tegen mensen met een goed zicht, in daglicht, kan ik zeggen, niet alleen, 'je kunt zien,' maar, 'je ziet alle dingen.' Ik bedoel niet de tegenstelling, of de andere kant van de maan; ik bedoel eenvoudigweg dat wat er voor je is, je eigen ogen kunnen zien. Je bent niet als een blinde man, die

het op mijn gezag moet aannemen dat de zon schijnt, of de wolken dreigen met regen. Toch kan ik je aandacht erop vestigen, of ik kan een object voor je plaatsen dat zich voorheen niet in je gezichtsveld bevond. En dit is de juiste taak van een leraar: niet om autoriteit te geven aan de waarheid, noch om voor je te beslissen dat dit of dat waar is, maar alleen om datgene voor je te plaatsen dat zowel voor jou als voor mij moet waarmerken - zelf als waarheid, en mij als leraar van de waarheid.

Hier hebben het Woord en de Geest hun eigen suprematie met de ziel. Zij, en zij alleen, zijn de garantie voor de waarheid. Zij, en zij alleen, zijn mijn ware en overvloedige zekerheid wat betreft de leer.

Maar hier is het probleem met deze geloofsbelijdenissen - waarvan u zult begrijpen dat ik er geen enkel gebrek aan heb, als de geloofsbelijdenis van hen die ze hebben opgesteld. Ik mag God danken voor de Augsburgse belijdenis als protest tegen dwaling, terwijl ik deze weiger als autoriteit om mijn geloof te definiëren of te beperken. En dit is waarvoor het werd gebruikt, als een toets van de waarheid en als zekerheid voor het behoud ervan - hoe zwak als zodanig heel Duitsland op deze dag getuigt. En geen wonder; want zo wordt de leer van de apostelen (wat zij als de Gemeente als waarheid presenteerden) opzijgezet, nee, verkondigd als onvoldoende en onbetrouwbaar. De Bijbel! Waarom zullen veel Unitariërs de Bijbel accepteren! Wat dan? Waarom, krijg een menselijke verklaring over de goddelijkheid van Christus, en dat zal de zaak beslissen. Ik beschuldig mensen niet van opzettelijke oneer jegens het Woord of de Geest van God, maar dat is het in feite wel.

Het is de algemene zonde en schande van de hele Gemeente van God. Het is van onszelf geweest, denk ik - van ons allemaal. En als ongeloof deze dingen in eerste instantie introduceerde, dan houdt ongeloof ze niet minder in stand. En wij die al lang een open Bijbel in handen hebben, zijn evenredig verantwoordelijk, zijn we dat niet? Zeker veel meer dan zij die leefden in de tijd dat hij pas net was heropend. Ik zeg niet dat zij die deze dingen aanhangen ze tot hun conclusie volgen, maar ik ben gerechtvaardigd om de conclusie te geven waartoe zij mogelijk hebben gevolgd. Wat de Heer zegt, is waar in deze toepassing: 'Aan hun vruchten zult gij ze kennen: plukt men druiven van doornen, of vijgen van distels?'

En laat u hier niet misleiden door de algemene gedachte dat mannen van God niet konden onderwijzen wat vals is. Op die manier wordt de goedheid van een mens tegenover de waarheid van het woord van God gesteld; en, zoals ik al zei, mag Gods woord niet gezaghebbend zijn omdat goede mensen verschillende dingen spreken. Mensen die even goed en geleerd zijn, die (naar wij veronderstellen) evenveel moeite hebben gedaan om te achterhalen wat ze leren, leren desondanks dingen die lijnrecht tegenover elkaar staan. Toch heeft God Zijn Geest gegeven om in alle waarheid te leiden, en Hij heeft gezegd: 'Als iemand Zijn wil wil doen, zal hij van de leer weten of die van God is.'

Hoe moet je deze dingen met elkaar verbinden om ze met elkaar in harmonie te brengen? Als je de goedheid van mensen als zekerheid voor hun leer neemt, kun je dat niet doen. Zo is het dat zovelen het gezag van de Schrift overboord gooien. Je moet niet zo aanmatigend zijn om te zeggen dat je de waarheid hebt. Je mag meningen hebben.

Wat is de waarde van een mening? Stel dat het je op het verkeerde been zet? Als het mijn mening is, is het datgene waar ik geen recht op heb, als het woord van God gezaghebbend moet zijn. Heeft Hij onverstaaubar gesproken, of kan Zijn gezegende Geest tegenstrijdige dingen leren? Dat moeten we wel denken als we kijken naar de goedheid en het karakter van de mens, in plaats van alles wat hij brengt te toetsen aan het Woord.

God bedoelde, en heeft ons duidelijk verteld, dat we alles door het Woord moeten toetsen. Zullen mensen zich aan die oproep onderwerpen? 'Onderzoek de Schriften' waren Zijn eigen woorden, 'want deze zijn het die van Mij getuigen.' Dus de Bereërs (zo vaak gesproken, zo weinig gevolgd!) worden opgemerkt als nobeler dan die van Thessalonica omdat, wat betreft wat zelfs een apostel zei, 'zij dagelijks de Schriften onderzochten, of die dingen zo waren.' Waar anders zullen we überhaupt zekerheid vinden? U kunt spreken van aanmatiging, maar ik zeg u, in de aanwezigheid van de eeuwigheid willen we zekerheid - iets waarop we kunnen leunen dat niet zal bezwijken.

En het gebrek aan zekerheid is de zwakte van zoveel evangelisch protestantisme. Ongeloof is 'positivisme', en Rome is nog steeds zo stoutmoedig met haar claim om absolute waarheid te bezitten. Hoe zult u zich verzetten tegen de twee, als u alleen onzeker bent? De rooms-katholiek wendt zich vanzelfsprekend tot u en zegt: Wilt u geen zekerheid? Ik zeg, Zekerlijk doe ik dat; en daarom ga ik naar datgene wat het alleen geeft - het woord van God, en de Geest van God. Op het moment dat je andere autoriteiten erbij haalt, is het woord van God verdwenen.

Neem bijvoorbeeld de zogenaamde Kerk van England: als zo en zo iemand dwaling onderwijst, brengen ze de Bijbel niet voor de rechter, en kijk daar eens naar. Die hoort daar niet thuis. Ik zeg duidelijk, bij het beoordelen van wat ketterij is, heeft het niets meer te maken dan wanneer het niet zou bestaan. Het is het gebedenboek dat moet beslissen; en als het niet door het gebedenboek wordt veroordeeld, heeft de man het recht het te hanteren, hoe hoog de ketterij ook mag zijn. Het is waar christenen in alle richtingen over klagen, maar ze schrijven het niet toe aan de juiste bron.

Ze zien niet dat het juist de noodzaak is van een geloofsbelijdenis, waarvan ze veronderstellen dat die de waarheid zal waarborgen - dat het noodzakelijke effect van de geloofsbelijdenis is dat het de echte standaard van de waarheid helemaal uit de rechtbank haalt en er iets anders voor in de plaats stelt. We hoeven de vroomheid van de mannen die de geloofsbelijdenis hebben opgesteld niet in twijfel te trekken; maar wat is het resultaat? Natuurlijk konden ze niet voorzien welke nieuwe ketterijen er zouden ontstaan; ze konden niet elke kloof bewaken. Ze waren niet zo vooruitziend als de Auteur van de Schrift. Dus hun opmerkelijke zekerheid voor de waarheid staat hun aanpak van de dwaling in de weg. Ze hebben God ervan weerhouden het op Zijn eigen manier op te lossen; en hun ongeloof in Zijn wijsheid en zorg bindt hen aan handen en voeten en levert hen over aan de vijand.

Laat me u serieus vragen, denkt u werkelijk dat Gods geest werkelijk minder zeker, minder helder, minder duidelijk sprekend is dan het woord van de mens? U zegt dat mensen beweren deze en gene leer in de Schrift te vinden. Dat is volkomen waar; maar bedoelt u werkelijk

dat het woord van de mens tenslotte duidelijker is en dus grotere zekerheid kan bieden dan Gods woord? Als u het als Zijn Woord beseft, kunt u dat zeker niet beargumenteren. Is het niet God die tot de mens spreekt? - een Vader voor Zijn kinderen?

Spreekt Hij niet zelfs tot baby's - niet tot de geleerden, maar tot de ongeletterden? Als dit allemaal waar is (en het is de eenvoudigste waarheid die er kan zijn), wat moet dan het resultaat zijn? Het resultaat is dat Gods woord eenvoudiger, waarachtiger en veiliger om op te vertrouwen moet zijn, veel meer dan welke mogelijke menselijke geloofsbelijdenis dan ook. En om het aan te vullen met een geloofsbelijdenis, een gezaghebbende geloofsbelijdenis, is in feite het vervangen ervan: het is om te zeggen dat God niet voor ons heeft gedaan wat de mens kan doen; dat God niet voor ons heeft gezorgd met zelfs de zorg die wij voor elkaar hebben.

Het volgende resultaat van een menselijke geloofsbelijdenis is noodzakelijkerwijs sektarisme en scheuring. Ik weet dat dit nu een heel kleine kwestie is in de ogen van de mensen, en ik geef toe dat er iets is dat erger is in Gods ogen - die valse eenheid die mensen in Rome claimen - een eenheid, niet innerlijk en geestelijk, maar uiterlijk, beveiligd door een gezaghebbende onderdrukking van alle afwijking ervan. Die eenheid was in de praktijk eeuwenlang aanwezig; en hoe noemen we die tijden? We noemen ze echt 'De Donkere Eeuwen': dat was toen de uitspraak van de Kerk (in tegenstelling tot Gods woord) het meest gezaghebbend was.

Waar er geen macht is om meningsverschillen op deze manier te onderdrukken, is het resultaat van een gezaghebbende geloofsbelijdenis om verdeeldheid te veroorzaken. Omdat het slechts

menselijk is, zal het natuurlijk niet perfect zijn: het zal de maatstaf van de kennis van de samensteller geven en, heel natuurlijk, ook de sporen van zijn falen dragen, waar hij er niet in is geslaagd de leer van het Woord te begrijpen. Deze fouten zijn nu, net als de waarheid zelf, aan allen gebonden door dezelfde autoriteit.

Mensen moeten zich onderwerpen en geweld aandoen aan hun geweten, of ze moeten hun geweten respecteren en naar buiten gaan. De bekentenis wordt zo een partijkenteken. Het bindt mensen samen door de overtuigingen waarin ze verschillen van andere christenen, van wie ze niet anders kunnen dan toegeven dat ze net zo goddelijk wandelen als zijzelf. De Schrift zelf moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de geloofsbelijdenis, en waar het niet tot zwijgen kan worden gebracht, worden er in overvloed sektariërs gemaakt, en worden leringen veranderd van hun ontwerp van stichting tot de onheilige wachtwoorden van innerlijke strijd.

Dus zijn we praktisch de gezegende naam van christenen kwijtgeraakt, en staan we bekend als Episcopalianen, Presbyterianen, Baptisten - namen die alleen zijn afgeleid van onze verschillen. Onze verschillen worden verheven boven wat we gemeen hebben, en het lichaam van Christus wordt in vele lichamen verdeeld, die daarom menselijke organisaties worden, niet goddelijk. Gods gemeente wordt erkend als de ware, maar ze is onzichtbaar. Er zijn praktische werkende gemeenten, die zich beter aanpassen aan de vele geesten van mensen, en die ze naar eigen tevredenheid kunnen reguleren.

Wie neemt het twaalfde hoofdstuk van 1 Korinthiërs als het definiëren van de werkelijke gemeente waartoe ze behoren? In welke gemeente is 'lidmaatschap' niet meer of minder dan lidmaatschap

van Christus? Wie neemt het veertiende hoofdstuk als het reguleren van de samenkomst van de gemeente? Toch vermaant de apostel daar iedereen die pretendeert geestelijk te zijn, te erkennen dat de dingen die hij hun schrijft de geboden van de Heer zijn. Is het allemaal achterhaald en voorbij, of is het van toepassing op een onzichtbaar lichaam dat nergens op aarde te vinden is?

Aan de andere kant vertellen ze ons dat - 'De zichtbare Gemeente van Christus is een vergadering van gelovige mensen waarin het zuivere woord van God wordt gepredikt, en de sacramenten naar behoren worden bediend,' enz.; en dat - 'De Kerk de macht heeft om ritens of ceremonies af te kondigen, en gezag heeft over geloofscontroverses.'

Van wie is deze stem? Het is niet die van Izebel: er is geen pretentie van onfeilbaarheid, maar het tegenovergestelde: de Kerk 'mag niets verordenen dat in strijd is met Gods geschreven woord;' en er is gevaar voor, want 'zoals de gemeente van Jeruzalem, Alexandrië en Antiochië heeft gedwaald, zo heeft ook de kerk van Rome gedwaald, niet alleen in hun leven en manier van ceremonies, maar ook in zaken van geloof.'

Dit is geen onfeilbaarheid, maar aan de andere kant een heel eenvoudige erkenning van het gevaar om zich te onderwerpen aan dit gezag dat de Kerk zou hebben. Toch wordt ze gehandhaafd in de macht die ze heeft misbruikt, en wordt ze alleen gewaarschuwd om niets te verordenen dat in strijd is met Gods woord. Maar wie moet beslissen of ze dat wel doet? En wat moeten wij doen als ze dat wel doet? Zich conformeren ondanks het geweten, of buiten de Kerk treden? Zowel het een als het ander is door tienduizenden gedaan; en het gezag van de Kerk is in het protestantse Engeland gehandhaafd

ten koste van ontelbare gekwelde gewetens en de afscheiding van de meest ware, dapperste, godvruchtigste mannen die ze ooit heeft gehad.

De Acte van eenheid maakte tweeduizend kansels tegelijk leeg. Hoeveel mensen hebben zich onderworpen, niet sterk genoeg om te strijden, niet waarachtig genoeg om het gevraagde offer te brengen, alleen de dag van openbaring zal het leren. Hoeveel mensen doen momenteel geweld aan hun eigen geweten elke keer dat ze de doopdiensten gebruiken, wie zal het zeggen? Het kan niet anders, zeggen ze, want de Kerk heeft gezag om te bepalen, en ze heeft geen onfeilbaarheid om haar te redden van het beoordelen van dwaling. Geeft het woord van God inderdaad gezag waar er zo'n duidelijke onbekwaamheid is om het te gebruiken? Nee, nadrukkelijk; God verhoede! Het is het eigen besluit van de Kerk, niet dat van God; de vrouw in de plaats van de man, en dus verwarring.

Izebel gaat verder dan dit, en wijst verder. Ze verkondigt haar gezag en haar onbekwaamheid niet in één adem. Ze is een profetes, en 'onfeilbaar', de enige grond waarop haar gezag terecht kan worden gehandhaafd. Maar ze is nadrukkelijk de prediker van onrechtvaardigheid, die Christus' volk onderwijst en verleidt om afgodenoffers te eten en hoererij te plegen. Het is de 'vrouw' van Mattheüs dertien, die het zuurdeeg in het fijne meel van het spijsoffer doet; want het is Lev. 2. dat de gelijkenis daar verklaart. Net zoals de 'boom' van de derde gelijkenis het resultaat van het woord van het Koninkrijk laat zien als de vestiging van een Babel-achtige macht in de wereld (en dit komt overeen met Pérغامus), zo komt de 'vrouw' van de vierde gelijkenis overeen met de 'vrouw' van de vierde brief;

en het 'meel' van de gelijkenis zou beter weergegeven kunnen worden door het 'fijne meel' van Leviticus.

Dat fijne meel is Christus, het brood des levens, het voedsel van Zijn volk, en de vrouw mag dit rechtmatig hebben en verdelen. Maar ze doet meer - ze voegt er van haar eigen aan toe, en dit is om het te vervalsen en te bederven. God heeft haar geen recht gegeven om het voedsel van Zijn volk te vervaardigen. Als ze er iets aan toevoegt, is het 'zuurdesem' - verdorvenheid. Het zuurdesem van de Farizeeën en de Sadduceeën, en het zuurdesem van Herodes, zijn wat de Heer Zelf aanwijst als het gevaar in verband met het voedsel van Zijn volk (Matt. 16:12; Mark. 8:15); en dit wijst Hij duidelijk aan als hun 'leer'. De leer van de Farizeeën was ritualisme en bijgeloof; de leer van de Sadduceeën was rationalistische ontrouw; de leer van de Herodianen was een hofmakerij van de wereld. En hier zijn duidelijk nog steeds de vervalsingen van het christendom. Het is de stem van de Man, die van Christus, die alleen het recht heeft om gehoord te worden door het volk van God; wanneer de vrouw spreekt, is het tegelijk insubordinatie en corruptie.

Helaas lieten degenen die tijdens de Reformatie zo nobel en stoutmoedig protesteerden tegen de daden en uitspraken van de vrouw Izebel de wortel ervan onaangeroerd door niet te protesteren tegen alle kerkelijke wetgeving in de zaken van God. Hadden zij de wetgeving aan de rechtvaardige Wetgever overgelaten, en voor de Gemeente de eenvoudige plicht van gehoorzaamheid aan Hem opgeëist - hadden zij alleen de autoriteit van Zijn Woord gehandhaafd, en voor kracht alleen de kracht van Zijn Geest - hoe anders zou het resultaat zijn geweest! In plaats daarvan namen zij

alleen de onfeilbaarheid van de vrouw weg, (erkenden de werkelijke slechte vrucht van haar leringen), en toen, haar aldus als slecht en onbekwaam gebrandmerkt hebbend, stelden zij haar weer op zoals voorheen, met alleen een vermaning om waarachtig en volgens het Woord te onderwijzen.

Het natuurlijke resultaat volgde. Mensen die nu het Woord in hun handen hadden, en geleerd hadden dat de Kerk feilbaar was, ontdekten al snel dat haar leringen feitelijk vals waren. Verdeeldheid volgde - onenigheid - twijfel aan alle waarheid - totdat ontrouw aan de ene kant verkondigt dat niets werkelijk gekend kan worden; terwijl Izebel neerkijkt van haar profetenstoel en vraagt: 'Betekent 'babel' niet 'verwarring'? - waar is de werkelijke verwarring? Met uw vele stemmen, of mijn enkele?'

En, in waarheid, strekt 'Babylon de grote' zich niet verder uit, hoezeer haar zetel ook in Rome mag zijn en is? Toen Gods oordeel viel over de oude typische stad - de zetel van het rijk van de eerste afvallige - en toen zij, noodzakelijkerwijs verspreid door de spraakverwarring, uiteengingen en stopten met het bouwen van de stad, droegen zij die de vlakte van Sinear verlieten niet met zich mee, in hun verschillende spraak, het bewijs dat ook zij alleen maar werden gehinderd door die effectieve belemmering om Babel nog steeds te bouwen? En zijn de verschillende talen van het protestantisme niet een teken van hoe grondig God louter uiterlijke, aardse, kerkelijke eenheid haat? - alleen op deze manier gehinderd om opnieuw opgebouwd te worden.

Maar laten we niet ontmoedigd raken. God en Zijn waarheid blijven dezelfde. 'Hij die Zijn wil wil doen, zal van de leer weten, of zij uit God is.' Als we tevreden zijn in zwakheid en niet om daders van Zijn

wil te zijn, niet zoekend naar naam of macht, maar naar de zegen van het bewijzen van de vrede en aangenaamheid van Zijn heilige wegen, zullen we Zijn waarheid nog steeds hetzelfde vinden als altijd, en Zijn kracht nog steeds volmaakt in onze zwakheid. Als er maar 'twee of drie', letterlijk, bij elkaar zouden blijven, heeft Zijn 'daar ben ik' niet alleen zegen maar ook goedkeuring voor hen verschaft. Was er iemand anders met wie Henoch wandelde, die vroeger 'met God wandelde?' We weten het niet: maar alleen van hemzelf (in zijn generatie) staat dit geschreven. De 'twee of drie' lijkt ons te verzekeren dat het bij ons niet helemaal zo zal zijn. Maar toch, net zo alleen, moeten onze voeten als het ware alleen met God wandelen.

We zullen Izebel de volgende keer in nog een ander karakter bekijken, als de Heer dat wil. Maar ik leg het u nu voor, of deze kerkelijke leringen - veel breder dan die van Izebel - in feite niet het karakter hebben dat ik eraan heb toegeschreven; of ze niet gebaseerd zijn op een valse aanname van gezag waar Christus' woord er geen geeft? of ze niet veronderstellen dat Gods woord onvolledig en minder duidelijk sprekend is dan dat van de mens? en of ze niet geleid hebben, en niet leiden, tot de verstrooiing van Christus' schapen, in plaats van ze te verzamelen? Ze veronderstellen ongetwijfeld dat ze bedoeld zijn om te verzamelen, niet om te verstrooien; maar we moeten goed letten op de woorden van onze Heer: 'Wie niet MET MIJ verzamelt, verstroot.' Is het resultaat niet in feite steeds verdere verdeeldheid? - Moet dat niet noodzakelijkerwijs zo zijn?

En als dit allemaal waar is, wat is dan onze plicht als de Kerk zich aanmatigt om in Christus' plaats te treden en de gehoorzaamheid op te eisen die alleen Hem toekomt? Is het nederigheid om toe te

geven en niets te zeggen? Is het loyaliteit aan Hem om op te geven wat Hem toekomt? Zeker zal elke oprechte dienaar van Hem antwoorden: Nee. Laat het antwoord dan praktisch en openhartig zijn. Laten we terugkeren naar de eenvoudige zegen van het horen van Zijn woorden en het doen van Zijn wil - naar het juk dat, omdat het van Hem is (heel anders dan wat het juk van de Kerk ooit heeft bewezen), gemakkelijk is, en naar Zijn last, die licht is. Laten we luisteren naar de woorden die, zoals ze tot ons komen uit de eeuwen van het verleden, zichzelf goedkeuren als inderdaad profetisch: 'Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt.'

Lezing 5 - Jullie hebben zonder ons als koningen geregeerd ¹

Thyatira - Openbaring 2:23-29

Zoals ik al zei, hebben we hier de volle, rijpe vrucht van de achteruitgang van de Gemeente. We hebben, in zekere zin, de volmaakte ontwikkeling, het volle koren in de aar, klaar voor de sikkel van het oordeel bij Zijn wederkomst - een komst die hier voor het eerst in deze toespraken werd aangekondigd. De rijpe vrucht vertelt ons wat de boom is; het einde vertelt ons wat het ding vanaf het begin is geweest. Als we kijken naar de gemeente van Thyatira, of liever naar de vrouw Izebel, zullen we zien dat Christus' woord en Christus' persoon in alle opzichten door haar worden vervangen. Het is de Kerk die de leraar is en niet Christus; en de Kerk is op de troon geglijpt en regeert op aarde voordat de tijd van de Heer is gekomen om te regeren - dat wil zeggen, in de zin waarin alleen Zijn heiligen het Koninkrijk met Hem konden delen.

We zullen direct zien dat er een zin is waarin Hij nu regeert. Maar dit is geen troon die de Heer met Zijn heiligen kan delen. Die troon moet nog worden opgericht, en de Kerk die intussen zonder Christus

1 Volgens 1 Kor. 4:8

regeert, regeert in werkelijkheid in Zijn spijt, en vervult de woorden die lang daarvoor tot de gemeente in Korinthe zijn gericht: 'Gij hebt als koningen geregeerd zonder ons.' Ze hadden de apostelen buiten beschouwing gelaten en regeerden, terwijl deze nog steeds leden. Ze regeerden niet. 'Ik denk dat God ons, de apostelen, als laatsten heeft aangesteld,' zegt een van hen, 'als het ware tot de dood bestemd, want wij zijn een schouwspel voor de wereld, voor engelen en voor mensen' (1 Kor. 4:9).

De apostelen regeerden zeker niet, wat er ook van hun opvolgers mag worden gezegd. Ze ontkenden het op de meest volledige manier. En het hele Nieuwe Testament is tegen het idee van enige heerschappij nu totdat de Heer Zelf komt en die troon inneemt, die, zoals ik al eerder zei, Hij met Zijn volk kan delen.

Maar laten we nu eens kijken naar deze toestand van zaken in Thyatira, en we zullen zien hoe het in feite een volmaakte ontkenning is, mag ik zeggen, van twee grote kenmerken van het christendom. Deze twee grote kenmerken zijn, Christus' afwezigheid als verworpen en de gemeente die treurt totdat Hij terugkeert, enerzijds; en, anderzijds, de suprematie van de Heilige Geest, die ondertussen in de wereld is neergedaald om de Heer Jezus Christus te vertegenwoordigen. Dit zijn werkelijk de twee vormen van ontkenning die u op een schaamteloze manier ziet in de kerk van Rome - de vrouw Izebel. Dit zijn de twee dingen die daar prominent worden ontkend. Zij heerst, in haar gedachte, terecht zelfs over koningen, - Christus Zelf is hier niet maar nog steeds verworpen, - en er is een plaatsvervanger van Christus, een menselijke plaatsvervanger in plaats van de goddelijke. Izebel heeft de autoriteit en eigenschappen van de goddelijke Ene

overgenomen. Zij heerst, in plaats van onderworpen te zijn; en haar onfeilbaarheid wordt haar praktische ontkenning van Hem.

Laten we naar deze twee dingen kijken. Laten we echter in de eerste plaats duidelijk zijn dat de Heer nu regeert. Ik wil dat niet ontkennen als waarheid, maar ik wil het juist ten volle bevestigen. Er is een Koninkrijk - het Koninkrijk der hemelen nu. Laten we niet in de fout vervallen dat het Koninkrijk der hemelen nu niet bestaat. Het bestaat wel, hoewel het bestaat in een vorm waarvan de profeten van het Oude Testament niets wisten. Het bestaat in die vorm die in Mattheüs dertien de 'Geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen' wordt genoemd. Deze mysterievorm is een vorm waarvan de profeten en geestelijke mannen van ouds niets wisten en niets over zeiden. Het was verborgen van eeuwen en generaties. Zoals u in hetzelfde hoofdstuk vindt dat de Heer in gelijkenissen sprak, opdat vervuld zou worden wat door de profeet werd gesproken, zeggende: 'Ik zal mijn mond opendoen in gelijkenissen; Ik zal dingen uitspreken die verborgen zijn gebleven sinds de grondlegging van de wereld.'

Dat is wat we hier hebben: wat verborgen is gebleven sinds de grondlegging van de wereld. Het Koninkrijk was geen geheim. Het was duidelijk genoeg dat de Messias een koninkrijk zou hebben en op de troon zou zitten. Maar de troon en het Koninkrijk in de vorm waarin wij het nu hebben (de Zoon van God die op de troon van de Vader zit, - niet de Zoon van de mens die op Zijn eigen, een menselijke troon zit, - maar de Zoon van God die op de troon van Zijn Vader zit) is geen leer uit het Oude Testament. En een Koninkrijk met de Koning afgewezen en afwezig, en ware discipelen die lijden in plaats van te regeren, is daar een even vreemde gedachte.

U zult zien, als u naar het einde van het derde hoofdstuk van Openbaring kijkt, dat de Heer Laodicea eraan herinnert: ‘Wie overwint, zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, zoals ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met Mijn Vader op Zijn troon.’ En op het moment dat u daaraan denkt, - de Zoon van God op de troon van de Vader, - zult u zien dat Hij die troon niet met Zijn discipelen kon delen. Niemand van ons kon op de troon van de Vader zitten! en dus hoewel het volkomen waar is dat Hij nu regeert, is het niet waar dat Zijn discipelen nu met Hem regeren. Het is vals, volkomen vals. Hij regeert nu op de troon van de Vader, en wij worden overgebracht, zoals u het ziet in het eerste hoofdstuk van de brief aan de Kolossenzen: ‘Overgebracht in het Koninkrijk van Zijn geliefde Zoon’ (13e vers), niet van de Zoon des mensen, maar van Gods geliefde Zoon.

U zult opmerken in de verschijning van de Heer, op de dag van Zijn manifestatie, dat het is zoals de Zoon des mensen verschijnt. ‘U zult de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels.’ Dat introduceert het Koninkrijk van de Zoon des mensen. En teruggaand naar Daniël, zult u in het zevende hoofdstuk zien hoe de Zoon des mensen komt en een koninkrijk ontvangt. Opnieuw in het eerste deel van dit boek Openbaring, in het eerste hoofdstuk, is het Iemand als de Zoon des mensen die wandelt te midden van de kandelaars, en die daarom als zodanig spreekt tot Laodicea.

Nu, wanneer de Zoon des mensen Zijn eigen troon inneemt, als zodanig, heeft Hij een troon om te delen met Zijn volk. Hij zal Zijn volk die troon met Hem laten delen: maar in de tussentijd is het spreken over het delen van Zijn troon volslagen onwetendheid;

niemand dan Hijzelf kan Gods - de Vaders, troon vullen. Dat is de troon die Hij nu heeft als de Zoon van God. Zijn eigen troon is als de Zoon des mensen, en dan, en dan alleen, regeren wij met Hem.

Nu geeft dat ons meteen duidelijk de huidige stand van zaken. Wat hebben we in de tussentijd hier? Wel, lijden, als een vanzelfsprekendheid. De Koning wordt verworpen, hoewel op de troon van God. God heeft Hem daar geplaatst, totdat Zijn vijanden tot Zijn voetbank zijn gemaakt, en dat, hoe kort het ook mag zijn, is nog niet zover.

U zult de tweede psalm vol van die gedachte vinden. Die psalm, zult u zich herinneren, citeert de apostel in het begin van Handelingen als waar van de Heer in die dag, toen de hele wereld aaneengesloten was, de naties en het volk van Israël ook, tegen de Koning die God had gezalfd op de heilige berg van Sion - de Koning der Joden. Maar de dood kan Hem niet vasthouden: Hij wordt uit het verzegelde graf gehaald. 'Hij die in de hemelen zit, zal lachen' (vers 4) - dat is waar Hij zit, 'in de hemelen.' 'Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en hen kwellen in Zijn bittere misnoegen' (vers 6). Dan komt Gods stem naar buiten; 'Toch heb Ik Mijn Koning gesteld op Mijn heilige berg Sion.'

En de Heer zegt: 'Ik zal het besluit bekendmaken; de Heer heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U verwekt; ' - dat is als mens. 'Heden heb Ik U verwekt' zou niet van toepassing zijn op de Heer als de Eniggeborene van de Vader. Het is alleen waar van Hem als geboren op de aarde. 'Vraag van Mij, en Ik zal U de heidenen geven tot Uw erfenis, en de uiterste delen van de aarde tot Uw bezit: Gij zult hen hoeden met een ijzeren staf.' Een zeer treffend woord

hebben we daar: dat woord ‘heersen.’ De woorden ‘in dit tweede hoofdstuk van Openbaring zijn duidelijk ontleend aan die tweede psalm. Dat heersen, hoewel met een ijzeren staf, is in werkelijkheid hoeden. In het tweede hoofdstuk van het Evangelie van Mattheüs geeft het citaat van Micha dezelfde gedachte:

‘En gij, Bethlehem, . . . uit u zal een Leidsman voortkomen, die Mijn volk Israël zal regeren.’ Het is dezelfde uitdrukking ‘zal Mijn volk Israël weiden.’ Uit Bethlehem was Gods herder-koning al eerder gekomen, koning David, het type van Christus: en waar Hij regeert met een ijzeren staf, is dat toch de zorg en liefde van een herder. Liefde kan, indien nodig, toeslaan. Het is een vergissing om hier enige inconsistentie in te denken. De ‘ijzeren staf’ is niet minder voor behoud dan voor vernietiging: nee, behoud is het beoogde doel; het is om ‘hen te vernietigen die de aarde vernietigen,’ en om zelfs de aarde een plaats te maken waar vrede zal bloeien als het effect van gerechtigheid.

‘Vraag Mij,’ zegt Jehovah, en Hij heeft niet gevraagd; - Hij zit nog steeds geduldig te wachten, en wij zijn daarom, zoals de apostel Johannes, ‘in het koninkrijk en de volharding van Jezus Christus’ (Openb. 1:9). Zijn lankmoedigheid is nu verlossing. Wanneer het voorbij is, en uitstel zou geen zegen zijn, geen lankmoedigheid, maar zwakheid, is het met de ijzeren roede dat Hij de eindten der aarde tot Zijn bezit neemt, - niet, zoals mensen zich voorstellen, met het evangelie. Het zesentwintigste hoofdstuk van Jesaja laat zien dat genade is beproefd en ondoeltreffend is bevonden. Het evangelie is eeuwenlang uitgegaan en had geen effect op het bekeren van de massa van de mensheid.

Wanneer de Heer komt, zal deze samenzwering van de naties tegen Hem zich in zijn volle karakter tonen, zoals de psalm het afschildert. Ze zullen meer dan ooit zeggen: 'Laten wij hun banden verscheuren en hun touwen van ons afwerpen.' En 'dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en hen kwellen in Zijn bittere ongenoegen.' Hij zal, in tegenstelling tot genade, de ijzeren staf gebruiken; en hier associeert Hij Zijn volk met Zichzelf: 'En die overwint en Mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen, en hij zal hen weiden met een ijzeren staf,' - hetzelfde woord - 'als de vaten van een pottenbakker zullen zij verbrijzeld worden, zoals Ik van Mijn Vader ontvangen heb. En Ik zal hem de morgenster geven' (vers 25, 27, 28).

Daar hebt u waar we op wachten. In de tussentijd is het hebben van een koninkrijk, doen alsof je heerst, of de overhand hebben in een wereld waar satan werkelijk god en vorst is, alleen noodzakelijkerwijs een compromis sluiten met satan. We kunnen er zeker van zijn dat Hij die de Heer alle koninkrijken van de aarde en de glorie ervan aanbood, niet traag zou zijn om Zijn volk op dezelfde manier te verleiden. En dat heeft Hij gedaan. Maar de Gemeente is niet trouw geweest zoals de Heer dat was. Ze is geveleid door te geloven dat de wereld beter werd, terwijl ze zich zou moeten schamen dat ze er minder afkerig van was dan Hij, en heeft de gedachte van een Millennium met Christus afwezig en de duivel hier geaccepteerd.

Wanneer het Millennium echt komt, en voordat u hoort van de heerschappij van de heiligen, komt de heerschappij van satan ten einde. Satan wordt gebonden en in de bodemloze put geworpen, en voor de duizend jaar opgesloten. Dan is er geen heerschappij van

satan, - satan mag niet regeren terwijl de Heer regeert. Christus komt om alle tegenstand neer te slaan en onbetwiste macht te hebben. Als gevolg daarvan zult u ontdekken dat een echt geloof in de komst van de Heer dus een heel praktische zaak is.

Als we daarentegen geloven dat de wereld over het algemeen goed gaat, en haar bekering door het evangelie vordert, hoe kan dat dan niet al onze inschatting van haar karakter en onze behoefte om ervan gescheiden te worden, beïnvloeden? Hoe kunnen we dan spreken over de wereld als iets dat overwonnen moet worden - een scène waarin allen die godvruchtig in Christus Jezus leven vervolging zullen lijden? Hebben zij in vorige generaties het kruis gedragen, zodat wij vandaag de dag de kroon kunnen dragen? Zo is het hele karakter van het christelijk leven in dit opzicht veranderd.

De Heer Zelf laat zien dat de aanmatiging van autoriteit en wereldse wegen het gevolg zijn van het uitstellen van Zijn komst: 'Als die slechte dienaar in zijn hart zal zeggen: Mijn Heer stelt Zijn komst uit' - wat dan? 'En zal beginnen zijn mededienaren te slaan en met de dronkaards te eten en te drinken,' - dat is al wat alleen in Izebel is vervolmaakt.

De tijd van de regering van de Kerk was daarom noodzakelijkerwijs de tijd van haar ergste corruptie. Mensen noemen het 'de donkere middeleeuwen.' Het was een heel duidelijke stap verder dan de toestand van Pérغامus waar we eerder naar keken. Daar, als de Kerk verenigd was met de wereld, was ze nog niet haar meesteres. Integendeel, de christelijke keizers waren de heersers, riepen concilies bijeen, plaatsten en verdreven bisschoppen, en hadden op alle mogelijke manieren de overhand. Zodat de Kerk, - ongetwijfeld

voor haar eigen belangen, maar toch - een louter instrument in hun handen werd.

Ook in de kerken van de Reformatie, (voor zover het gevestigde kerken waren) kregen de heersers van de staat kerkelijke jurisdictie, en werden hoofden van de Kerk in hun respectievelijke landen. Dit was kwaad, een verschrikkelijk kwaad, maar het is niet Izebel. Izebel had haar voet (en in theorie heeft ze haar voet altijd) op de nekken van koningen - en citeerde duidelijk de Schrift voor haar suprematie: precies dezelfde Schrift ook die mensen nu citeren ten behoeve van wat zij een geestelijk millennium noemen.

De beloften van het Oude Testament aan een aards volk (waarvan de apostel in het negende hoofdstuk van Romeinen beweert dat ze nog steeds tot Israël behoren), deze beloften worden vergeestelijkt, zoals zij dat noemen, door ze toe te passen op de Gemeenten. In onze (oude) Authorized Version kunt u dergelijke toepassingen voortdurend vinden in de koppen van hoofdstukken en pagina's. Maar de vergeestelijking van de profetieën is in feite de vleselijke toepassing van de gemeente. Want de beloften worden niet vergeestelijkt. Het aardse wordt niet vertaald in het hemelse, maar aardse beloften worden als zodanig toegepast op een hemels volk, - met welk mogelijk effect dan dat het volk aards wordt?

Vergis u niet. Als wij als christenen 'gezegend zijn met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus Jezus', hebben wij het recht om elke geestelijke zegening vast te grijpen en deze door geloof als onze eigen te claimen. Dus als God tot een heilige van ouds zei: 'Ik zal u nooit verlaten, noch in de steek laten,' vertelt de apostel ons dat wij dan vrijmoedig kunnen zeggen: 'De Heer is mijn helper.' De

beloften aan Mozes of aan Jozua kunnen wij op onszelf toepassen. Dit neemt ze niet weg bij degenen tot wie ze gericht waren, noch machtigt het ons om beloften als leiderschap op aarde en dergelijke op dezelfde manier toe te passen. 'Alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten' onderscheidt ons deel voldoende.

Dat is niet beperkt tot Rome: het is overal. Rome heeft het ten volle uitgevoerd; Rome heeft ons de rijpe vrucht gegeven; en wat is de vrucht geweest? Wat is haar heerschappij geweest? Zoals u weet, was het, voor zover zij dit werkelijk vervulde, een heerschappij van terreur voor al Gods echte heiligen. Zij werden opgejaagd in de holen en grotten van de aarde, om te ontsnappen aan de macht van wat zichzelf 'De Kerk' noemde. Babylon, zoals we het in het zeventiende hoofdstuk van dit boek hebben, dronken van het bloed van de heiligen en van het bloed van de martelaren van Jezus. Zo gebruikte ze de macht die ze claimt.

Maar zoals ik al zei, we kunnen dit niet hierbij laten. We kunnen niet zeggen: Dat is het pausdom; we hebben er niets mee te maken. De principes zijn overal om ons heen in de huidige tijd. We hebben misschien de vruchten van de leer opgegeven, maar hebben we de leer zelf verworpen? Hebben we deze woorden van de Heer als waar en toepasbaar beschouwd - nu meer dan ooit - 'als iemand achter Mij aan wil komen, laat hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen. Want wie zijn leven zal behouden, zal het verliezen, en wie zijn leven zal verliezen om Mijnentwil, die zal het behouden.' Deze woorden zijn vandaag net zo waar als op de dag waarop ze werden uitgesproken. Hebben we ze begrepen? Hebben we het

alternatief geaccepteerd, de principes van Zijn koninkrijk nu, in de tijd van Zijn geduld?

Wat blijft er dan voor ons over? Het kruis! De glorie aan de andere kant en het kruis langs de weg zijn principes die de Heer met elkaar verbindt; en hoe ruw het pad ook mag zijn, het is alleen het pad waar de glorie schittert. God heeft 'ons geroepen door glorie en deugd.' 'Deugd' is hier 'moed,' nodig voor de moeilijkheden van de weg. Wij worden 'met alle macht versterkt, overeenkomstig de kracht van Zijn glorie, tot allen geduld en lankmoedigheid met vreugde; dankzeggende aan de Vader die ons bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht.'

Israëls woestijnpelgrimstocht is het beeld van onze wandel van geloof over een bodem waar niets van nature voor ons groeit; ons brood, - ons voedsel, - moet uit de hemel komen; het spoor van glorie is getrokken op onvruchtbaar zand. Sterker nog, het is het land van een vijand; omstandigheden zijn tegen ons; de wereld is tegen ons. We kunnen zelfs een wapenstilstand alleen kopen door ontrouw. We zijn de afstammelingen van martelaren en belijders. Wij zijn de volgelingen van Iemand die door de wereld is gekruisigd en die ons een voorbeeld heeft nagelaten, zodat wij Zijn voetstappen kunnen volgen te midden van hen die innerlijk nog steeds vijandig zijn, zelfs onder het gewaad van het christendom zelf. Zijn eigen woorden waarschuwen ons: 'Indien de wereld u haat, weet dan dat zij Mij eerder heeft gehaat dan u. Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben; maar omdat gij niet van de wereld zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitgekozen, daarom haat de wereld u. Gedenk het woord, dat Ik tot u gesproken heb: De Knecht is niet

groter dan zijn Heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zullen zij ook u vervolgen; indien zij Mijn woord bewaard hebben, zullen zij ook het uwe bewaren.'

Heeft nieuw licht in de huidige eeuw deze dingen als illusies verdreven? Of zijn deze dingen werkelijk waar voor ons? Zou het niet goed zijn om onszelf hier vanavond af te vragen: Welk kruis draag ik? - Draag ik er een? Mensen zijn zo diep gezonken dat ze soms praten over het opnemen van hun kruis om op te staan om te spreken in vergaderingen. En als dat niet onze gedachte is, hoe ver begrijpen we dan dat er überhaupt een kruis is? De algemene beproevingen die ons als mensen overkomen, als nog in het vlees, zijn niet het kruis. Het kruis is wat van ons is als christenen, en het is nog steeds van ons, voor zover we praktisch christenen zijn.

De Heer heeft Zijn gedachten niet veranderd, omdat de Kerk haar vrede met de wereld heeft gekocht door schandelijke compromissen. Nee, ze blijven daar in het Woord, net zo scherp, duidelijk en onmiskenbaar als ze ooit waren. En degenen die deze passages zo kunnen lezen dat ze hun volledige tegendeel betekenen, hebben het vermogen verloren om de Schrift te interpreteren - of liever gezegd, de Schrift heeft zijn ware macht over hen verloren.

Een paar woorden nu over iets anders

Als de Kerk regeert in de afwezigheid van Christus, waarom moet er dan iets zijn dat Hem hier beneden vertegenwoordigt? Hij moet een plaatsvervanger hebben. Hij is niet aanwezig (zelfs de wereld kan dat niet vergissen) behalve geestelijk. Hij is aan Gods rechterhand.

Dat is het algemeen geloof van het christendom, en het is het geloof zelfs van Rome, - hoewel ondanks dat haar altaren Hem voortdurend lichamenlijk aanwezig verkondigen; het geloof van het christendom is dat Christus weg is. Maar een zichtbaar koninkrijk vereist een zichtbaar hoofd. En ik hoef u niet te vertellen dat zij het hebben gegeven. De Paus, voor Rome, Christus' plaatsvervanger; het is de natuurlijke ontwikkeling van de gedachte van kerkbestuur die historisch voorafging en ertoe leidde; en die zich ver uitstrekt buiten Rome. Presbyterianisme, Kerkvoogden, Pausdom, zijn slechts drie stappen in dezelfde richting. Apostelen zijn er niet meer; en de Kerk is wees, als ze niet op een zichtbare manier wordt bestuurd. Hiërarchisch bestuur in welke vorm dan ook is een noodzaak.

Nu heeft de Heer inderdaad een Plaatsvervanger tijdens Zijn afwezigheid - een volmaakte, onfeilbare Gids voor Zijn volk, evenals een gids-boek absoluut volmaakt. De Gemeente heeft niet alleen een volmaakt lichaam van tuchtiging, maar ook Iemand die de Vertolker en Beheerder ervan is. Het is het kenmerk van Gods volk, dat 'zovelen als er door de Geest van God geleid worden, zonen van God zijn.' Zo'n kenmerkende en wonderbaarlijke zegen is de aanwezigheid van de Heilige Geest bij ons nu, dat, hoewel de discipelen in de dagen van onze Heer gezegend waren, door het feit van Zijn aanwezigheid bij hen, boven alle voorgaande generaties, Hij toch tot hen kon zeggen: 'Het is nuttig voor u dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zal de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden.'

Zijn aanwezigheid in de gelovige maakt zelfs zijn lichaam tot de tempel van de Heilige Geest. Zo maakt Zijn aanwezigheid in

de Gemeente het ook 'de tempel van de levende God.' Als we de Gemeente opnieuw bekijken als het lichaam van Christus, is Hij de Ene Geest die het lichaam bezielt. Zoals alle leden bewegen onder de controle van de geest in het natuurlijke lichaam, zo ook in het lichaam van Christus. Als de leden de geest niet begrijpen en zich niet in harmonieuze onderwerping aan de geest bewegen, spreken we daarvan als ziekte; en het is niet minder, maar meer waarlijk zo in het lichaam van Christus.

Als we de Handelingen openen, zullen we overal Zijn tegenwoordigheid vinden - groter dan apostelen, hoger dan de hoogste daar. Vanaf de dag van Zijn afdaling op Pinksteren is Hij oppermachtig over allen; en die suprematie wordt de harmonie van actie, de eenheid van geest in de vergadering. Soeverein roept Hij instrumenten zoals Hij wil, en even soeverein gebruikt wie Hij roept. 'Zonder Mij Barnabas en Saulus af,' zegt Hij tot de profeten en leraren in Antiochië, 'tot het werk waartoe Ik hen geroepen heb... En zij, uitgezonden door de Heilige Geest, vertrokken naar Seleucië.' Hoe vreemd om te lezen als macht verleend aan de mens om ambt over te brengen wat in werkelijkheid het benoemen van individuen door de Geest Zelf is, zoals geroepen en uitgezonden door Hem: een van hen is de man die beweert dat zijn eigen apostelschap 'niet van mensen noch door de mens' is!

'Nu, toen zij door heel Frygië en het gebied van Galatië waren getrokken, en door de Heilige Geest verhinderd waren het woord in Azië te prediken, ... probeerden zij naar Bithynië te gaan, maar de Geest liet het hun niet toe.' 'En toen wij discipelen vonden, bleven wij daar zeven dagen, die door de Geest tot Paulus zeiden dat hij niet

naar Jeruzalem zou opgaan.’ Niet gewoonlijk, misschien niet vaak, werd het bevel van de Geest zo hoorbaar uitgedrukt; maar de manier van communiceren was slechts omstandig, en niet van de essentie van de zaak. Hij was aanwezig, Trooster, Gids, Leraar, Getuige; Geest van het lichaam, ‘die aan ieder mens afzonderlijk deelde zoals Hij wil;’ een goddelijke Persoon, met goddelijke kracht en goddelijk gezag.

Toch onzichtbaar! Ik geef toe dat dit alles voor de meesten een noodlottige fout is. De Bijbel kunnen ze zien, maar die is niet duidelijk genoeg. De Geest van God kunnen ze niet zien, en helaas kunnen ze er niet in geloven, op een praktische manier. ‘Die de wereld niet kan ontvangen,’ zegt de Heer Zelf over de Heilige Geest, ‘omdat zij Hem niet ziet en Hem niet kent.’ En wanneer de grens tussen de Gemeente en de wereld is vervaagd, wie kan zich dan nog verbazen dat dit ongeloof de massa van wat belijdend van Christus is, doordringt? Het is niet alleen Rome dat de gezegende Geest de plaats weigert te vervullen die Hij is gekomen om te vullen. Het ongeloof dat de toereikendheid van de Schrift ontkende en deze aanvulde met geloofsbelijdenissen die deze spoedig zullen vervangen, heeft op dezelfde manier de toereikendheid van de Heilige Geest ontkend en Zijn gezag aangevuld met hiërarchische regeringen waarvoor Hij, welke theorie ook, praktisch overbodig is.

Als je mensen vraagt wat ze bedoelen met kerkbestuur, krijg je ongetwijfeld verschillende antwoorden; maar ze zullen het allemaal in wezen over één ding eens zijn. Dat ene ding is, in een weglating van wat inderdaad de sluitsteen van de boog is. Sommigen zullen je vertellen dat ze geloven in een Episcopale regeringsvorm; sommigen een Presbyteriaan; sommigen een Congregationalist. En als u hen

verder vraagt, Waar plaats en zij de Heilige Geest, zult u merken dat de massa mensen zelfs elke speciale aanwezigheid van de Heilige Geest als kenmerk van deze bedeling ontkent. Zij zullen u, tot zover, waarheidsgetrouw vertellen dat de Geest van God altijd in de wereld heeft gehandeld vanaf de schepping ervan; dat de wedergeboorte altijd Zijn werk is geweest van Abel, of van Adam tot op deze tijd. Zij geloven ook in bepaalde speciale gaven op de dag van Pinksteren, en nog enige tijd daarna.

Maar een onderscheidende 'komst' in de plaats van Christus, die zo belangrijk van karakter was dat het zelfs voor Christus raadzaam was om weg te gaan, zodat wij het konden hebben, begrijpen zij niet en geloven er niet in. Een bekende man, een evangelische theoloog, Dr. Hugh McNeile, uit Liverpool, kon, toen hij moest toegeven dat een persoonlijke 'komst' van de Heilige Geest na de hemelvaart van Christus, werd geleerd in het Woord, dit alleen verklaren door de veronderstelling dat, gedurende het leven van de Heer op aarde, alle werking van de Geest beperkt was tot Hemzelf alleen, zodat de drie en dertig jaar van de aanwezigheid van onze Heer, jaren waren waarin helemaal geen bekeringen konden plaatsvinden, - een onvruchtbare tijd in de geschiedenis van de wereld, en volkomen verwoesting anderszins van geestelijke invloeden!

Zo zult u ontdekken dat het praktische geloof in de aanwezigheid van de Heilige Geest nu nauwelijks geloof in een Persoon is. Het is 'invloed', zoals regen, of dauw, of een zacht briesje, - en dit zijn tot nu toe ware en schriftuurlijke beelden, maar volkomen onpersoonlijk. Ze spreken over een 'maat van de Geest', en elke nieuwe roering van het hart die ze vinden is een nieuwe 'doop' van de Geest. Het

duidelijke en noodzakelijke resultaat is dat ze de eerste vereiste voor geloof in Hem verliezen als iemand naar beneden komt om de leiding te nemen voor Christus op aarde, om als God in het huis van God te wonen, om het lichaam van Christus te bezielen en te besturen, zoals de geest in de mens het natuurlijke lichaam leidt en bestuurt.

Daarom heeft kerkbestuur in de gedachten van mensen niets te maken met Zijn aanwezigheid hier. Bisschoppen, priesters en diakenen hebben Zijn invloeden misschien nodig en hebben die natuurlijk ook gedaan. En in theorie geldt dat ook voor de paus. Maar in de praktijk is de ordening der dingen (binnen bepaalde grenzen, hetzij van kerktraditie of van de Schrift, voor zover de Schrift geacht wordt te dienen) in menselijke handen en onderworpen aan menselijke wil. ‘De Kerk heeft de macht om ritens en ceremonies uit te vaardigen, en gezag in geloofsconflicten.’ ‘En die [dienaren] moeten wij wettig geroepen en gezonden achten, die door MENSEN die hun in de gemeente het openbaar gezag hebben gegeven, tot dit werk zijn gekozen en geroepen, om dienaren in de wijngaard des Heren te roepen en te zenden.’

Maar de Heilige Geest heeft hen misschien niet ‘geroepen of gezonden’! Nou, natuurlijk; en dat is voorzien: want ‘hoewel in de zichtbare Kerk het kwaad altijd vermengd is met het goede, en soms het kwaad de hoogste autoriteit heeft in de bediening van het Woord en de Sacramenten, toch, voor zover zij niet hetzelfde doen in hun eigen naam, maar in die van Christus, en DOEN DOOR ZIJN OPDRACHT EN GEZAG, mogen wij hun bediening gebruiken,

zowel in het horen van het woord van God, als in het ontvangen van het sacrament'!!²

Zo mogen zij Christus' opdracht hebben, hoewel de Heilige Geest hen niet 'geroepen of gezonden' heeft; Christus en de Heilige Geest worden in het geding gebracht; en de Kerk kan doorgaan met ordenen en verordineren ondanks de Geest Zelf!

En dit is orde; terwijl degenen die zich alleen aan het Woord en de Geest van God willen onderwerpen, overtuigd worden van het feit dat zij rebellen zijn tegen het juiste gezag, en zeker zullen eindigen in verwarring en (zoals sommigen hebben gezegd) in 'atomen'! Toch zal geloof volgen waar God leidt, erkennende inderdaad dat op Zijn pad alle verwarring zal zijn die geen onderwerping is; en dat, als we Hem buiten beschouwing laten, we in ieder geval geen hulpbron hebben. Laat het zo zijn. We zullen de kwestie accepteren.

Aan kerken die naar een menselijk patroon zijn gebouwd, zou de door God aangestelde regering zich onmogelijk kunnen aanpassen. De enige mogelijke moet beschikbaar zijn voor geestelijke en ongeestelijke gelovigen en ongelovigen. De wereld zegt altijd echt: 'We weten niet eens of er een Heilige Geest is', en beschouwt het praten over Hem als mystiek, en geloof in Hem als fanatisme en verwarring. Maar geloof, om geloof te zijn, moet in het onzichtbare zijn. In het ongelijke juk van geloof en ongelooft moeten gelovigen afdalen tot het niveau van hun jukgenoten. Ongeloof kan niet opstijgen tot geloof. Geloof moet daarom afdalen tot ongelooft. Dat is helaas gebeurd.

2 Sacrament betekent letterlijk; 'genademiddel' ???

De gevolgen van dit alles hebben we in sommige opzichten al voor ons gehad. De principes die ertoe hebben geleid, zijn vruchtbaar in kwaad, maar het zijn de principes zelf die ons nu bezighouden. Rome, waar we in deze brief zijn aangekomen, toont waar de koers van het vertrek van God vanaf het begin naartoe leidde. Hij die de koers van deze wereld regeert, heeft haar geregeerd, en nu wordt duidelijk gezien dat het de opzettelijke aanval van de tegenstander is op de waarheid van God.

De verwerping van Christus door de wereld, heeft hij ons doen vergeten, in de omhelzingen van de wereld; het kruis heeft hij veranderd van een innerlijke tucht in een uiterlijke versiering; voor de oneervolle Geest heeft hij hiërarchische waardigheden in de plaats gesteld; voor de komst van de Heer, een kerkelijk millennium: Godzijdank, hoewel de vloed sterk is, is er toch een overwinning mogelijk; en de slotwoorden van de Heer herinneren ons hier aan. Laten we ze in ons hart bewaren. En wie overwint en Mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf; als pottenbakkersvaten zullen zij verbrijzeld worden, zoals ook Ik van Mijn Vader ontvangen heb, en Ik zal hem de morgenster geven. Wie oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt.

Lezing 6 - Slapen tussen de doden

Sardis - Openbaring 3:1-6

In de toespraak tot de gemeente van Thyatira, vinden we de Heer Zijn komst aankondigend, en Zijn heiligen bevelend te wachten om dan met Hem de autoriteit te delen die de valse Kerk al veronderstelde te hebben. Zo presenteert Thyatira ons een fase van de dingen die tenminste doorgaan totdat de Heer komt voor Zijn heiligen; inderdaad niet totdat de Zon der Gerechtigheid opkomt op de wereld, waarvan Maleachi spreekt, maar totdat Hij komt als de Morgenster - de heraut van de dag voordat de dag verschijnt.

In Sardis hebben we daarom niet alleen een ontwikkeling van de Thyatira-toestand, maar in veel opzichten, zoals het gemakkelijk is te zien, wat er volledig tegengesteld aan is; niet de claim van onfeilbaarheid, niet de corruptie van de leer (als wat prominent is), niet de vervolging van de heiligen, niet de uitoefening van autoriteit in dezelfde zin. Er is nu een zeer eenvoudige en expliciete verklaring over het karakter van de dingen, namelijk een gebrek aan geestelijke kracht, nee, van het leven zelf. Terwijl Christus zoveel als ooit 'de zeven geesten van God' had, - de volheid van de Geesten van oudsher, en voor Zijn volk, - in feite hadden zij tot wie Hij zich richtte alleen een

naam om te leven, en waren dood. Ik wou dat het meer moeite zou kosten om dit toe te passen; maar het is zeker wat fataal kenmerkt, en van het begin af aan kenmerkte, niet noodzakelijkerwijs individuen, maar de kerken van de Reformatie.

Begrijp me goed. Ik spreek niet over de Reformatie zelf als ik dit zeg; want de Reformatie was het gezegende werk van God; en de Heer oordeelt niet, of kan ooit behoefte hebben om te oordelen, over Zijn eigen werk. Hij verwijst naar wat Zijn genade voor hen had gedaan, naar wat zij hadden gehoord en ontvangen. Hun verantwoordelijkheid was om er acht op te slaan, en het vast te houden; en hierin waren zij al tekortgeschoten. Dit is de grond van het oordeel.

Christus heeft de zeven geesten van God, en de zeven sterren. Zo wordt Hij hier voorgesteld. Er is geen tekortkoming in de levering van geestelijke kracht; geen tekortkoming in Zijn zorg voor Zijn volk. Toch is er in hen een vreemd en vreselijk gebrek. Met meer pretentie dan ooit tevoren op één manier gemanifesteerd, want ze hebben nu een naam om te leven, een naam die verondersteld wordt in het boek des levens te staan, terwijl de werkelijke toestand van de massa die van de dood is - niet zwakte, maar dood.

Er zijn uitzonderingen: niet alleen de levenden, maar nog meer degenen die hun kleding niet hebben bezoedeld; en over hen spreekt de Heer in de warmste bewoordingen van lof: 'Zij zullen met Mij wandelen in het wit, want zij zijn het waard.' Helaas, het zijn maar 'een paar namen.' Anderen kunnen levend zijn; maar in een scène van de dood - u weet wat bezoedeling met de doden is onder de symbolen van het Oude Testament - zijn de velen van degenen die

zelfs levend zijn bezoedeld. Maar de massa is helemaal dood - dood met een naam om te leven.

De Heer verwijst hier verder naar in Zijn belofte aan de overwonnenen in Sardis: 'Hij die overwint... Ik zal zijn naam niet uit het boek des levens wissen.' Het boek des levens wordt door de meerderheid van de mensen begrepen als zijnde alleen in de handen van de Heer, en alle namen die erin geschreven zijn door Hemzelf. Degenen die onwetend zijn van het evangelie struikelen daarom over dit uitwissen van het boek des levens, veronderstellend dat het het uitwissen is van hen die ooit gered waren. Maar hier is geen sprake van een dergelijke gedachte. Er is niet het minste teken dat de genoemde personen ooit leven hadden: zij hadden een naam om te leven - alleen de naam.

Daarentegen vindt u in Openbaring 13:8 het tegenovergestelde met betrekking tot degenen die 'geschreven' zijn, zoals we het zouden moeten lezen, 'vanaf de grondlegging der wereld in het boek van het Lam dat geslacht is.' Het is hun zekerheid tegen misleiding door en aanbidding van het beest. Soevereine genade is hun enige en hun voldoende zekerheid. Hier, aan de andere kant, is het boek in de handen van de mens gekomen, en hij schrijft namen zoals hij wil. Maar de Heer corrigeert het boek op Zijn eigen tijd, en dan wist Hij de namen uit van hen die alleen de naam hadden.

Nu heeft de 'naam om te leven' een speciale betekenis in verband met de Reformatietijd. Het was, en is, op geen enkele manier kenmerkend voor het Pausdom, het plaatsen van de namen van mensen (terwijl ze hier op aarde waren) in het boek des levens. 'Heiligen' zijn voor hen de doden, en niet de levenden. De levenden waarschuwt ze dat 'niemand weet of hij gunst of haat verdient', en dat het het beste

is om er niet te zeker van te zijn. Volmachten van vergeving, haar aflaten, haar sacramenten, laten alleen door hun veelheid zien hoe moeilijk verlossing is. Duisternis is de essentie van haar systeem, en ze gedijt erop.

Aan de andere kant herwon de Reformatie het gezegende evangelie, en het woord van verzoening werd gepredikt zonder onzekere klank. De leer van de verzekering werd met de grootste energie gepredikt en werd door het Concilie van Trente gebrandmerkt als het 'ijdele vertrouwen van de ketters'. Ze dreven het zelfs tot het uiterste door te beweren (althans, dat deden enkele van de meest vooraanstaande hervormers) dat verzekering de essentie was van het reddende geloof zelf, en dat tenzij een mens wist dat hij vergeven was, hij er zeker van kon zijn dat hij niet vergeven was. Het protestantisme plaatste dus duidelijk de naam van een mens in het boek des levens op een manier waarop het pausdom dat niet deed.

Twee immense dingen die de Reformatie ons gaf, die sindsdien nooit helemaal verloren zijn gegaan: een open Bijbel, in een taal die begrepen kan worden; en, aan de andere kant, het evangelie, althans in enkele van zijn meest essentiële kenmerken. Dit zijn onschatbare zegeningen, die, als we maar harten hadden om meer te waarderen.

Ook over de mannen, die de dierbare en geëerde instrumenten waren om ze aan ons door te geven, kunnen we niet met genoeg genegenheid en achting spreken. God eerde hen (hoeveel!), nam hen tot Zich in vurige wagens, waaruit hun stemmen komen, ons trillend met het accent van de hemel die zich opent om hen te ontvangen. Zij die hen kleineren zullen op een dag hun namen moeten horen

belijden en eren door Hem die zij dienden, als degenen die de wereld niet waardig was.

Maar aan de andere kant moeten wij de Reformatie niet, zoals velen doen, de maatstaf van goddelijke waarheid maken. Zij zijn niet echt loyaal aan de Reformatie die minder dan de Schrift als hun maatstaf of toets hiervoor accepteren. De gebroken en tegenstrijdige stemmen die worden gehoord op het moment dat de vraag niet langer over het evangelie gaat, maar over de Kerk en haar bestuur, verzekeren ons dat als de Schrift hierover heeft gesproken, de kerken van de Reformatie ons hierin niet haar uiting overbrengen, zoals in het evangelie. Lutheranisme is geen calvinisme, de Kerk van Engeland is hier niet de Kerk van Genève. We moeten, of we dat nu willen of niet, de Schrift nemen om te beslissen, te midden van zulke tegenstrijdige beweringen; en wanneer we dat doen, ontdekken we, zonder al te veel moeite, dat geen van deze ons terugvoert naar de Gemeente zoals die in het begin was - het lichaam van Christus, of het Huis van levende stenen - helemaal niet.

In plaats daarvan waren de kerken van de Reformatie, zoals bekend, in wezen nationale kerken - niet in elk land in staat om het volledige ideaal te bereiken, zoals in Frankrijk, waar Rome zijn overwicht behield door zulke wrede middelen, maar toch altijd van dat patroon. Rome had natuurlijk de weg hiervoor bereid. De naties van Europa waren al belijdende christelijke naties, en het was niet te verwachten dat degenen die ontsnapten aan de tirannie van Izebel hun lang erfelijke claim op het christendom zouden opgeven. De aanvaarding van een evangelische geloofsbelijdenis kon de realiteit van wat ze waren niet veranderen. Het is waar, ze leerden de formule,

zetten hun namen op de kerkboeken als protestanten, leerden fel te strijden voor het evangelie van vrede, - en hoe kun je hun titel van christen ontkennen? Maar wat de velen betreft, was het slechts 'een naam om te leven.'

We moeten leren twee elementen te onderscheiden in de kerkelijke revolutie van die tijd. Er was allereerst een zeer machtig en manifest werk van God. De Schrift, bevrijd uit hun gevangenschap in een vreemde taal, begon te spreken tot ontvankelijke menselijke harten, met de vastberadenheid en overtuigingskracht die alleen het woord van God kan hebben. Christus begon opnieuw te onderwijzen als Iemand die gezag heeft, en niet zoals de schriftgeleerden. De gezegende leer van de rechtvaardiging door het geloof bracht overal zielen, vastgehouden in slavernij, tot vrijheid en de kennis van een Redder-God. Het kerkelijke juk kon degenen die de waarheid had bevrijd niet langer vasthouden; en waar Christus aldus de rechtmatige Heer van de ziel was geworden, was Rome's gezag slechts de tirannie van de Antichrist.

Dit was het eerste en machtigste element in het protestantisme; geen politieke beweging, maar een beweging van geloof. Luther, eenzaam, in Worms, in de aanwezigheid van de machtigste politieke macht in Europa, was Gods getuigenis dat het werk van Hem was: Zijn kracht was manifest in menselijke zwakheid. Als die plaats van zwakte de hele tijd was behouden, als God maar had mogen laten zien dat de macht alleen van Hem was, hoe anders zou het resultaat zijn geweest! En het is te danken aan de belangrijkste naam van het protestantisme om te erkennen dat, wat betreft vleselijke wapens, Luther hen terecht een plaats zou hebben geweigerd in een oorlog die van God was.

Het protestantisme in wezen een politieke beweging noemen, is het schandalig onrecht aandoen en de duidelijkste feiten tegenspreken.

Toch kunnen we het politieke element dat er al snel in opdook niet negeren. Rome had de naties overal de ijzeren hand van haar despotisme laten voelen, en de nationale reactie tegen haar was het natuurlijke resultaat van haar ondraaglijke en brutale onderdrukking. De beruchte slechtheid van haar leiders had lang geleden alle echte respect vernietigd. Haar macht stond nu in een buitensporig en vernederend bijgeloof. Ze leefde op de ondeugden en angsten van de mensen; en waar het licht viel en de duisternis wegnam, werden ook de angsten weggenomen, als de ondeugden dat niet waren.

Mensen leerden de macht waar ze voor hadden gekrompen met tegengestelde gevoelens te beschouwen, diep in verhouding tot hun diepte daarvoor. Hun belangen, politiek en anderszins, vielen samen met de geestelijke beweging die goddelijke macht had voortgebracht. Soldaten, politici, regeringen, maakten gemeenschappelijke zaak met de mannen van het geloof. Het was moeilijk om zulke schijnbaar door God gezonden bondgenoten niet te verwelkomen, toen aan alle kanten vervolging woedde. De beweging nam toe in externe macht en belang; maar haar karakter werd in die verhouding verlaagd en verdraaid.

Er was behoefte aan gedefinieerde principes om samenhang te geven aan elementen die de Geest van God niet langer kon samenbinden. Buiten was er de druk van Rome, een compact en immens machtig lichaam, bewapend, gedrild en intens vijandig. Organisatie was al snel een noodzaak: maar van wat, of van wie? De ware Gemeente te hebben verkondigd zou zijn geweest hun bondgenoten te verstoten,

de voortzetting van vervolging en smaad te verzekeren, Rome ongecontroleerd en triomfantelijk te laten. Ik zeg niet dat de ware gedachte van de Gemeente ooit bij hen opkwam; maar ik zeg wel dat hun bondgenootschap met de wereld een zeker middel was om te verhinderen dat zij het zouden zien. In plaats van de plaats van de ware Gemeente te behouden, werden nationale kerken gevormd, met evangelische geloofsbelijdenissen als stukken staatsmanschap, en politieke macht om hen te steunen - niet goddelijk.

Over deze geloofsbelijdenissen hebben we al veel gesproken, maar er blijft nog veel meer te zeggen. Het is gemakkelijk te zien dat als een geloofsbelijdenis noodzakelijk was geweest voor Zijn Gemeente, de wijsheid van God ons er gemakkelijk een onfeilbare had kunnen geven, en Zijn liefde had dat niet kunnen nalaten. Integendeel, Hij heeft ons dat gegeven waarvan Hij verkondigt dat het de mens van God volledig kan voorzien van alle goede werken, maar waarvan mensen direct voelen dat het net zo anders is dan een geloofsbelijdenis als maar kan.

Waarom willen mensen een geloofsbelijdenis? Ze willen iets dat duidelijker en gemakkelijker te lezen is dan de Schrift. De Schrift is onbepaald; een geloofsbelijdenis moet bepaald zijn. Iedereen maakt van de Schrift wat hij wil; wat ze willen is iets anders, iets dat niet vatbaar zal zijn voor twee betekenissen, duidelijk voor iedereen - geestelijk en ongeestelijk, zowel Gemeente als wereld.

Ik heb eerder beweerd dat de Schrift klaar, en duidelijker is dan enig woord van de mens; bovendien is het in oneindige wijsheid geschreven om, zoals niets anders, tegemoet te komen aan de gedachten van de mens op elk punt, om de enige beschutting en bescherming te zijn

tegen ketterij tot het einde der tijden. Dit is eenvoudige waarheid; toch ga ik erkennen, wat misschien een tegenspraak lijkt met mijn eerdere woorden, dat er vanuit hun eigen standpunt enige waarheid zit in wat zij beweren over de Schrift en een geloofsbelijdenis.

Vanuit hun standpunt, - want de woorden van de apostel beperken ons enigszins wanneer we spreken over de begrijpelijkheid van de Schrift. 'Al de Schrift is door God ingegeven, en is nuttig om te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren, te onderrichten in de rechtvaardigheid, opdat' - wat? - 'DE MENS GODS volmaakt zij, tot alle goed werk toegerust.' De Schrift, nuttig voor de leer zoals ze is, heeft een staat van ziel nodig om haar goed te kunnen begrijpen. Ze heeft inderdaad geen grote verworvenheden, menselijke geleerdheid, diepgaand onderzoek nodig, maar (wat net zo goed gevonden kan worden in de laagste en armste) toewijding - dat wij Gods mensen zijn: wat alle christenen inderdaad zijn, door positie en belijdenis, maar helaas niet wat ze in de praktijk zijn. Dit is het ene oog dat we moeten hebben om het lichaam vol licht te laten zijn.

Maar als dit zo is, kunnen we gemakkelijk zien dat de Bijbel niet alleen het boek is voor een rechtbank, en het is niet het boek voor een nationale geloofsbelijdenis. De waarheid erin is niet bedoeld om alleen toegankelijk te zijn voor de natuurlijke geest. Het is niet gekristalliseerd in zoveel leringen; en als dat niet zo is, als het zo wezenlijk anders is dan een geloofsbelijdenis, dan mogen we om die reden zeker geloven dat niets als een geloofsbelijdenis in Gods ontwerp was. Hij bedoelde niet om iets te geven dat zou dienen als een motto voor politieke partijdigheid, of een banier die zou dienen voor enig ander doel dan geestelijke oorlogsvoering. Nationalisme,

de vereniging van de levenden en de doden, was nooit in Zijn gedachten. Hij bedoelde geestelijkheid als een eerste noodzaak voor het onderscheiden van Zijn gedachten; en mensen, wanneer zij het gezegende woord van God verwerpen voor hun eenvoudigere geloofsbelijdenis, tonen werkelijk dat zij hierin met Hem in conflict zijn.

‘Gij hebt de naam dat gij leeft, en gij zijt dood’ is de exacte morele beschrijving, zoals het de veroordeling is van nationalisme: van meer dan dit, ongetwijfeld, maar toch van dit. Het is helemaal niet de Gemeente van God, maar een gekerstende wereld met christenen die er verspreid doorheen zijn - een plaats die zo verontreinigend is dat slechts enkelen hun klederen werkelijk onbevlekt houden. Verbonden met de waarheid, zoals het pausdom dat niet is, verraadt zo’n systeem de waarheid die het naar eigen zeggen hoog houdt. Het karakter van de laatste dagen wordt erdoor ontwikkeld: ‘Mensen zullen liefhebbers van zichzelf zijn, hebzuchtig, hoogmoedig, godslasteraars,’ alles behoudend wat natuurlijk voor hen was onder het kleed van het christendom, ‘een schijn van godsvrucht hebbend, maar de kracht daarvan verloochenend.’

Dit is het effect van gepopulariseerde waarheid - gepopulariseerd zoals God Zijn waarheid nooit bedoeld heeft. Natuurlijk zult u onderscheid maken tussen dit en de prediking van Zijn waarheid, dan welke niets zekerder is volgens Zijn gedachten. Zijn evangelie moet naar alle schepselen gaan, en de zegeningen van een open Bijbel zullen we niet geneigd zijn te overdrijven. Maar met gepopulariseerde waarheid bedoel ik waar we het al over hebben gehad, waarheid die tot een partijkenteken is gemaakt om geaccepteerd te worden door

hen bij wie Christus niet is; want Hij was nooit populair, en Hij is het nog niet.

Gepopulariseerde waarheid betekent waarheid die haar kracht heeft verloren. Het is misschien waarheid waarvoor martelaren stierven, waarheid die, toen ze voor het eerst door God werd gegeven, of opnieuw werd gegeven, vol was van levendmakende kracht. Gepopulariseerd is het tot nu toe levenloos - geen oefening van de ziel in het ontvangen ervan, geen kruis in het belijden ervan. Ze hebben van hun vaders gekregen wat hun vaders van God kregen; hun vaders hebben het in schande bekend; voor hen is het een eer. Er is niets om het geweten te testen, niets om hen te laten vragen: Durf ik dit zonder menselijke goedkeuring aan te nemen om te prijzen, nee, in het aangezicht van alle menselijke afkeuring?

Toch hebben we het alleen zo echt van God gekregen. De martelaren waar ze over praten, namen het zo aan en leden ervoor; ze nemen het van hun vaders, - een principe dat de martelaren zou hebben veroordeeld, - en ze nemen het aan zonder de minste gedachte om martelaren te zijn. De waarheid wordt verkondigd als machteloos door de onheilige levens van haar belijders, terwijl onheiligheid wordt aanbevolen door de praktijk van hen die orthodox zijn ten opzichte van de waarheid. En zo neigt de waarheid ertoe om uit zichzelf te sterven, als waardeloos, terwijl ze de hele tijd in de nationale geloofsbelijdenis blijft, gebalsemd als een gedenkteken van het verleden. 'Wees waakzaam en versterk de dingen die overblijven, die klaar zijn om te sterven: want Ik heb uw werken niet volmaakt bevonden voor God.'

Te duidelijk zien we dit, met betrekking tot alle nationale systemen, om meer nodig te hebben dan een simpele toespeling. Het is een systeem dat is aangepast aan wereldse geesten en dat door politieke machines moet worden bewerkt. Het woord van God is er niet noodzakelijk voor, behalve als het een tafel van lessen kan zijn, want de gezaghebbende norm is de geloofsbelijdenis. De Geest van God is er niet noodzakelijk voor, want hogescholen kunnen predikanten produceren en geestelijken kunnen hen ordenen en uitzenden, los van dit. Christenen zijn er niet noodzakelijk voor: zij zijn te onzeker als bestanddeel van een natie of haar regering om meegerekend te kunnen worden; en er is geen manier om met zekerheid vast te stellen wie zij zijn. Een sacrament - doop of het avondmaal - neemt hier de plaats in van minder hanteerbare tests.

En de bedroefde en beledigde Geest kan worden gesmeekt om op de levenloze massa te blazen en de zeilen van het schip van de staat te vullen. Maar Hij moet zich houden aan de grenzen die zijn voorgeschreven door ritueel, hiërarchie en parlement, of Hij zal als scheurend worden behandeld. En, zo kan men opmerken, hoe vaak in feite een scheuring voortkomt uit een grote en duidelijke herleving. Zielen die dicht bij God zijn gebracht, en de waarde van Zijn Woord hebben gevoeld, en de noodzaak van gehoorzaamheid daaraan, worden daardoor niet louter de volgzaam dienaren van de staatsgodsdienst. De nieuwe wijn zal niet in de oude flessen worden bewaard. Staatslieden zijn dus niet gunstig voor zulk een nieuw enthousiasme, en dat is geen wonder: het verdeelt het huis dat in hun belang is om één te houden.

Maar is dit niet de geschiedenis van de kerken van de Reformatie, van het protestantisme in feite, gedurende de drie eeuwen van haar bestaan? Is dit niet het ware verslag van haar verdeeldheid, waarvoor het wordt verweten? De Geest van God is inderdaad niet de auteur van verwarring, maar van vrede; van eenheid, en niet van verdeeldheid. Maar wanneer mensen over scheuring spreken, moeten ze onthouden waarop die term van toepassing is. Zoals in de Schrift te vinden is, is de 'scheuring in het lichaam' dat wordt verworpen, en het lichaam van Christus is geen nationale kerk. Wanneer mensen de levenden en de doden hebben samengevoegd, wanneer ze gewetens hebben onderworpen aan formules in plaats van de Schrift, aan hiërarchieën in plaats van God, of aan hiërarchieën in naam van God, wat hebben ze de gezegende Geest dan gedwongen te doen anders dan de grens die ze hebben uitgewist tussen de levenden en de doden, tussen het woord van de mens en dat van God, tussen menselijk gezag en goddelijk, opnieuw te trekken?

En Zijn manier om dit te doen is voortdurend geweest om uit de onuitputtelijke schat van Zijn Woord een nieuwe of vergeten waarheid te voorschijn te halen, die datgene zou doen wat de gepopulariseerde waarheid in de geloofsbelijdenis bijna niet meer deed, en die de zielen van Zijn volk zou testen of ze inderdaad de afstammelingen waren van hen die Hem van ouds beleden, wier graven ze bouwden en wier herinneringen ze in ere hielden. De nieuwe waarheid vraagt om een nieuwe belijdenis; het kost, en is bedoeld om iets te kosten; het brengt zijn belijders in oppositie tegen de loop om hen heen, en scheidt hen onmiddellijk van hen wier enige verlangen is om met de stroom mee te gaan, en met wie de belijdenis van Christus en het kruis wijdverspreid zijn.

Ongetwijfeld kan de scheiding scheiden tussen ware christenen zelf; en dit is op zichzelf een kwaad, dat ware christenen gescheiden zouden moeten worden; maar de verantwoordelijkheid rust bij hen die niet snel genoeg luisteren om Gods roep te horen wanneer die komt; niet eenogig genoeg om het pad te onderscheiden waarop de Heer de Zijnen leidt. Wij zijn verplicht door de eer die wij Hem verschuldigd zijn om vol te houden dat Hij onmogelijk Zijn eigen tegenstrijdige paden kan leiden, onmogelijk het benodigde licht kan weigeren om recht te wandelen, hoe eenvoudig of onwetend de ziel ook mag zijn. Niemand dwaalt af, en niemand struikelt, omdat God hem het licht ontzegt.

Maar ‘het licht van het lichaam’, praktisch, ‘is het oog’ - de ingang ervan; en daar is de belemmering. Zo wordt er, treurig genoeg, een scheiding gemaakt tussen ware christenen; maar de zonde ervan ligt niet bij hen die zich afscheiden van datgene waarvan God hen heeft laten zien dat het slecht is, maar bij hen die verbonden blijven met het kwaad dat het ware hart eruit dwingt. Afscheiding van het kwaad, verre van een principe van verdeling, zou, als het eerlijk wordt nageleefd, zorgen voor eenheid en vrede, omdat het leidt naar een pad waar Gods Geest, onbedroefd, Zijn volk werkelijk zou kunnen verenigen en versterken. Met het kwaad kan Hij niet verenigen; kwaad is daarom, waar het ook wordt toegelaten, een principe van verdeling.

Ik verdedig of bagatelliseer daarom geen scheuring. De verdeeldheid van het protestantisme is zijn schande; en daarin roemen is roemen in iemands schande. Dwaling is veelvoudig, tegenstrijdig, verscheurend. Waarheid, hoe veelzijdig ook, is er maar één. Sekten kunnen in hun

veelheid ongetwijfeld tegemoetkomen aan de religieuze smaak van de mens; maar dat zou alleen maar laten zien hoe puur menselijk ze zijn, hoe weinig goddelijk.

De eenheid van de Geest kan worden gehandhaafd, en inderdaad groei in kennis en eenheid van oordeel toestaan wat betreft vele dingen. De Gemeente van God heeft ruimte voor allen die van God zijn, van welke statuur dan ook - vaders, jonge mannen en zuigelingen. Nee, ze dringt aan op de grootste liefdadigheid voor hen die van ons verschillen in alles wat de naam van Christus niet zou verbinden met Zijn oneer. Maar dat is iets heel anders dan wat wordt geïmpliceerd in een geloofsbelijdenis; ik mag zelfs zeggen dat het het fundamentele tegenovergestelde is.

Want de geloofsbelijdenis definieert op een manier die, indien strikt nageleefd, tolerantie uitsluit voor punten van openlijk ondergeschikt belang, waar de Geest van God zou onderwijzen, geen onverschilligheid, inderdaad, maar de grootste liefdadigheid; de geloofsbelijdenis dringt haar definities op aan allen op een manier die het meest door de meest gewetensvolle wordt gevoeld. Het is, voor zover het de geloofsbelijdenis betreft, even noodzakelijk om te geloven in het wedergeboren zijn van een kind wanneer het gedoopt wordt als het is om te geloven in de Zoon van God Zelf. Ik geef toe dat er praktische laksheid kan zijn, maar voor een ziel voor God is dat niet goed. Voor zo iemand, met zijn ogen open, is de onderwerping aan menselijke instellingen in de dingen van God precies wat hij niet kan en durft op te geven.

‘Scheuring in het lichaam maken’ is altijd verkeerd. Scheiding van het kwaad ten koste van alles is een noodzaak, en altijd juist: en hieruit

zijn de frisheid en kracht verzameld die zo veel bewegingen van dit soort in het begin duidelijk hebben gekenmerkt. Ze begonnen in zelfoordeel en toewijding. Het kwaad zagen ze tenminste, en ze oefenden zich erover uit, en de mate van waarheid die ze hadden, werd in macht gehouden. Het werd al snel gesystematiseerd, en in die mate begon zijn kracht te falen. De stichters, als je naar hun leven kijkt, waren mannen van geloof en kracht, lijdend en volhardend. De manieren van de aanhangers waren beschaafd, eenvoudig, primitief. Toen het georganiseerd, gepopulariseerd, met een groot aantal volgers, nam zijn frisheid af; en in de derde of vierde generatie had het zijn plaats ingenomen als gewoon een andere sekte onder de vele, pochend over een geschiedenis die het niet zag als een satire op zijn huidige toestand.

De organisatie, de geloofsbelijdenis, moeten de waarheid bewaren. Maar gaven deze hun de waarheid die ze zo graag wilden bewaren? Zeker niet, zoals ze moeten toegeven. God in Zijn liefde, God in Zijn macht, heeft gegeven wat de mens zijn onvermogen had bewezen te behouden; ze kunnen er niet op vertrouwen dat Hij het voor hen zal bewaren nadat Hij het gegeven heeft. Hij heeft Zijn woord gebruikt om het te bedienen; ze keren zich om en gebruiken voor dat gezegende Woord van Hem een geloofsbelijdenis van hun eigen makelij om het te bewaren. De generaties daarna volgen de geloofsbelijdenis van hun vaders en niet het Woord. De gepopulariseerde waarheid is verdwenen als 'geest en leven.' God moet opnieuw werken en buiten wat een tijdje geleden een frisse herleving was, geproduceerd door Zijn Geest.

En het geestelijke leven van de tijd is zich meer en meer gaan manifesteren in 'opwekkingen', die, voor zover ze werkelijk zo zijn, de protesten zijn van de Geest van God tegen de heersende dood die voortdurend over alles sluipt en vaak verbonden is met nieuwe uitspraken van waarheid wanneer de oude hun kracht hebben verloren. De waarschuwing van de Heer aan Sardis wijst op deze constante neiging tot de dood: 'Wees waakzaam en versterk de dingen die overblijven, die op het punt staan te sterven.' 'Gedenk daarom hoe u het hebt ontvangen en gehoord, en houd vast en bekeer u.'

Het is nauwelijks te veel om te zeggen dat elke ware opwekking, wat de zegen voor individuen ook is, nee, ik zou zelfs kunnen zeggen, in verhouding tot de zegen voor individuen, het nationale systeem verzwakt, en dit om redenen die we hebben overwogen. De Geest van God moet noodzakelijkerwijs werken in oppositie tegen de dood die door het systeem wordt veroorzaakt, en daarom tegen het systeem dat de dood veroorzaakt. Zielen die door de Geest van God zijn aangewakkerd, kunnen niet tevreden blijven onder dodelijke en onchristelijke leringen, zichzelf troostend met de verzekering van het artikel dat 'de bozen' die soms 'de hoogste autoriteit hebben in de bediening van het Woord en de sacramenten,' toch 'dienen door Christus' opdracht en autoriteit;' noch zullen zij altijd in staat zijn om het kerkelijke 'juk met ongelovigen' te accepteren, omdat het systeem vereist dat 'elke parochiaan' communiceert, ongeacht enige andere zekerheid met betrekking tot zijn bekering dan zijn doop en bevestiging mag impliceren.

Het zal dan ook geen wonder zijn om te ontdekken (wat iedereen met geestelijk inzicht moet erkennen) dat een groot deel van degenen

die 'hun kleren niet hebben bezoedeld,' in de geschiedenis van het protestantisme, op de een of andere manier afgescheidenen van het nationale systeem zijn geweest. De eerste generatie Engelse hervormers waren afgescheidenen van Rome, en Rome deed haar best om hen rein te houden door de vuren die zij voor hen aanstak. Daarna begon een volk zich af te scheiden, dat, vanwege hun oprechte streven om het goed te maken met God, de bijnaam 'Puriteinen' kreeg.

Ik hoef u niet te vertellen welke grote namen er te vinden zijn onder deze klasse, die generaties later hebben geleerd lief te hebben en te eren - een klasse met wie boete, schandpaal en gevangenschap vertrouwde zaken waren. Iedereen weet dat de gevangenis van Bedford het 'hol' was waarin John Bunyan zijn gedenkwaardige droom droomde. In Schotland gaf de poging tot handhaving van het prelaat een opeenvolging van martelaren en belijders aan de Presbyteriaanse naam, met wie, zoals elders, hun tijd van vervolging hun tijd van echte zegen was, terwijl het Episcopalisme, dat hen ruwweg vertrapte, al meer dan halverwege Rome was teruggekeerd. Met de beweging onder Wesley en Whitefield, dichter bij onze eigen tijd, zijn we natuurlijk nog vertrouwder; en dat wat uitkwam in de Free Church of Scotland is nog steeds in het geheugen van een nog niet overleden generatie.

Al deze, en vele anderen, zullen de waarheid van wat ik heb gezegd illustreren, totdat in onze eigen dagen de nationale systemen duidelijke tekenen van verval en uiteenvallen vertonen, en rooms-katholieken en ongelovigen hun lofzangen beginnen op de ondergang van het protestantisme. Wij die het allemaal in het licht van de Schrift kunnen zien, kunnen gemakkelijk begrijpen waarom dit allemaal is,

en zien alleen de waarheid van Gods woord dat zich er steeds meer in manifesteert. Het christendom dat als een mantel over een lijk wordt gegooid, kan het zeker niet opwarmen tot leven. Corruptie zal eronder doorgaan, de vorm van leven wegvretend - het enige dat het ooit had - totdat uiteindelijk de mantel min of meer zal afvallen, en wat al die tijd waar was, duidelijk wordt.

Wanneer de protestantse kerken helemaal verdwenen zullen zijn, of als zodanig verdwenen, zal hun protest niet verdwenen zijn, maar alleen overgebracht naar een ander hof. De hemel zal opnemen wat ze hebben laten vallen. Babylon de grote zal vallen onder goddelijk oordeel, en apostelen en profeten, en Gods volk overal, zullen zich verheugen over haar val.

Maar laten we nu even de andere kant van de zaak overdenken. We hebben vanavond iets voor ons gehad dat intens treurig is, meer provocerend voor tranen dan Izebels corruptie. Daar, de kwaadaardigheid van het kwaad, wekte de hele ziel ertegen op. Hier is de vrucht van wat in het begin een beweging van God was. Hij kan spreken over wat ze hadden gezien en gehoord, en vermanen om het vast te houden. Er zijn nog steeds 'dingen die blijven', hoewel 'klaar om te sterven'. En hoe kunnen we anders dan intens treuren over wat zo mooi was in zijn eerste belofte, en zijn doop ontving in het bloed van martelaren?

Toch troost het woord aan de overwinnaar ons hier met zijn herhaling. Het verbindt ons, als we oren hebben om te horen, met hetzelfde kleine overblijfsel dat altijd zijn weg heeft gevonden, door storm en vloed, naar Hem van wiens liefde noch verdrukking, noch nood, noch vervolging, noch hongersnood, noch naaktheid, noch

gevaar, noch zwaard kan scheiden, en waarin ze zichzelf, door Hem, meer dan overwinnaars hebben bevonden. De overwinning kan nu in een nieuwe sfeer zijn, en de scheiding kan van broeders moeten zijn, erfgenamen van grote namen in het verslag van het geloof. Toch zijn alleen overhoekers hun ware opvolgers. Niet degenen die de graven van de profeten bouwden, vertegenwoordigden hen of waren met hen verbonden, in het verslag van onze Heer, maar degenen die Hij uitzond - om vervolgd te worden door deze zelfde bewonderaars van de oudheid.

En God moet ons onafhankelijkheid leren, zelfs van elkaar, - die rechtmatige onafhankelijkheid die voortkomt uit echte en nederige afhankelijkheid van Hem. Wat waren in Zijn aanwezigheid zelfs de grootste van Zijn volgelingen? Hoe kan ik tegen een ander zeggen: 'Rabbi, Rabbi,' als ik de eer van Hem moet afnemen waarmee ik een ander versier? Als ik Hem niet had, was het nederigheid; als ik Hem heb, is het oneer voor Hem.

Het is geen scheuring, dit gescheiden pad, wanneer niet mijn eigen wil, maar Zijn Woord en Geest mij leidt. Het is geen scheiding in hart van broeders, als Christus mij dierbaarder is dan zij. Nee, liefde voor hen keurt zichzelf alleen goed, zoals de apostel ons leert, 'wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden houden' (1 Johannes 5:2). De overwinningen van het geloof zijn niet in applaus dat uit een menigte wordt geperst, maar op het pad van Eén, de ware Jozef, gescheiden van Zijn broeders; en God heeft de aanwezigheid van het kwaad (dat, ik hoef niet te zeggen, Hij niet heeft veroorzaakt) overheerst om ons een pad te geven, althans in zijn omstandigheden, hoe meer Christusachtig. Wij worden niet overgelaten aan de onderwerping

aan het kwaad; Hij roept ons op om erbovenuit te stijgen. De moeilijkheden van het pad zijn er alleen om opnieuw de kracht van God te bewijzen om ons er doorheen te helpen. Elke bemoediging in deze brieven wordt eenvoudigweg aan de overwinnaar gegeven.

De Heer geeft ons alleen de benodigde energie! De tijd is kort. Het einde is nabij. De genade die nu voldoende is voor alle dagelijkse behoeften zal spoedig gemanifesteerd worden in de kroning van de overwinnaars. Dan zullen de armen het koninkrijk hebben; de treurenden zullen getroost worden; de zachtmoedigen zullen de erfenis hebben; zij die honger en dorst naar gerechtigheid zullen verzadigd worden; bovenal zullen de reinen van hart God zien - de God die de zonde, voor een tijdje, van de aarde heeft verbannen die Hij gemaakt heeft.

Lezing 7 - Christus' Woord en Zijn Naam

Filadelphia - Openbaring 3:7-13

We hebben vanavond veel voor ons, wat ik in de korte tijd die voor me ligt, nauwelijks recht zal doen. Maar er zijn enkele opvallende kenmerken van de staat van zaken waar deze brief over gaat, die ik u wil voorleggen. Ik ben niet van plan om in veel details te treden, maar alleen om bepaalde opvallende punten toe te passen in deze toespraak.

Deze brief heeft een ander karakter dan alle vorige. De Heer spreekt over Zichzelf op een heel andere manier dan waarop Hij eerder over Zichzelf sprak. Het is niet iets externs, maar wat Hij Zelf is, de Heilige en Ware. De manier waarop de Heer Zichzelf in deze brieven presenteert, is altijd in overeenstemming met de staat van degenen tot wie Hij spreekt. Het is ter waarschuwing of bemoediging, of misschien beide, zoals in de toespraak tot Smyrna: 'Hij die leeft en dood was', benadrukt door de woorden: 'Wees getrouw tot de dood, en Ik zal u de kroon des levens geven.' Hier is 'Hij die heilig is, en die waarachtig is' een plechtige vermaning, en toch heeft het zeker ook zijn gezegende troost.

Deze persoonlijke titel, in samenhang met de hele brief, lijkt de uiteindelijke breuk van het kerkelijk stelsel te tonen, en een individuele wandel die de hele zaak wordt. Heiligheid en waarheid zijn zelden de attributen van groepen mensen geweest, zelfs niet als ze zich christen noemden. Het duurde niet lang, zelfs niet in de tijd van de apostelen, voordat een van hen kon zeggen: 'Allen zoeken hun eigen belang, niet de dingen van Jezus Christus.' Pinksteren is nooit teruggekeerd. En nu, na de ontwikkeling van het christendom in het algemeen te hebben gevolgd van Efeze tot Thyatira, en de waarheid van God opnieuw te hebben zien uitsterven in de nationale systemen van het protestantisme (in Sardis), vinden we in Filadelfia een strikt overblijfsel van getuigenissen; het Heilige en het Ware dat spreekt over datgene wat zelden meer dan individuen heeft gekenmerkt, en dat onze reactie als individuen daarop uitdaagt.

Het is relatief eenvoudig om Smyrna, Pérgamus, Thyatira, Sardis aan te wijzen, maar wie zal Filadelfia aanwijzen? Kunt u het in uw voordeel beslissen door het feit dat u tot deze of gene groep mensen behoort, in deze of gene kerkelijke relatie? Is dit alles wat bedoeld wordt met het houden van Christus' woord en het niet verloochenen van Zijn naam? Ik ontken helemaal niet dat de kwestie van onze associaties er een is van groot belang, en terecht een plaats vindt in verband met deze dingen. Een plaats die het moet hebben, en een ernstige, want hij moet zichzelf zuiveren van vaten tot oneer, die zelf een vat tot eer zou zijn; en Christus' woord definieert onze Kerk-plaats, zoals al het andere. Maar om een deel voor het geheel te nemen zou een ernstige vergissing zijn, en zelfs om een onterechte plaats te geven aan zo'n deel.

Het is dan ook meer dan twijfelachtig of een groep christenen als geheel Filadelfia als geheel kan vertegenwoordigen. Het is volkomen zeker dat, om dat te doen, het in een veel betere conditie zou moeten zijn dan de Gemeente al was in de dagen dat de apostelen nog op aarde waren. Nee: hoe meer Filadelfia een conditie vertegenwoordigt die op een opmerkelijke manier de goedkeuring van de Heer zelf heeft, hoe meer het ons past om goed te zien of die conditie de onze is of niet.

Laten we dan eens kijken naar wat we hier in zijn prominente kenmerken hebben.

Ze hebben maar een kleine kracht: geen zeer grote werken kenmerken ze. Drie dingen echter wel, waaraan de Heer duidelijk veel belang hecht.

1. 'gij hebt Mijn woord bewaard.'
2. 'en hebt Mijn naam niet verloochend.'
3. 'gij hebt het woord van Mijn volharding/geduld bewaard.'

En ten eerste is het 'Mijn woord,' in tegenstelling tot alle andere. Overall in de brief, zoals u niet kunt missen, wordt dit 'Mijn' opmerkelijk benadrukt, en de Persoon van de Heer is buitengewoon prominent. Het kan ons eraan herinneren hoe Hij in deze laatste dagen de waarheid over Zichzelf naar voren heeft gebracht. Niet alleen het effect van Zijn werk, de kracht van Zijn bloed om te reinigen en te verzoenen, maar wat Hij persoonlijk is die alles voor ons heeft gedaan. In het bijzonder heeft Hij ons geleerd om in het innerlijke heiligdom te kijken waar Hij is heengegaan, en Hem

eenvoudiger en werkelijker te herkennen voor wat Hij is, waarachtig Mens, zo waarachtig Mens als altijd, en ook God over alles, voor eeuwig gezegend.

Ik denk dat niemand die weet wat God al enige tijd voor ons doet in Zijn genade, eraan kan twijfelen dat de Heer Jezus de ogen van Zijn volk meer op Zichzelf heeft gericht en ons uitnodigt tot nauwere intimiteit. Want hoevelen hebben de gedachte aan Christus waar Hij nu is, verduisterd door de glorie van de Godheid waarin Hij werd gedacht te zijn teruggekeerd - nauwelijks nog langer om als een Mens te worden beschouwd! En voor hoevelen heeft de gedachte aan een Mens - ware Mens, in de glorie van God zelf, en daar als vertegenwoordiger van Zijn volk, Christus in een duidelijkheid en intimiteit gebracht die nu het leven is van al hun vreugde.

Deze levendig persoonlijke manier van aanspreken is niet minder opvallend passend voor onze tijd dan dat het op zichzelf kostbaar en inspirerend is. En is het niet ook een verder kenmerk van overblijfselen? Hij (de blindgeborene) die door de mensen uit de synagoge werd geworpen omdat hij niet anders kon dan bekennen dat Goddelijke kracht zijn ogen had geopend, en omdat hij niet wilde onteren - hoe weinig hij ook van Hem wist - degene in wie die kracht zich had geopenbaard, werd slechts uitgeworpen om in Jezus' tegenwoordigheid de glorie van de Zoon van God te leren, en zijn plaats in te nemen onder de schapen van de ware Herder. En naarmate wij de vernietiging van alles bewijzen - de ondergang, niet alleen van de wereld als zodanig, maar de religieuze ondergang - vinden wij dan niet (als het echt is) de aanwezigheid van de Heer, des te reëler, die in al onze behoeften voorziet? En dan, als wij dit bewijzen, heeft 'Zijn

Woord' een overeenkomstige plaats bij ons. Zijn Woord, omdat het het Zijne is, - inherent zoet, ongetwijfeld, maar niet alleen omdat het zoet is, Zijn Woord, in tegenstelling tot al het andere.

En, geliefde vrienden, als wij om ons heen kijken in de huidige tijd, wie van ons kan onwetend zijn dat het het woord van God is dat overal in het bijzonder in twijfel wordt getrokken. De twee grote partijen van deze tijd, de partij van het bijgeloof aan de ene kant en van het ongeloof aan de andere kant, hoe ze ook wezenlijk tegengesteld lijken te zijn, verenigen zich toch in de poging om het gezag van Zijn Woord als zodanig te verlagen en weg te nemen. Zal Rome toestaan dat gewetens eenvoudig voor God zijn en onderworpen aan de Schrift?

Zo ver van dat, moet u haar onfeilbare interpretatie ervan ontvangen en er zelf helemaal niet naar luisteren. En alle ritualisme, hoe verwaterd ook, loopt in dezelfde richting. De stem van de Gemeente wordt vervangen door de stem van Christus, en de Kerk zelf dringt zich tussen u en Hem in: er moet afstand zijn, geen intimiteit. Aan de andere kant zal ongeloof (die u zult vinden, in een vorm die nog meer verwaterd is, waar u het het minst vermoedt) Gods stem helemaal niet toestaan om op een echte manier tot u te spreken. Religie is iets dat van de aarde komt - niet van de hemel; misschien een streven, maar geen inspiratie; een zoeken naar God, niet God naar u; en een zoeken dat zij nu vaststellen als een ijdele, liefhebbende zaak, want God is het Onkenbare, en zelfs het begrip Theïsme is 'ondenkbaar.'

Aan de andere kant heeft God op de meest wonderbaarlijke manier de volheid van Zijn Woord voor ons naar voren gebracht. Ik spreek helemaal niet over externe bewijzen, hoewel Hij op elk zelfgekozen

pad waarlangs de mens probeert te ontsnappen aan God, Hem hiermee heeft ontmoet en geconfronteerd. Stenen hebben in Egypte geroepen, en bakstenen in Assyrië. De ontgraven gedenktekens van het lang vervlogen verleden hebben Hem toen levend verkondigd, die nog steeds en eeuwig leeft. Maar ik spreek over datgene waarin Zijn Woord voor zichzelf heeft getuigd, als het binnenste heiligdom van Zijn aanwezigheid waarin elke stem spreekt van Zijn glorie. Dat Woord dat voor ongeloof zo arm en alledaags is en geen antwoord geeft, is voor geloof nooit zo'n openbarende God geweest, sinds apostelen en profeten het als eerste spraken. Christus, stom in het gerechtsgebouw en voor Zijn aanklagers, heeft Zich nooit eerder gemanifesteerd te midden van de Zijnen. Zo heeft een ware en getrouwe God voorzien in de behoeften van Zijn volk in de dagen die komen, die zelfs nu al gekomen zijn, wanneer er niets anders meer voor ons overblijft; wanneer, als wij Zijn Woord niet kunnen nemen en erin kunnen rusten, er helemaal geen andere rust mogelijk is.

U kunt dan begrijpen wat een immens iets het is om bewaarders van Christus' Woord te zijn. Laten we nu ook opmerken dat het niet alleen woorden van Hem zijn, maar Zijn Woord, Zijn Woord als geheel. Het is een algemene mode geworden om te zeggen dat de Schrift Gods woord bevat, niet dat het dat is. Zo moeten we op de beste manier die we kunnen, eruit pikken wat werkelijk van Hem is, uit datgene wat slechts de vergissing van de schrijver kan zijn. Zo houdt het Woord op gezag over ons te hebben; in plaats van dat het ons oordeelt, worden wij zijn rechters. Wij gehoorzamen het wanneer gehoorzaamheid samenvalt met onze eigen neigingen en wanneer wij het niet zo vinden, is ons excuus voorhanden.

Wij kunnen de dwaasheid en de zonde hiervan gemakkelijk onderscheiden; maar wij moeten ons herinneren, geliefde vrienden, hoe wij werkelijk heilig op zo'n manier kunnen handelen, zonder er ook maar enige formele theorie over te hebben. In de praktijk maken wij onze Bijbel misschien tot een verzameling van favoriete teksten, en negeren wij die waar wij geen zin in hebben, alsof zij niet door dezelfde autoriteit zijn geïnspireerd. Is er niemand die een echte afkeer heeft van praktische, huiselijke voorschriften, die uitstekend overweg kunnen met de hoogste leringen? Laten wij dan duidelijk begrijpen dat het houden van Christus' Woord zeker betekent, als het al iets betekent, eerlijke onderwerping aan het geheel ervan: aan dat waarvan zelfs wij het belang niet kunnen inzien, alsof wij dat wel deden; en noemen niets kleins van wat Hij gebiedt, - van wat evenveel autoriteit heeft om het te benadrukken.

We moeten ook onthouden dat onze eigen tegengestelde wil vaak de meest effectieve belemmeringen zijn om te ontvangen wat werkelijk Christus' Woord is. Hoe plechtig is het om te bedenken dat van de massa dingen waarin we als christenen van elkaar verschillen, deze tegengesteldheid noodzakelijkerwijs het grootste deel moet uitmaken. De woorden van de Heer zijn duidelijk genoeg en universeel toepasbaar, dat 'indien iemand Gods wil wil doen, hij van de leer zal weten of zij uit God is.' Het is zeker aan Hem te danken om te erkennen dat onze verschillen aan onszelf te danken zijn en niet aan Hem. Maar dan geven deze verschillen, gevonden in zovelen die we als werkelijk godvruchtige mensen moeten beschouwen, ons een waarschuwing van hoeveel dat niet van God is, zelfs in de godvruchtigste kan zijn. Voor zover we Hem inderdaad van harte hebben gevolgd, wie kan eraan twijfelen dat Hij ons op de goede weg

heeft geleid? Maar dan moet er hoe weinig werkelijk onvoorwaardelijk volgen zijn!

En het is niet moeilijk om te zien dat dit inderdaad het geval is, - dat een massa van de Zijnen (misschien onwetend, maar toen zelfverblind) in werkelijkheid Zijn 'woorden' volgen, in plaats van als geheel Zijn 'Woord.' Ja, velen lijken opzettelijk tot een standpunt te zijn gekomen, waar verder gaan hun (denken ze) te veel zou kosten. Ze beseffen niet dat het hen werkelijk meer kost om Hem een compromis aan te bieden dat Hij niet kan accepteren; dat het de helderheid en frisheid van hun leven nu kost, en wat hierna alleen Hij weet. Hoeveel mensen proberen dit goed te maken door de opwinding van het werk voor Hem, en overtuigen zichzelf er bijna van dat 'gehoorzamen' niet 'beter is dan offeren, en luisteren dan als het vet van rammen.'

Ik zeg nogmaals, beslis het niet op basis van kerkelijke positie; trek in feite nergens de grens; denk niet dat het betekent dat je aan deze kant van welke grens dan ook bent. Is jouw gezicht - zijn onze gezichten - nog steeds altijd voorwaarts naar Hem, die niet rust totdat Hij ons heeft waar Zijn hart bij ons kan rusten? Hoe duidelijk is het waarneembaar, wanneer een ziel aldus stopt. Hoewel het werk door kan gaan, en de hele buitenkant niet anders is dan het was, is er iets verdwenen dat iemand in gemeenschap met God onmiddellijk zal voelen als een belemmering van de gemeenschap. Geliefde broeders, hoe treurig is het om elkaars gezelschap op deze manier te verliezen! Maar als we Christus' gezelschap verliezen, wat zal het dan vervangen?

En hier, nogmaals, zovelen in hun oordeel over zichzelf nemen het op met wat ver beneden de christelijke standaard is. Hun maatstaf

is slechts wat op zichzelf goed of fout is - een wettelijke maatstaf. Ze houden zich bezig met wat goed is, misschien het evangelie, en fantasie die toewijding moet zijn, terwijl het misschien allemaal zelfverzonnen bezigheid en wilsaanbidding is, niet in Zijn plan voor hen, en bedoeld, in feite, (zo verraderlijk zijn onze harten) om hen af te kopen van ware gehoorzaamheid.

Maar ik moet overgaan tot het volgende punt hier in de aanbeveling van de Heer aan de Filadelfiërs. Het eerste is, 'gij hebt Mijn Woord bewaard': zij geven blijk van een geest van ware gehoorzaamheid; en nu is het, 'gij hebt Mijn naam niet verloochend.'

Namen in de Schrift zijn belangrijke dingen. Ze staan er niet zoals tegenwoordig aan mensen gegeven vanwege hun schoonheid, of omdat ze in de familie zitten. God vond het niet onwaardig om Zich er vaak mee te bemoeien en een naam te veranderen of te geven, zoals we ons allemaal kunnen herinneren, en zo ook de Heer met Zijn discipelen. Er was een reden voor de naam. Het was de uitdrukking van wat de persoon was, in het algemeen, of zou zijn, zoals in Abraham, Israël, Petrus, en dergelijke; en zo vooral met de namen van God of van Christus.

Toen God de speciale naam van Jehovah aannam met Israël, betekende dit dat Hij Zichzelf aan hen zou goedkeuren in dat karakter, als de onveranderlijke God, de IK BEN, op wie zij konden vertrouwen om het verbond te houden. Dus Christus is Immanuel, 'God met ons,' en opdat die profetie vervuld mag worden, of getoond mag worden, wordt Hij 'Jezus' genoemd, de Redder van Zijn volk van hun zonden. God kon niet met ons zijn tenzij onze zonden werden voldaan, en niemand anders dan een Goddelijk persoon kon ze voldoen, -

verlossing moet van God zijn: en dit wordt allemaal uitgedrukt in die naam 'Jezus.'

Nogmaals, de naam 'Christus,' die iedereen kent, is slechts de Griekse vorm van het Hebreeuwse 'Messias,' spreekt van Hem als de Ene gezelfde van God om de Verlosser te zijn op drie noodzakelijke manieren: een Profeet om uit dwaling te brengen; een Priester om de weg naar God te openen; een Koning om voor God te regeren.

Zo is Christus' naam een opmerkelijk expliciete verklaring van Zichzelf. En deze naam van Hem, met de feiten die het impliceert, is wat aan Zijn volk is toevertrouwd om vast te houden en te handhaven als de Zijne, te midden van een wereld die Hem heeft verworpen. Zijn naam belijden houdt dus de belijdenis in van Zijn absolute goddelijkheid; Zijn ware menselijkheid; Zijn redding van Zijn volk; dat Hij hun enige en voldoende Leraar, Voorspraak en Heer is. Dit moeten we niet alleen van Hem 'belijden', maar 'lijden', want de wereld zal niet toestaan dat Hij dit werkelijk is.

Ik vergeet niet dat de wereld onder ons nog steeds is wat men een christelijke wereld noemt, maar dat verandert er werkelijk niets aan. Zodra ze ziet dat deze namen iets voor u betekenen, dat ze werkelijk uitdrukken wat Christus voor u is, dan zullen ze het niet verdragen. Hun protest kan meer of minder gepolijst zijn volgens de verfijning van de tijd; het kan het protest van vrijgevigheid zelf zijn tegen uw bekrompenheid: desalniettemin zult u moeten lijden. Christus roept op tot eeuwige belijdenis. Zijn volk hoeft nooit bang te zijn dat ze het oude pad van lijden zullen moeten opgeven, gewijd door de gebeden en tranen van vorige generaties van de lange rij van Zijn getuigen. De

wereld verandert nooit echt: ons pad erdoorheen, onze strijd ertegen kan niet veranderen.

De naam van Christus drukt dan uit wat Hij is: de waarheid van wat Hij is, is wat ons is toevertrouwd, wat wij moeten belijden in het aangezicht van de wereld. Hier is de grote controverse tussen God en de mens in de huidige tijd. Zoals in Israël de kwestie was tussen Jehovah, de enige ware God, en de goden van de heidenen; en satans poging toen (helaas, zijn te succesvolle poging) was om het volk van Jehovah te leiden naar de omringende afgoderij, zo is nu de kwestie wat betreft de ene Christus - want satans macht heeft 'vele antichristen' opgericht.

Mensen realiseren zich weinig hoe bij uitstek valse leer het werk van satan is. Christus is de 'Waarheid'; de Geest van Christus, 'de Geest van de waarheid'; satan is de 'leugenaar van het begin af.' Door een leugen van hem werd de mens eerst verleid en viel. Door de waarheid wordt hij teruggebracht tot God en geheiligd. Satans poging is daarom door leugens, de kracht van de waarheid te vernietigen, en zijn meest succesvolle methode is niet zozeer directe ontkenning, als wel verdraaiing van de waarheid. Omdat hij het hart van de mens maar al te goed kent door lange ervaring, weet hij hoe hij waarheid en dwaling zo vaardig kan combineren, dat de waarheid de dwaling alleen maar meer schijnheiligheid zal geven, terwijl de dwaling in de gedaante van waarheid een beroep zal doen op de lusten en de hartstocht, en hen aan zijn zijde zal krijgen.

Zo verleidt satan als een engel des lichts, en het Christendom, met zijn belijdenis van Christus' heerschappij, kan vele heren onder die belijdenis aanbidden. Zijn naam niet ontkennen, kan op deze manier

worden gegeven als een teken van goedkeuring te midden van het Christendom, zelfs meer dan te midden van het heidendom.

Als we verder in de Schrift kijken naar de associatie waarin we de naam van Christus vinden, zullen we spoedig zien dat het verbonden is met de hele positie en wandel van de individuele gelovige, evenals met de praktische samenkomst van Zijn volk: dingen die, altijd van primair belang, als zodanig verbonden, in het heden in het bijzonder op de voorgrond zijn getreden. Wij worden 'gerechtvaardigd in de naam van de Heer Jezus;' onze gebeden moeten in Zijn naam worden gepresenteerd; al ons woord en werk moet in Zijn naam worden gedaan; onze samenkomst als christenen moet 'in Zijn naam' zijn. En deze dingen kunnen anders worden gesteld, als onze identificatie met Christus voor God, Zijn identificatie met ons voor de wereld; en de objectieve kracht van wat Hij voor ons is, individueel of collectief. Dat dit dingen zijn die in deze tijd heel speciaal ter discussie staan, zullen we zeker zien als we intelligente waarnemers zijn.

Onze rechtvaardiging in Zijn naam omvat de eerste van deze waarheden. Het is onze identificatie met Hem voor God die alleen onze vrij spraak toestaat en noodzakelijk maakt. Wij zijn gerechtvaardigd, zoals de Schrift ons verzekert, 'door Zijn bloed;' Hij hing voor ons aan het kruis en stierf voor ons rechtvaardige vonnis. Maar zo ook, als Zijn dood de onze is, is Zijn opstanding uit de doden ook de onze; als 'Hij werd overgeleverd om onze overtredingen,' dan 'werd Hij opgewekt om onze rechtvaardiging.' Zijn dood was de onze als zondaars voor God: wij zijn in dat karakter geheel heengegaan, 'onze oude mens,' alles wat wij waren als kinderen van de gevallen Adam, 'gekruisigd met Christus.' Zijn opstanding verklaart het feit

van Zijn aanvaarding in het offer van Zichzelf voor ons, - verklaart daarom onze aanvaarding. Onze plaats is voortaan in Christus voor God, volledig geïdentificeerd met Hem die als Mens in de hemelen is binnengegaan en in de tegenwoordigheid van God is neergezet voor Zijn volk.

Vandaar dat de Heer tot Zijn discipelen kon spreken, met het oog op de voltooiing van Zijn werk en Zijn nu op handen zijnde terugkeer tot Zijn Vader, van gebed in Zijn naam als iets nieuws dat nu voor het eerst hun voorrecht zou zijn, wanneer de Geest der waarheid gekomen was om hen te leiden in de hele gezegende werkelijkheid van de nieuwe positie, zouden zij weten dat Hij in de Vader was, en Hij in hen, en zij in Hem (Joh. 14:20). Zich bewust van hun genadige identificatie met Hem in den hoge, zouden zij nu voor het eerst de Vader naderen zoals deze geïdentificeerd was; en het antwoord op hun gebeden, hoe zwak deze gebeden ook waren, zou het getuigenis zijn van Goddelijke tevredenheid met Christus en met Zijn werk.

Maar als Zijn volk aldus in Christus in den hoge is, is Hij daarentegen in hen beneden; en, terwijl identificatie niet de enige gedachte hierin is, (want Hij is in ons ook als leven en door Zijn Geest, en dit is wat ons bekrachtigt voor zo'n plaats), is identificatie toch niettemin ook duidelijk en zeker. Als Hij ons in de hemel vertegenwoordigt, vertegenwoordigen wij Hem op aarde, en dit is een even wonderbaarlijk voorrecht als een immense verantwoordelijkheid. Wij vertegenwoordigen Hem voor de wereld: door Zijn leven te leven, Zijn pad te bewandelen, Zijn verdriet te leren en ook Zijn vreugde te proeven. Wat we ook doen in woord of daad, we moeten 'alles doen in de naam van de Heer Jezus' (Kol. 3:17).

En zijn deze waarheden die God ons in deze dagen genadig opnieuw heeft hersteld (hoewel vanaf het begin in de Schrift, en die in zekere zin de geestelijke beweging van de tijd kenmerken), niet een nieuwe betekenis geven aan de belijdenis van Zijn naam? Ongetwijfeld is de herleving van ‘rechtvaardiging door geloof’ net zo oud als de Reformatie, en werd toen met eenvoud en kracht naar voren gebracht. We hebben reden om God er overvloedig voor te danken. Maar zelfs dat was weer erg verduisterd door de vervanging van ervaringen en vruchten van de Geest in plaats van Christus, om in te rusten. En dit had de leer zelf veel van haar kracht en zaligheid ontnomen. Maar er was één ding waar de Reformatie niet in slaagde, en waar de algemene evangelische leer, zogenaamd, volledig tekort is geschoten: het is deze identificatie van de gelovige met Christus die is opgestaan en als mens in God is gegaan.

Zelfs de volledige mannelijkheid van de Heer, als een aanwezig iets in de hemel, is mistig en onduidelijk geworden, en de opstandingskant van het evangelie is bijna afwezig in de evangelische systemen. Ze stoppen bij Christus’ dood voor ons, en gebruiken dat om ons op aarde nog steeds als mensen in het vlees te vervangen. Ze beschouwen het als mystiek, als iets dat niets met het vlees te maken heeft, als dood zijn met Christus, opgestaan en gezeten in Hem in de hemelse gewesten. De rechtvaardigheid die zij toerekenen is louter gehoorzaamheid aan de wet, dan waarvan zij zeggen dat er niets hogers kan zijn, en die, volgens het systeem, Adam had moeten vervullen.

Het effect hiervan is dat wij in de wereld en van de wereld achterblijven, hoewel vergeven en gerechtvaardigd; wij moeten onze plaats erin innemen en het beter maken, niet erbuiten wandelen. Pelgrims en

vreemdelingen zijn wij niet, behalve op de noodgedwongen manier waarop de hele wereld dat is - de tijd die ons voortjaagt naar de dood en een eeuwigheid daarna.

Een duidelijk bewijs hiervan is gewoon de overal gangbare leer, dat de wet de regel is van het leven van een christen. Aan deze leer hechten zij buitengewoon veel belang. Haar ontkennen is, zoals zij denken, de sluisen van ongerechtigheid openen en vrijbrief van de wildste soort prediking. Want zij hebben het tegen de duidelijke en nadrukkelijke verklaring van de apostel ingebracht, dat de wet de kracht van heiligheid is, in plaats van, zoals hij het bevestigt, 'de kracht van zonde' te zijn (1 Kor. 15:56).

De wet, zeggen ze, is de 'copie van de geest van God,' en daarom hetzelfde als het evangelie, alleen een stuk meer. Om te spreken over 'dood voor' en 'verlost van' het evangelie, zouden ze godslastering noemen, als het niet zo was dat, aangezien deze uitdrukkingen in de Schrift voorkomen, ze hadden bepaald dat ze alleen van toepassing waren op de ceremoniële wet. Maar de 'ceremoniële wet' is een theologische fictie, helemaal geen Bijbels feit. Het wordt nergens in de Schrift gevonden, maar is een willekeurige uitvinding, om te ontsnappen aan de duidelijke betekenis ervan. In het hoofdstuk zelf waaruit de zojuist geciteerde uitdrukkingen zijn gehaald, en in direct verband daarmee, wordt die wet voorgesteld als te zeggen: 'Gij zult niet begeren' (Rom. 7:7).

Was dit de ceremoniële wet? Was de ceremoniële wet 'de kracht van de zonde'? Maar mijn punt is nu eenvoudig, dat wanneer zij de wet claimen als de regel van het leven van een Christen, zij daarmee alles weglaten van de Christelijke norm wat niet gevonden wordt in de

Joodse. De hogere positie van de Christen wordt niet erkend om enig overeenkomstig praktisch effect te hebben. Een lang leven op aarde wordt hem voorgehouden als een doel en object. De hemelse positie wordt niet overwogen; en pelgrim en vreemdelingschap worden buiten de 'regel' gelaten; want in de tien geboden zijn deze duidelijk niet te vinden.

Hoe anders stelt de apostel de zaken ons voor in het laatste hoofdstuk van zijn brief aan de Galaten: 'Maar God verhoede dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heer Jezus Christus, waardoor de wereld mij gekruisigd is, en ik aan de wereld. Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch onbesnedenheid, maar een nieuwe schepping (of geboorte); en zovelen als er naar deze regel wandelen, vrede zij over hen en barmhartigheid, en over het Israël Gods.' De christelijke regel is dat hij wandelt als iemand die gekruisigd is voor de wereld, in Christus een nieuwe schepping - niet een verbetering van het oude.

Zo laat het evangelisme, zoals ik al zei, de opstandingskant van het evangelie vallen, en de karakteristieke hemelse kenmerken van het leven van een christen. God is echter gekomen om ze onder onze aandacht te brengen. Hij heft onze ogen op naar de hemelen waar Hij ons op het punt staat thuis te roepen; en oh, mogen onze harten antwoorden op Zijn oproep. Bedenk dat dit voor ons geen theorie mag zijn. Het zal niet goed zijn om deze plaats in te nemen, en het vlees te sparen en wereldlijkheid te cultiveren. Het zal niet goed zijn om over opstandingsleven te praten zonder enige consistente poging om het te begrijpen en te illustreren. Praktische resultaten zullen altijd volgen op echt geloof, en dit geldt net zo goed voor geloof in

een speciale waarheid als voor geloof als geheel. De heilige en de ware zoekt naar heiligheid en waarheid.

Er is nog iets anders verbonden met de naam van Christus, zoals we al hebben gezien, en u moet mij toestaan om hierover verder te spreken. Het was Christus' naam die ooit al Zijn volk verbond. Geen andere naam was onder hen bekend. En toen andere namen begonnen te verschijnen, bestrafte de stem van de apostel de oneer die Hem werd aangedaan door wie alleen zij gedoopt waren, die alleen hun Meester was. Nu is de naam van Christus helaas niet langer een voldoende band van vereniging voor Zijn volk. Ongetwijfeld zijn ze allemaal bereid om de belofte van Zijn persoonlijke aanwezigheid op te eisen waar twee of drie tot Zijn naam zijn verzameld; maar als ze, in plaats van dit als vanzelfsprekend te accepteren, zouden proberen hun titel te bewijzen, zouden ze het misschien minder gemakkelijk vinden om dat te doen dan ze denken.

Zou Zijn naam minder dan al de Zijnen verzamelen? Zou u kunnen pleiten voor het verzameld zijn tot Zijn naam, en (afgezien van de kwestie van schriftuurlijke tucht) Zijn volk uitsluiten? Als Zijn naam de waarheid is over wat Hij is, zoals we hebben gezien, dan zal dit alle onwaarheid over Christus uitsluiten. Maar om precies dezelfde reden zal het alle ware belijders van Hem verenigen. Als wat Hij is ons verenigt, zullen we alle afzonderlijke en scheidende geloofsbelijdenissen en artikelen terzijde moeten leggen en terugkeren naar het eenvoudige lidmaatschap van het ene lichaam van Christus.

Helaas, lijkt het nu een stoutmoedige zaak om Zijn Gemeente voor Hem op te eisen? Welnu, als we nauwelijks mogen hopen dat zij aan de claim zal voldoen, heeft Christus toch in Zijn genade, vanaf het

begin, voorzien in het geloof van twee of drie, als er geen meer waren, die alle banden naast Zijn naam zouden weigeren. Als ze niet genoeg anders hebben, hebben ze de zekerheid dat dat geloof niet tevergeefs zal zijn, - dat Hij in ieder geval bij hen zal zijn, wiens aanwezigheid de nodige goedkeuring en alle vreugde is.

U kunt zich hier misschien tot mij wenden en vragen: bedoel ik te ontkennen dat Christus bij al Zijn volk is, of dat de Geest van God niet werkt in de denominaties van het christendom? En velen zullen bereid zijn te beweren, nee, hebben keer op keer beweerd, dat de manier waarop de Geest van God onder hen werkt, Zijn goedkeuring van hen aantoonde. Maar dat is een te grote conclusie. Het zou ons tot de overtuiging brengen dat het rooms-katholicisme zelf door Hem werd goedgekeurd. Wie kan ontkennen dat God werkte door iemand als Martin Boos? Hij werkte, en werkte in grote mate; en we kunnen het zeker volledig erkennen en Zijn naam ervoor prijzen, zonder ook maar te veronderstellen dat Zijn liefde en medelijden getoond aan zielen te midden van het pausdom het pauselijke systeem goedkeurt! God is soeverein in Zijn genade, gebonden en beperkt door geen enkele beperking. We verheugen ons te weten dat Hij in een wereld van zondaars Zichzelf de titel heeft gekocht om overal binnen te komen en te redden. Zonde is geen barrière waar het Lam Gods voor heeft geleden. Wilde Hij de zaken rechtzetten voordat Hij binnenkwam, wie zou er dan gered worden?

Als u erop aandringt dat genade, waar die binnenkomt, de zaken recht zal zetten, antwoord ik: Natuurlijk: elke ziel die God kent, zou daarmee instemmen. Maar hier komt het mysterie (het is een mysterie, voor zowel gelovigen als ongelovigen), het mysterie van

de menselijke wil, - die, zelfs in Gods volk, grenzen durft te stellen aan gehoorzaamheid aan Zijn Woord, ja, en deze kan bedekken met bloemen, als noodzakelijke hekken en beschermingen voor heiligheid.

Ik erken ten volle dat Gods Geest overal werkt, en werkt voor het goede; maar overal, helaas, werkt de wil van de mens ook. Laten we deze niet verwarren. Niemand kan 'als Gods mond zijn' die niet leert, met Jeremia, 'het kostbare uit het verachtelijke te nemen.' Het vermengen van zulke dingen is niet van God; maar veel dat van God is, is toch zo vermengd.

Ja, het werken van Gods Geest is als dat waarmee de Heer het vergelijkt, 'de wind' die 'waait waarheen hij wil, en gij hoort het geluid daarvan, maar kunt niet zeggen waar hij vandaan komt of waar hij heen gaat.' En Gods genade is voor de grootste der zondaars onbeperkte genade. Wij moeten deze niet beschouwen als een sanctie op de omstandigheden waaronder zij werken. Wij moeten niet oordelen over het laatste, maar door het Woord dat God ons heeft gegeven voor volmaakte leiding. En wij moeten niet voorstellen Hem noodzakelijkerwijs te volgen in Zijn werken, want dit is buiten ons bereik, om te doen zoals Hij doet; en, zoals terecht door anderen is gezegd: 'Hij is de Soeverein, en wij zijn de dienaren,' en de dienaar moet alleen doen wat hem wordt opgedragen.

Wij kunnen dan ook het volledigst toegeven dat God werkt onder denominaties, zonder in het minst toe te geven dat denominaties van Hem zijn, of dat Hij als zodanig met hen is. Ik heb ook al mijn overtuiging uitgesproken, dat Hij in het begin van veel van deze was met - volledig met - degenen wier geweten hen dwong zich af te

scheiden van een kwaad, dat Hij hen als zodanig had laten beseffen. Maar dat bewijst niets over de denominatie zelf. Wie kan inderdaad de uitdaging van de apostel aan de eerste vermelding van de zaak in Korinthe lezen en eerlijk volhouden dat God het goedkeurt? Of dat alles wat hij verbood hun geruzie erover was, maar dat wanneer dat geruzie tot een splitsing was gekomen, het dan in orde zou zijn? Dat zou zijn om een boom te verbieden om bloesems te hebben, waarvan de vrucht niettemin aanvaardbaar genoeg zou kunnen zijn.

Wij kunnen dus ten volle Gods universele genade handhaven. Wij kunnen geloven en ons verheugen in de onbepaalde werking van Zijn gezegende Geest. Wij kunnen meer doen dan dit: wij kunnen erkennen dat Christus met elke individuele christen is overeenkomstig Zijn belofte: een belofte die inderdaad door hen wordt gerealiseerd in verhouding tot de eenvoud van hun geloof in Hem, een geloof waarvan de vrucht wordt gevonden in de werken die er zeker uit voortkomen. De belofte van onze Heer is duidelijk, maar in termen is het goed om deze nauwkeurig te herinneren, terwijl wij erover nadenken. 'Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal door Mijn Vader bemind worden; en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren.' En nogmaals: 'Indien iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woorden bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen komen en bij hem woning maken' (Joh. 14:21-23).

God verhoede dat wij deze gezegende woorden zouden ontkennen, of op enigerlei wijze zouden proberen ze op een willekeurige manier te bepalen, of ze zelfs maar te beperken. De woorden zijn van toepassing op het individu, en op het individu alleen: dat is duidelijk. En het

zou duidelijk moeten zijn dat de belofte van de Heer aan twee of drie die tot Zijn naam vergaderd zijn, een belofte is die hieraan wordt toegevoegd en erbuiten valt. Het is een sanctie, niet van de individuele staat, zoals die in Johannes, maar van een vergadering zoals die tot Hem vergaderd is; een sanctie die niet alleen verbonden is met het horen van gebeden, maar ook met het binden en ontbinden door de vergadering - met handelingen van de vergadering, waar geen enkel individu, of een enkele groep individuen, macht over heeft.

Want de vergadering, als er in de praktijk maar twee of drie van hen zijn die tot Zijn naam zijn samengekomen, wordt daardoor verhinderd een meer of privé-partij te zijn, die alleen maar persoonlijke doelen nastreeft. Haar deur moet openstaan voor allen die van Christus zijn, die werkelijk Zijn gezegende naam belijden; en dan kan Hij er zijn om kracht en gezag te geven aan datgene wat niet het doel is van een factie of een zelfgeïsoleerde partij, maar van Zijn eigen die als Zijn eigen zijn verzameld, - voor zover hun wil en doel het kunnen bereiken, in eenheid met al de Zijnen die in praktische gemeenschap met Hem zijn.

We kunnen dan de reden van deze belofte zien, en dat het geen willekeurige zaak is. En opdat Hij zo bij ons kan zijn, heeft Hij de voorwaarden ervan zo laag gesteld als Hij ze kon stellen voor een bijeenkomst om überhaupt een bijeenkomst te zijn, - 'twee of drie' - gezegend zij Zijn naam! Hoe groot is de genade die wij mogen erkennen, in een tijd van zoveel zwakte en verdeeldheid als de huidige, ondanks alle pretenties. Ook hoeft er geen greintje pretentie te zijn van de kant van hen die zich aldus tot Zijn Naam verzamelen. Zij worden bovenal geroepen om de ondergang te erkennen waarin

zij zelf maar al te rampzalig deel hebben gehad, en te erkennen (wat een voortdurende waarschuwing tegen pretentie is) dat alles behalve voortdurende nederige aanhankelijkheid aan de kracht van Christus op een pad kan blijven waar vanaf het begin al mislukking is gevonden.

Zoveel dan wat betreft de belijdenis van de naam van Christus. Laten we hier opmerken, voordat we verder gaan met het derde punt voor ons, de betekenis van de naam Filadelfia, een betekenis die goed aansluit bij wat we zojuist hebben gehad, zowel in de vorm van waarschuwing als van bemoediging. Filadelfia betekent 'broederlijke liefde.' Niet louter vereniging, zelfs van broeders, maar broederlijke liefde. Zo moet het ook met ons zijn: liefde, waar er 'broeders' zijn, liefde voor alle kinderen van de Vader als Zijn kinderen, maar een liefde die bestaat, en alleen bestaat, uit het zorgvuldig onderhouden van wat de Vader toekomt. Ik herhaal slechts de woorden van de apostel: 'Dit gebod hebben wij van Hem, dat wie God liefheeft, ook zijn broeder liefheeft.' Dan worden ons de omvang hiervan en het argument ervoor gegeven: 'Een ieder, die gelooft, dat Jezus de Christus is, is uit God geboren; en een ieder, die Hem liefheeft, die verwekt heeft, heeft ook Hem lief, die uit Hem verwekt is.' En dan de waarschuwing: 'Hieraan weten wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden houden; want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden houden; en Zijn geboden zijn niet zwaar' (1 Joh. 4:21; 5:1,2).

Velen maken de fout te veronderstellen, dat liefde het spoor is, om zo te zeggen, waarop wij moeten rennen; terwijl het de drijfkracht is, waardoor wij op het spoor rennen. Het woord van God legt de rails

uit; en deze zijn terecht, en noodzakelijkerwijs ook, in een ware zin, star en smal. Het Woord zelf vertelt ons dat de weg een 'smalle weg' is. Maar liefde neemt alleen die weg, en nooit een andere. De apostel zal niet toestaan dat wij denken dat liefde zo is. Hij zal helemaal niet toestaan dat gevoel de test is.

Natuurlijk zullen we het voelen - dat is volkomen waar - maar het is niet de test; het hart van de mens is te bedrieglijk om het zo te laten zijn, of het nu liefde is voor onze broeder of voor God onze Vader. De mens is emotioneel, in staat om bewerkt te worden, en zichzelf tot bijna elke mate op te werken. En hij is heel goed in staat om zichzelf op die manier gevaarlijk verkeerd te beoordelen. Ik heb het helemaal niet over hypocrisie (hoewel ik niet zeg dat daar ook geen gevaar voor is), maar over de manier waarop dingen ons krachtig kunnen beïnvloeden, zoals het lijkt, en toch oppervlakkig. Dit emotionele gevoel is geen garantie voor onze ware toestand, net zomin als de golven die door de wind tegen een oceaanstroom worden gedreven een teken zijn van de werkelijke vernietiging van de stroom.

Maar liefde - het meest Goddelijk, als het waar is - is datgene wat de meeste imitaties heeft die niet van God zijn. Het geven van al je goederen om de armen te voeden, het geven van je lichaam om verbrand te worden, de apostel veronderstelt dat het allemaal zonder liefde kan zijn; daarom geen adequate tests ervan. Ik kan een kind van God liefhebben, en heel innig, en hem toch liefhebben om vele andere redenen dan omdat hij een kind van God is. Mijn liefde kan louter sociaal zijn; wat het meest Christusachtig in hem is, kan datgene zijn wat ik het minst leuk vind. Hoe weinig inderdaad, als we de kenmerken ervan van de apostel in dat dertiende hoofdstuk

van 1 Korinthiërs nemen, zullen we vaak vinden van wat toetsing zal doorstaan: 'liefde die het hare niet zoekt, die alles bedekt, alles gelooft, alles hoopt, alles verdraagt'!

Als u het eerste hoofdstuk van de tweede brief van Petrus zult opslaan, zult u ontdekken dat in de volgorde van goddelijke groei, 'broederlijke liefde' op een heel andere plaats komt dan we ons van nature zouden voorstellen. Van 'geloof', het begin van alles in ons, is broederliefde de zesde fase op weg naar volmaaktheid, en nog net niet de volledige rijpheid van 'liefde' zelf. Wij moeten allereerst aan ons geloof 'deugd' toevoegen, in de Romeinse betekenis ervan - moed, geestelijk toegepast. Want aangezien het pad van het geloof tegen de natuur in is, en door een vijandige wereld, is de allereerste vereiste daarvoor, naast het geloof zelf, 'moed'.

Aan het begin moet je je geest bepalen. Er mag geen besluiteloosheid zijn, geen halfslachtigheid. De gehoorzaamheid, die de apostel Johannes ons als toets van de liefde heeft gegeven, komt aan het begin. Hebben we allemaal dit eerste punt bereikt, van waaruit alleen de positie van Filadelfia kan worden bereikt? Zijn we allemaal door Gods genade onvoorwaardelijke overgave aan Hem die inderdaad onze Meester en Heer is? Pas daarna, niet eerder, komt 'kennis' - ware kennis - die alleen praktisch op de weg en in het veld in het aangezicht van de vijand kan worden verworven; en kennis die onmiddellijk praktisch wordt als 'matigheid', - zelfbestuur; en 'geduld', in het licht van ongunstige omstandigheden; 'uithoudingsvermogen', vasthouden aan datgene waarmee we begonnen - niet alleen ik 'telde alles als verlies', maar ik doe het nog steeds.

Dan volgt 'godsvrucht'. De positievere vruchten beginnen te verschijnen. De waarheid werkt op degene die zich overgeeft om haar te volgen, op het zelf, op de wereld, op God en nu eindelijk op de broeder. Denk eens aan hoeveel het inhoudt om een Filadelfiër te zijn, en u zult meteen zien dat geen enkele louter juiste positie u daar kerkelijk zal brengen. U moet toegewijd zijn; u moet uzelf besturen; u moet volhardend zijn; u moet bij God zijn: en dan, als deze punten zijn bereikt, zal uw liefde voor uw broeders zich ordelijk ontwikkelen en enigzins dat wat we kunnen vertrouwen.

We hoeven ons niet te verbazen, hoezeer we het ook mogen betreuren, hoe weinig van deze geest er inderdaad te vinden is. Maar er is geen remedie in louter verwachting of in klaagzang, laat staan in beschuldiging van elkaar op dit punt. Het doen hiervan verraadt de dader. Het laat zien dat 'het zoeken van een ander' tenminste niet de kwaliteit van onze liefde is. Als we het op de juiste manier betreuren, zouden we er meer met God over moeten spreken - voorbidders, geen aanklagers. En dan ook, terwijl we eraan denken dat we alleen hebben wat we ontvangen, zouden we God moeten zoeken om Zijn liefde te dienen en te manifesteren aan de behoeftige en onbevredigde harten jegens Hem, wat deze kilheid van hart jegens elkaar impliceert.

Aan de andere kant, laten we opmerken voor onze bemoediging dat uit geloof als een wortel al deze vruchten zich ontwikkelen. De woorden van de apostel impliceren zoveel als dit. Ze zijn, werkelijk, 'heb in uw geloof ook deugd, en in deugd, kennis,' enzovoort. Dit is zoals planten groeien, elke nieuwe knop ontwikkelt zich uit het product van een vorige. Want geloof, de wortel van alles, grijpt Hem aan in wie alle geestelijke zegeningen de onze zijn, en de geestelijke

groeï is alleen door wat wij van Hem leren. En zo voegt de apostel toe: ‘Indien deze dingen in u zijn en overvloedig zijn, maken zij u dat gij niet onvruchtbaar noch werkeloos zult zijn in de kennis van onze Here Jezus Christus.’ Het geneesmiddel ligt niet in humeurige zelfbezigheid, en niet in het proberen uit onszelf te halen wat daar niet te vinden is, maar in het meer werkelijk en oprecht grijpen van wat van ons is in Hem die voor ons volledige voldoening en algenoegzame kracht is. Het is een groot iets om een Filadelfian te zijn, en het zal u niet verbazen dat de Heer onder deze titel een volk zou moeten beschrijven dat, met al hun zwakheid, Zijn speciale goedkeuring heeft.

Maar hier, als we een beetje om ons heen kijken, zullen we aan de ene kant een goddelijke beweging vinden die de harten van Gods volk beweegt tot een echte, praktische ‘broederliefde’ die voortkomt uit ‘godsvrucht.’ Aan de andere kant is het gemakkelijk om een imitatie hiervan te zien die gericht is op een samenkomst van christenen, zelfs op een offer van dat wat van God is. Ook in de wereld is confederatie aan de orde van de dag. ‘Eenheid’, zeggen ze, ‘is kracht.’

En overal worden genootschappen, verenigingen, bedrijven, samenvoegingen van allerlei aard, voor allerlei doeleinden, aangetroffen. Ze zijn van nature grotendeels commercieel, en voor zulke zelfzuchtige doeleinden als de wereld die Christus niet kent, vol van is. Ze zijn een band van individuen die werkelijk in belang zijnde individuen blijven, geen zoekers naar elkaars goed, maar hun eigen. Ze zijn noch de uitdrukking van liefde, noch bevorderen ze het. Integendeel, het is algemeen bekend dat hoe groter ze zijn als corporaties, hoe minder hart er in hen is. Ze intensiveren het

zelfzuchtige waartoe ze dienen, en waarvoor ze een ruimer oogstveld verschaffen.

De band hier is op geen enkele manier broederschap; maar wie kan ontkennen dat het belijdende christendom grotendeels doordrongen is van dezelfde geest, en wereldse middelen heeft aangenomen in een wereldse geest, voor doeleinden die belijden christelijk te zijn? Vergis u niet; loop niet op de gedachte af dat deze doeleinden, die waardig zijn, de middelen moeten heiligen die worden gebruikt om ze te bereiken. Deze combinaties om grote resultaten te produceren, is er geen verstrikking in de gedachte zelf?

Zijn middelen niet gemakkelijk te verwarren met doeleinden? Is het bewustzijn van kracht dat vereniging bevordert, en is ontworpen om te bevorderen, niet precies het tegenovergestelde van de zwakte die behoefte heeft aan en God binnenhaalt? Zet de publiciteit van actie degenen die ermee bezig zijn niet voor de ogen van mensen in plaats van die van God, en maakt hen niet weinig tevreden met zulke woorden als de Heer hier tot Filadelfia richt, 'Ik ken uw werken?' Ten slotte, wekt de schijnbare grootsheid van het beoogde resultaat niet een onachtzaamheid op met betrekking tot wat worden beschouwd als de kleinere details van manieren en middelen waarmee het bereikt moet worden?

Niemand kan ontkennen dat, terwijl de toename van sekten doorgaat zonder duidelijke afname, er toch een duidelijke en besliste tendens is om zich te verenigen voor allerlei doeleinden die de christen dierbaar zijn. Zendingsgenootschappen, Bijbelgenootschappen, Traktaatgenootschappen, Zondagsschoolbonden, Christelijke Jongemannenverenigingen en dergelijke negeren enerzijds wat

ze anderzijds erkennen en streven ernaar christenen als zodanig te verenigen, om resultaten te bereiken die de verdeeldheid van het protestantisme heeft verhinderd. En in bewegingen van dit soort is er veel waar men zich van harte over kan verheugen.

Wie kan eraan twifelen dat er een echt verlangen naar christelijke gemeenschap werkt, een verlangen naar vrijheid voorbij de kunstmatige grenzen die door het kerkelijk recht worden opgelegd, en een hunkering naar grotere en betere vruchtbaarheid dan de strijd van sekten zou toestaan? Wie kan er ook aan twifelen dat op deze manier de ijver van veel serieuze werkers is aangewakkerd en dat er werkelijk veel is bereikt en wordt bereikt? Intolerantie is verzacht; sektarische wrok verzacht; en een drukke activiteit in evangelische inspanningen speciaal geïnduceerd, die de Heer gebruikt om zegen te geven aan vele zielen.

We zouden treurig tekortschieten in onderscheidingsvermogen als we niet zagen, en in christelijke geest als we ons niet verheugden over zulke dingen. Ook moet het niet als een tegenspraak worden beschouwd om aan de andere kant resultaten aan te wijzen die te veroordelen zijn, en tendensen die zich snel ontwikkelen naarmate de jaren verstrijken, die een bron van problemen, zo niet verrassing, moeten zijn voor iedereen voor wie...

‘Een woord niet de hemel is, En prediken niet Christus is;’

voor wie de kwaliteit van iets, zoals bekeken door de ‘Heilige en de Ware,’ van meer belang is dan de kwantiteit ervan.

Laten we eerlijk en serieus oordelen over datgene wat de komende dag in ieder geval in zijn ware karakter zal onthullen. Wie die dag voor

zich heeft, durft roekeloos dingen te veroordelen of achteloos voorbij te gaan die de glorie en het hart van de Heer, onze Redder, aantasten - dat hart waarop (als de gegraveerde juwelen op de borstplaat van de hogepriester) de namen van Zijn geliefde volk rusten, waarvan er niet één vergeten is? Hij die voor zich heeft, wat wij hier hebben, de Mensenzoon te midden van de kandelaars, zal verlost worden van de valstrik van het handelen voor andere ogen dan de Zijne, en zal geen ander motief hebben om toe te passen dan waarheidsgetrouw en in liefde, 'wat de Geest tot de gemeenten zegt.'

We hebben een blik geworpen op de kerken van de Reformatie en hoeven nauwelijks herhaald te worden dat nationalisme overall 'een naam geeft om te leven' waar geen echt leven is. De tucht hier is van de allerzwaarste soort. Annihilationisme, Universalisme, Swedenborgianisme, Rationalisme van de meest extreme soort, worden in sommige van deze systemen openlijk toegestaan om zich te manifesteren. 'Onkruid en tarwe,' dringen ze aan, 'moeten samen opgroeien tot de oogst.' 'Judas was aan de tafel van de Heer.' En zo hebben ze, zoals ze zich voorstellen, een schriftuurlijke basis om 'een goddeloze niet uit hun midden te verwijderen,' of 'zichzelf te reinigen van vaten tot oneer.'

Wat moet, wat is, het effect zijn van deze en dergelijke laksheid? En wat is het effect van het samenbrengen van een groot aantal mensen waarbij zelfs de zwakke banden van zo'n tucht worden losgelaten, en leden van de meest losse lichamen tot nu toe worden geaccepteerd door degenen die in hun eigen lichaam worden bestuurd door strengere en meer schriftuurlijke regels? Wat kan het effect anders zijn dan de verslechtering van het geheel, een zuurdesem van wereldse principes

en ook van positieve valse leer? Zijn de geestelijken gewoonlijk in de meerderheid in deze grote lichamen, of in een minderheid? Leiden zij de rest, of moeten zij zichzelf gedwongen zien om het voorbeeld van anderen te volgen, en zich te mengen met datgene waarvan zij voelen en bezitten dat het niet is zoals zij het zouden willen, maar toch tolereren omwille van de verbinding met zo'n groot mechanisme voor het goede, zoals zij het achten?

Over het algemeen moet er een compromis worden gesloten met betrekking tot de waarheid, dat iedereen in deze verbanden zou verbieden om te doen wat Paulus de Efeziërs aanriep om onder hen te doen: 'Ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te verkondigen.' Zij moeten (voor zover deze verbindingen gaan) dienaren zijn die door weglatingen de boodschap van hun Meester kwalificeren, gebonden om na te laten wat Hij in hun mond heeft gelegd om te verkondigen. Oh, dat geliefde broeders in de Heer zelf goed zouden overwegen hoe ver dit kan gaan, zonder oneer te brengen aan de Heer die hen voor de Zijne heeft gekocht, of zonder verlies van echte kracht door de Geest van kracht te bedroeven!

En worden middelen niet onmerkbaar vervangen door het doel, - het register van zoveel bezoeken die zijn afgelegd, zoveel traktaten die zijn verspreid, zoveel grond die is bedekt, die vaak zijn gemaakt om dienst te doen voor datgene waar deze dingen slechts dienstmaagden voor zijn, als ze al iets betekenen? En als bekeringen worden geregistreerd, is de zaak vaak nog treuriger: bekeringen die worden verwacht als resultaat van zoveel machinerie en worden opgetekend - oh hoe lichtzinnig en achteloos - voor de succesvolle inspanning van de mens in plaats van de lof van God!

Bij dit alles wil ik niet langer stilstaan. Voorbeelden om de waarheid ervan te demonstreren, zullen niet ontbreken voor hen die willen toetsen wat ze doen, aan de ene volmaakte maatstaf waar we allemaal een beroep op doen, en waaraan alles in een toekomstige dag precies zal worden gemeten.

Met dit alles erken ik graag een grotere zoekende gemeenschap onder hen die van de Heer zijn. Toch dring ik erop aan dat samenwerking los van de waarheid niet Gods geest is, noch zijn menselijke en vrijwillige associaties Zijn methode. Gods Gemeente - geen unie van kerken, maar een unie van leden met hun levende Hoofd - is Zijn vereniging, en hierin heeft Hij voorzien in zowel het behoud van Zijn waarheid als in de ware vrijheid van Zijn volk. Als wij dit niet willen aannemen, hoe kunnen wij Hem dan vragen, omdat Hij genadig is, om de geïmproviseerde oplossingen die ervoor in de plaats zijn gekomen te zegenen? Is het 'liefde in de waarheid' en 'omwille van de waarheid', waarbij de waarheid opzij wordt gezet of in gevaar wordt gebracht, om samen te kunnen zijn?

Maar als u de waarheid volgt, zal het u in plaats van u praktisch te verenigen met de velen, scheiden - isoleren - praktisch tot niets reduceren wat nu groot en waardevol lijkt - en u opsluiten in een smal pad waar u van nature voor terugdeinst. Beloofd de Schrift ooit iets anders dan een smal pad? Zijn zwakheid en nietsheid belemmeringen of hulpmiddelen om op God te vertrouwen? Is het schadelijk voor het geloof om oefening te hebben? En is de kracht van God niet net zo bekwaam om te werken met kleine middelen en individuen als met een menigte en met machines van de grootste kracht? Als we dat niet denken, wat laat het dan zien anders dan hoe treurig een

vertrouwen in middelen en machines het vertrouwen in de levende God heeft verdrongen?

Laten we nu overgaan tot het overwegen van nog een ding in de houding van deze heiligen uit Filadelfia dat de Heer uitkiest voor speciale goedkeuring. ‘Omdat u het woord van Mijn volhardig/geduld hebt bewaard, zal Ik ook u bewaren voor het uur der verzoeking, dat over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen die op de aarde wonen.’

En wat is hiermee verbonden?

‘Zie, Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme.’ Merk op, Hij zegt nu voor het eerst: ‘spoedig.’ Dat hebben we nog niet eerder gehad. Het is hier een teken van hoe de tijd van Zijn geduld ten einde loopt. Het is nu zoals de apostel zegt in het eerste hoofdstuk: ‘Het koninkrijk en de lijdzaamheid van de Heere Jezus Christus.’ Straks zal het Zijn ‘koninkrijk en heerlijkheid’ zijn. Nu is het de tijd waarin Hij, hoewel Hij al ‘alle macht in de hemel en op aarde’ bezit, wacht, niet Zijn macht gebruikend om het kwaad te onderdrukken, maar die lankmoedigheid uitoefenend die tot zaligheid is, waarvan ieder die hier door genade gered wordt een voorbeeld en een bewijs is.

Kan het dan vreemd zijn dat wij het woord van Zijn geduld moeten houden; om te bedenken wat de wielen van het oordeel tegenhoudt en de vervulling van onze hoop als Christenen vertraagt? Geduld is geen onverschilligheid ten opzichte van die hoop, maar juist het tegenovergestelde. Als wij onverschillig waren, zouden wij helemaal

niet in staat zijn om over geduld te spreken of het te realiseren: ‘indien wij hopen op wat wij niet zien, dan wachten wij er met geduld op.’

Gelukkig is het de vermaning nodig te hebben om zo geduldig te zijn, - omdat onze verlangens de buitengewoon grote en kostbare beloften grijpen, onze zielen in de stroom ervan worden voortgevoerd naar de haven die het geloof dichtbij afbeeldt! Hoeven wij ons te verbazen over een vermaning om ‘geduldig te zijn?’ Zouden wij ons niet moeten afvragen of onze zielen die toekomstige zaligheid konden omarmen en geen behoefte aan die behoefte hadden? Maar het houden van het woord van Zijn geduld is meer, heel wat, dan zelf geduldig te zijn. Het scheidt de gedachte van de onderdrukking van louter zelfzuchtige verlangens, en verheft het tot gemeenschap met Hem wiens wachten en wiens tevoorschijn komen beide het noodzakelijke resultaat zijn en de vertoning van wat Hij is - de goddelijke Minnaar en Redder van de zielen van de mensen. Als Hij komt, of als Hij wacht, is het rechtvaardigheid, liefde en wijsheid in Hem die zich verenigen en manifesteren.

Twee dingen worden nu beloofd aan hen die het woord van Zijn geduld bewaren: ten eerste, dat Hij hen zal bewaren uit het uur - niet alleen uit de verzoeking, maar uit het uur van de verzoeking dat over de hele wereld zal komen om hen te beproeven die op de aarde wonen; - uit het oordeel van de wereld dat klaarstaat om de levenloze belijders van het christendom erbij te betrekken, wier harten, ondanks hun belijdenis, gebonden blijven aan aardse dingen; ook uit de moeite en het ziften die vooraf zullen gaan aan het oordeel van de hand van de Heer wanneer Hij verschijnt.

Maar hoe zullen zij bewaard worden uit een tijd van universele beproeving? Dat wordt aangegeven in de tweede belofte, 'Ik kom spoedig.' Zijn komst zal Zijn heiligen verzamelen in veiligheid, ver van elke ademtocht van de storm die zal volgen. Zij zullen bij Hem zijn, opgewekt of veranderd, opgenomen in Zijn gezegende tegenwoordigheid, voordat de beproeving komt; en wanneer de wereld Hem ziet komen in de wolken van de hemel met macht en grote heerlijkheid, zal geen enkele heilige van de huidige tijd, behalve bij Hem daar zijn. 'Hij zal komen om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die geloven, op die dag' (2 Thess. 1:10).

En nu vraag ik: Als deze aanduiding van de spoedige nadering van de Heer de tijd van Filadelfia kenmerkt, wie kan dan ook maar een moment twifelen aan de overeenkomst met de kreet die al een halve eeuw de harten van christenen overal in beroering brengt? Niets is zekerder, of het nu juist is of onjuist, dan dat er een wijdverbreide herleving is geweest van de hoop op de komst van de Heer, samen met een indruk dat deze werkelijk zeer nabij is. Zelfs de data die keer op keer met zekerheid zijn vastgesteld, als ze aan de ene kant de fouten van profetische uitleggers laten zien, laten ze aan de andere kant niet minder duidelijk de heersende verwachting zien. Hoewel er door de hele tijd een groot en toenemend aantal mensen is geweest die nooit geloof hebben gehecht aan een van deze berekeningen, zijn ze toch net zo diep overtuigd als ieder ander dat de tijd nabij is.

En wat is dit anders dan een teken van zijn werkelijke nabijheid, overeenkomstig de belofte in deze brief uit Filadelfia? Heeft de Heer niet tot hen gezegd: 'Ik kom spoedig?' Het is ongetwijfeld gemakkelijk

om vast te houden aan fouten die zijn gemaakt door warme harten of opgewonden geesten, om de waarheid in diskrediet te brengen; maar de Schrift, die voor ons de kennis van tijden of seizoenen ontkent, verzekert het geloof van hen die 'elkaar des te meer zouden vermanen naarmate zij de dag zien naderen.'

Laten we het vasthouden en laten we het zuiver houden: vrij van de fouten waarmee satan het probeert te degraderen door associatie, - vrij van de fouten van onwetendheid en fanatisme, - maar ook van de kilheid en onverschilligheid van harten die weinig respons geven op de woorden van onze Heer hier.

Ik moet hier even stilstaan, hoewel er veel, veel meer in deze brief staat. Ik moet de zoete bemoedigingen en beloften aan de overwinnaar aan uw eigen overdenkingen overlaten, die, zoals vaak opgemerkt, de gelovige zo verbinden met Hem die hem aanspreekt. Mogen wij ze kunnen aangrijpen. Ze zijn van ons, zodat het geloof zich kan realiseren en zich erin kan verheugen: dat geloof dat niet alleen 'de wereld overwint', maar nu in de belijdende Gemeente ook moet overwinnen. 'Wie overwint, zal Ik maken tot een zuil in de tempel van Mijn God, en hij zal er niet meer uitgaan; en Ik zal op hem schrijven de naam van Mijn God, en de naam van de stad van Mijn God, het Nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel neerdaalt van bij Mijn God; en Ik zal op hem mijn nieuwe naam schrijven.'

'Wie nog oren heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt.'

Lezing 8 - Wat brengt de tijd van Zijn geduld tot een einde?

Laodicea - Openbaring 3:14-22

Wij komen nu, geliefde vrienden, tot het plechtige einde van alles; en het is zeer opvallend dat het onmiddellijk volgt op de brief aan Filadelfia, waarin meer dan een klein sprankje licht en zegen scheen. De twee dingen zijn zeer nauw met elkaar verbonden: de zegen van de gemeente in Filadelfia leidt ons werkelijk, in zekere zin, naar het oordeel van de gemeente in Laodicea.

Het grote kenmerk van de toespraak tot Laodicea is dat ze lauw zijn - noch koud noch heet. Zeker, we kunnen zeggen, we hebben de koude staat in Sardis gehad: de dood is koud genoeg. We hebben in Filadelfia de Heer gehad die dingen weer tot leven bracht - iets dat we hitte kunnen noemen. Nu produceert de vermenging van deze twee dingen deze lauwheid waarvan Hij spreekt. Het is geen hitte, zoals in Filadelfia; het is niet koud, zoals in Sardis; maar, om zo te zeggen, het effect van de hitte is alleen voldoende om de koude in lauw te veranderen - niets meer. Er is het effect van de waarheid geweest, - de waarheid moet altijd effect hebben, - Gods woord keert nooit leeg tot

Hem terug, zonder iets te doen, zonder op de een of andere manier zijn stempel op zielen te drukken.

Maar dan kan het op twee manieren zijn stempel drukken. Het kan in zegen zijn, zoals God het bedoelt. Oh, zeker, wat Hij wil is zegen; maar aan de andere kant, als het niet wordt ontvangen om zegen te worden, wat dan? Het heeft nog steeds effect, maar in toegenomen verantwoordelijkheid en overeenkomstig oordeel. En als het christendom faalt (want het is de geschiedenis van het belijdende christendom waar we naar hebben gekeken) - als het christendom faalt, als, wanneer God de schatten van goddelijke waarheid voortbrengt, er toch geen gepaste ontvangst is, geen zegen voor de massa, geen echte herleving in het algemeen wordt veroorzaakt, wat dan? Hij heeft niets anders te doen - het oordeel moet komen. Hij moet de hele staat van zaken afronden.

Zie je, als er een wet was en die faalde, zoals je weet faalde die (dat wil zeggen, natuurlijk, toen mensen faalden, eronder en erdoor werden veroordeeld, als overtreders) - als de wet faalde, had God iets anders om in te brengen - de kostbare genade van het christendom. En dit deed Hij, terwijl Hij desondanks de afvallige staat van zaken in het jodendom oordeelde. Toch kwam God binnen en gaf het 'kostbare geloof' van het christendom. Als het christendom nu faalt, wat moet Hij dan doen? Wat moet Hij dan nog meer inbrengen?

Als Zijn waarheid, eerder beproefd en nu opnieuw beproefd (Zijn tweevoudige getuigenis), niet voldoende is om dingen te doen herleven, wat dan? Welnu, het geval is precies wat je vindt in Jesaja 26: 'Laat de goddeloze genade bewezen worden' (dat wil zeggen, genade - het is hetzelfde woord) - 'Laat de goddeloze genade bewezen

worden, toch zal hij geen gerechtigheid leren.' En wat dan? 'Wanneer Uw oordelen op de aarde zijn, zullen de bewoners van de wereld gerechtigheid leren.' Dat is wat we hier hebben - het oordeel moet komen omdat genade is geweigerd: omdat het niets heeft bereikt met betrekking tot de wereld in het algemeen, moet Hij de ijzeren staf nemen: omdat Zijn Woord en Zijn Geest zijn afgewezen, moet Hij komen met de ijzeren staf om de tegenstand neer te slaan.

Maar let op wat hier heel opvallend is: het is niet alleen dat God Zijn waarheid opnieuw heeft gegeven en het is geweigerd; het is genomen, anders zou er geen hitte in Laodicea zijn; er zou niets zijn dan de kilte van Sardis. Er is effect geweest. De waarheid is genomen, maar waarvoor is het genomen? Helaas! in plaats van om de mens te oordelen en al zijn hoge gedachten neer te halen in de tegenwoordigheid van God, zodat hij verhoogd en gezegend zou kunnen worden, is het door de mens genomen om zichzelf ermee te verhogen. Hij is daardoor 'rijk geworden en verrijkt met goederen, en heeft aan niets gebrek.'

In zijn eigen gedachte is hij zo; terwijl hij werkelijk 'ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt' is. Dat is het opvallende kenmerk dat we hier hebben. Christus Zelf is niet verbonden met de waarheid. De waarheid is genomen, en mensen vleien zichzelf met het hebben ervan; ze zijn rijk, en verrijkt met goederen. Ze hebben veel, maar hebben Christus niet. Hij is buiten, hoewel Hij bij de deur staat en klopt, en toch aanbiedt om binnen te komen; als iemand de deur wil openen, zal Hij binnenkomen, en maaltijd met hem houden, en hij met Hem. Aan de andere kant, als Christus buiten de deur is, kan de mens in Zijn afwezigheid doen wat hij in Zijn aanwezigheid

niet kon doen: hij kan zichzelf kleden met de waarheid die God hem heeft gegeven voor een ander doel - zichzelf verheerlijken in plaats van God.

De Heer presenteert Zich daarom als degene, om zo te zeggen, die alles had gedaan wat Hij kon, en iedereen had gefaald. Hij is 'de Amen', de getrouwe en ware getuige: Hij heeft niet gefaald.

Hij is de 'Amen.' U vindt in de tweede brief aan de Korinthiërs, het eerste hoofdstuk, hoe de apostel spreekt over het woord dat hij predikte als hebbende dat karakter, van ja en amen: want in Christus is ja; in Christus is nooit ja en nee. Er was geen onzekerheid of twijfel in Christus of Zijn Woord; Hij was altijd eenvoudigweg positief 'ja' - altijd één ding sprekend, en absoluut om op te vertrouwen. Als we maar één woord hebben, is het een gezegende werkelijkheid die ons gegeven is in Gods oneindige liefde, waaraan we onze zielen voor eeuwig kunnen ophangen, en die ons nooit zal teleurstellen. Het karakter van Christus zou zich op de Christen moeten afstempelen; Christus zoals gezien in Zijn Woord zou in Zijn volk tentoongesteld moeten worden; maar als, zoals hier zo treurig in Laodicea, zij niet trouw zijn geweest, blijft Hij toch trouw: Hij is de Amen, de 'getrouwe en ware Getuige.'

De Gemeente is allesbehalve dat geweest. Hij staat op het punt de kandelaar weg te halen, omdat ze onwaar en ontrouw zijn; maar de Heer heeft niet gefaald, en daarom presenteert Hij Zichzelf als een absoluut ware en betrouwbare. En dat, kunnen we zeggen, is onze vreugde en troost te midden van het falen van alles in de huidige tijd. Het tekort van Zijn volk is niet Zijn eigen tekortkoming. Ontrouw kan zichzelf proberen te rechtvaardigen door het falen van christenen;

en zelfs christenen zijn helaas in staat, in de algemene ondergang, het bijna op Hemzelf af te schuiven. Maar nee, Hij blijft getrouw; Hij kan Zichzelf niet verloochenen. Hij is de ‘getrouwe en waarachtige getuige.’

Nogmaals, Hij is ‘het begin van de schepping van God:’ dat is een zeer belangrijk iets. U ziet in al deze toespraken dat de Heer datgene in Zichzelf naar voren brengt dat betrekking heeft op en voldoet aan de staat voor Hem. Dus hier is Hij niet alleen de getrouwe en waarachtige getuige, maar Hij is het begin van de schepping van God. De oude schepping, bedorven door de zonde, gaat voorbij; haar geschiedenis is voltooid in Gods ogen, en het oordeel is uitgesproken in het kruis van Christus. Christus opgestaan uit de dood is niet de beëindiging van de oude schepping, maar de inbreng van de nieuwe schepping. In Hem, opgestaan uit de dood, is alles wat God werkelijk bezit als het Zijne, eerst en altijd in Zijn gedachte, en waarvoor de ondergang van het oude alleen de weg bereidde.

Toen de psalmist zijn ogen opsloeg naar de hemel en, met het oog op Gods glorieuze handwerk daar, uitriep: ‘Wat is de mens, dat Gij aan hem denkt? - de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt?’ is het antwoord: ‘Gij hebt hem een weinig lager gemaakt dan de engelen.’ Maar gemaakt wie? Hij spreekt niet over de eerste mens, maar over de tweede - degene in wie alleen zijn ware ideaal van de mens wordt gerealiseerd - degene van wie Adam de eerste slechts het vluchtige beeld was, en zelfs het contrast ook.

Nu, als dat zo is, let dan eens op de opmerkelijke woorden die hier worden gebruikt over de toestand van zaken in Laodicea; want het is duidelijk dat zij, terwijl zij Christus buiten houden, de waarheid die

Hij gaf, nemen en zich ermee opdoffen, zichzelf rijk en verrijkt met goederen achten; dat wil zeggen, Gods waarheid nemen om de oude schepping op te bouwen, niet de nieuwe. Het is een buitengewoon plechtige zaak om te zien dat de waarheid die God naar voren heeft gebracht om de mens te oordelen, de waarheid is die Hij gebruikt voor het doel van zelfgenoegzaamheid. Als u de wet neemt, hoe heeft de mens de wet dan gebruikt? God gaf haar 'opdat elke mond gestopt zou worden', zoals de apostel zegt, 'en dat de hele wereld schuldig zou worden voor God' (Rom. 3.).

Hoe heeft de mens haar gebruikt? U weet dat hij haar heeft gebruikt om zijn eigen gerechtigheid ermee te vestigen: in plaats van haar te nemen om te veroordelen, heeft hij haar gebruikt voor het tegenovergestelde. En zo is het precies met het christendom: God heeft de waarheid van de nieuwe schepping binnengebracht, de wereld die voor Hem ligt onder dood en oordeel. En toch zou de mens de gezegende waarheid van het christendom nemen en de oude schepping ermee aankleden, en de wereld oplappen, haar beter maken als hij kan. Dat is, helaas, wat hij overal doet; en mensen pochen over het succes van de inspanning.

U weet welke vooruitgang mensen denken te boeken - hoe veel beter de wereld is; en ze hopen dat het Millennium niet ver weg is. Het evangelie zal zijn effect hebben omdat de kerken vol zijn, en ze hebben een hoop geld om naar het buitenland te sturen, een heleboel Bijbels voor de heidenen - allemaal louter uiterlijke dingen, die niets laten zien. Je kunt allerlei Bijbels kopen voor zoveel geld, maar je kunt de Geest van God niet kopen voor zoveel geld.

Ongetwijfeld is Gods Geest echt en grotendeels aan het werk, maar Zijn doel en het einde van de mens zijn tot nu toe verschillend, dat terwijl Hij zielen bekeert om 'hen te verlossen uit deze huidige boze wereld,' de gedachte van de mens een verbeterde wereld is, een christelijke wereld: het effect waarvan alleen is dat christenen en de wereld worden samengevoegd, en het schriftuurlijke karakter van het christendom volledig wordt bedorven.

Maar in deze laatste dagen heeft God velen gegeven om ten minste de waarheid in Zijn Woord hierover te herkennen. Opnieuw heeft Hij de waarheid van de nieuwe schepping nieuw leven ingeblazen en ons de praktische en vruchtbare gevolgen geopenbaard die voortvloeien uit een plaats in Christus, waar Hij is, in de hemelen. Geliefde vrienden, wat doen we met deze waarheid die we herkennen? Praten we over in Christus zijn, een nieuwe schepping, oude dingen zijn voorbijgegaan en alle dingen zijn nieuw geworden, en toch met al onze kracht vasthouden aan wat alle morele elementen in zich heeft die de wereld vormen - 'de lust van het vlees, de lust van de ogen en de hoogmoed van het leven?'

Rang, stand, geboorte, rijkdom, wereldse positie - wat zijn dit allemaal voor ons? Of we nu hoog of laag zijn, of rijk of arm, de vraag is op dezelfde manier van toepassing. Zijn deze dingen 'winst' voor ons? Tellen ze voor iets mee in onze schatting? Of worden de dingen die 'winst' voor ons waren, eerlijk gezegd allemaal 'verlies voor Christus' gerekend? Zijn wij 'vernieuwde kennis, naar het beeld van Hem die ons geschapen heeft, waar geen Griek noch Jood is, besnijdenis noch onbesnijdenis, barbaar, Scyth, slaaf noch vrije, maar Christus is ALLES en in allen?' Is deze theorie bij ons, of is het praktische

realiteit? Heeft de Heer enige behoefte om een beroep op ons te doen als degene die ‘het begin van de schepping van God’ is? Als dat zo is, is Laodiceanisme dan niet bij ons in die verhouding?

Want het is zeker dat, zoals Filadelfia ons die ware ‘broederliefde’ voorhoudt die voortkomt uit onze opvatting van een relatie die we met elkaar hebben in Christus en met God, zo spreekt dit noodlottige slotwoord ‘Laodicea’ over datgene wat het volkomen tegenovergestelde is van zo’n opvatting. Laodicea betekent ‘het recht van de mensen,’³ niet de glorie van Christus. Het vertegenwoordigt een claim die geheel bij de oude schepping hoort, en niet bij de nieuwe - een claim die de betekenis van het kruis als het oordeel en het terzijde stellen van de eerste Adam en zijn nakomelingschap opzijzet, en natuurlijk ook de gezegende plaats negeert die wij van genade hebben, in Christus. Maar we zullen hier nog eens naar moeten kijken voordat we afsluiten.

Laten we nu verdergaan met de toespraak van de Heer. Hij zegt: ‘Ik weet uw werken, dat u noch koud noch heet bent: ik wou dat u koud of heet was.’

Dus aanvaardt Hij lauwe Laodicea niet als een verbetering ten opzichte van de kilte van Sardis. En waarom? Omdat de hitte niet de hitte van herleving is, maar van verval. Het is het uiteindelijke product van wat Hij had gegeven om een totaal andere teweeg te brengen. Het falen is na herhaalde, uitputtende beproeving. Het is het falen van de hoogste, rijkste en meest wonderbaarlijkste waarheid - Gods hart zonder voorbehoud uitgestort aan de mens, zodat wij Hem

3 Vanuit Laos (mensen) en dice (recht).

zouden kennen, van Hem zouden genieten, bij Hem thuis zouden komen. Het is het terugkeren van het hart in de aanwezigheid van een geopende hemel, om het op te nemen met de verf en het klatergoud van de wereld. Daarom zegt Hij: ‘Dus omdat je lauw bent, en noch koud noch heet, zal Ik je uit Mijn mond spuwen.’

Dit is het plechtige einde van het belijden van het Christendom. Natuurlijk zal Hij Zijn eigen geliefde volk niet uit Zijn mond spuwen. Hij moet deze eerst tot Zichzelf nemen voordat Hij de hele massa als walgelijk voor Hem kan verwerpen. En we hebben al gezien in de toespraak tot Filadelfia dat de Heer hun vertelt dat Hij spoedig komt, en dat Hij hen zal bewaren voor het uur van de verleiding dat over de hele wereld komt. Niet alleen uit de verleiding, - Hij zou ze zo in de woestijn kunnen verbergen, - maar uit het uur. Zo moet Hij hen helemaal uit de wereld tot Zichzelf nemen. Dat is wat ‘Ik kom spoedig’ ook aangeeft.

Hier hebben we dan de korte plechtige pauze voordat de Heer Zijn volk tot Zichzelf neemt. Hij moet dit doen voordat het belijdende lichaam uit Zijn mond wordt gespuugd. Hij kan zelfs de armste, zwakste en meest eigenzinnige van de Zijnen niet verwerpen. En het is belangrijk om hierop te blijven hameren, omdat er een visie is volgens welke alleen een klasse van betere dan gewone christenen zal worden opgenomen wanneer de Heer komt, terwijl de rest op aarde zal worden achtergelaten om door de verdrukking te gaan die hierop volgt, wanneer de aarde de schalen van Zijn toorn verdraagt.

Ze wijzen op de belofte aan Filadelfia als op deze manier de belofte aan een speciale klasse. En de tien maagden uit de gelijkenis van onze Heer spreken ze als alle christenen, (zoals ze het feit van

hun 'maagden' naar voren brengen om te bewijzen) alleen dwaze christenen, onwaakzaam en onvoorbereid, met de olie van de Geest in hun lampen, inderdaad, maar geen extra voorraad in hun 'vaten'. Zo houden hun lampen, die hadden gebrand, uiteindelijk op te branden, en de nieuwe voorraad olie die ze krijgen, wordt te laat verkregen voor toelating tot de bruiloft. De Heer verwerpt hen alleen als Zijn bruid: zij verliezen hun plaats daarin en worden buitengesloten om gezuiverd te worden door verdrukking en daarna gereedgemaakt voor het Koninkrijk.

Maar hoeveel kostbare werkelijkheden moeten ontkend worden door hen die deze visie aanhangen! Is het dan onze trouw die ons een deel geeft onder hen die vereerd zijn met de titel van de Bruid van Christus? Gaat de Heer, wanneer Hij komt, inderdaad op deze manier onderscheid maken tussen minder en meer trouw? - tussen gewone en buitengewone christenen? Wat een motor om de gezegende en zuiverende hoop om te zetten in een middel tot zelfbezigheid en wanhoop! Als ik een van deze meer dan gewone christenen moet zijn die door Hem erkend worden, waar moet dan de grens getrokken worden en aan welke kant daarvan sta ik? Moet mijn vreugdevolle verwachting van deze gezegende tijd gebaseerd zijn op mijn geloof in mijn eigen superioriteit ten opzichte van de velen van mijn broeders? Welk comfortabel farizeïsme, of welk juridisch leed, moet zo'n visie met zich meebrengen!

Als het waar is, waarom zou zo'n onderscheid dan alleen tussen de levende heiligen gemaakt moeten worden? Waarom zou het de doden niet evenzeer treffen? En wat moet hen dan zuiveren?

Wat de Schrift betreft, de steun die het aan een dergelijke visie geeft, is slechts schijnbaar en is het resultaat van een interpretatie van enkele passages die in strijd is met haar eenvoudigste leerstelling. De komst van de Heer om Zijn heiligen weg te nemen, is in de Schrift nooit verbonden met onze verantwoordelijkheden en hun aanpassing, maar met de vervulling van de hoop waarmee genade ons heeft geïnspireerd. Onze verantwoordelijkheden en de beloning van onze werken zijn altijd verbonden met dat wat de verschijning, of manifestatie, of openbaring van Christus wordt genoemd - Zijn komst met Zijn heiligen, niet voor hen. Bij de deur van het huis van de Vader waar Hij ons verwelkomt wanneer Hij komt, staat geen schildwacht. Wij gaan er binnen als gereinigd door het kostbare bloed van Christus, en in Christus. Wij hebben er al niet alleen recht op, maar 'zijn ook in staat om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht.'

Wanneer Hij naar de wereld komt en Zijn volk hun plaats bij Hem inneemt als verbonden met Zijn regering, dan zullen waardigheden, eerbewijzen, beloningen van werk hun plaats vinden. Het zal zijn 'Heb gezag over tien' - 'Wees ook over vijf steden.' We kunnen deze dingen niet te duidelijk in gedachten houden. Verlossing, gerechtigheid, de plaats van het kind bij de Vader, lidmaatschap van het lichaam van Christus, onze relatie met Christus als Zijn bruid, - nee, ook ons 'koningen en priesters voor Zijn God en Vader' zijn dingen die helemaal niet door ons werk worden gewonnen of verloren. Christus heeft ze voor ons verworven en genade schenkt ze - genade, en genade alleen.

Wanneer de Heer Zelf daarom met een geroep, met de stem van de aartsengel en met de bazuin van God uit de hemel neerdaalt, is er dan onderscheid tussen degenen in Christus - van de doden, die zullen worden opgewekt - van de levenden, die zullen worden veranderd? Nee, maar 'de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, die levend zijn en overblijven, samen met hen in de wolken worden opgenomen, om de Heer in de lucht te ontmoeten; en zo zullen wij altijd bij de Heer zijn.' Gezegende woorden, hoe ze door de ijzige mist van het wetticisme heen dringen en deze verstrooien, en 'de gezegende hoop' niet tot een middel van de ergste verwarring en twijfel maken, maar inderdaad 'hoop'!

Ook zijn de passages waarop deze schrijvers bouwen helemaal niet in tegenspraak. De belofte aan het overwonnen Filadelfia is er een van een klasse die, als het oog er doorheen gaat in deze apocalyptische toespraken, duidelijk laat zien dat ze min of meer op elke ware gelovige van toepassing zijn. Neem de belofte aan hem in Efeze en vraag, zal er geen enkele gelovige 'eten van de boom des levens, die in het midden van het paradijs van God is?' Neem die mee naar Smyrna en vraag, zal er iemand 'gekwetst worden door de tweede dood?' En zo verder door de rest. De minste gelovige bezit zeker iets van de geest van de overwinnaar. En hoewel de beloften dienen als aanmoediging tot geloof, aangepast aan de specifieke omstandigheden van de aangewezen zaken, weten wij toch dat de vrucht van de boom des levens en de verlossing van de tweede dood niet het resultaat zijn van onze daden of van enige trouw van onze kant, maar van Zijn werk en van Zijn genade alleen.

Nogmaals, wat de tien maagden betreft, is het een vergissing om te veronderstellen dat christenen in dat karakter überhaupt worden voorgesteld als verloofd met Christus. De maagden die de bruidegom tegemoet gaan, zijn niet de bruid, en om ze op die plaats te plaatsen, ontwricht de gelijkenis. Volgens de hele strekking van de profetie van deze hoofdstukken zijn het Joodse volk en de aarde de objecten die voornamelijk in beeld zijn, en de gelijkenis van de maagden brengt tussen haakjes de verbinding van christenen ermee in verband. De Heer komt om een Joodse bruid te nemen, volgens de algemene taal van de profeten uit het Oude Testament.

Op Zijn weg om dit te doen, worden Zijn volk van de huidige tijd opgeroepen om Hem te ontmoeten en met Hem terug te keren. Zoveel wordt geïmpliceerd in de uitdrukking in het Grieks. Het is wanneer Hij dan naar de aarde is gekomen, dat de dwaze maagden worden verworpen; niet verworpen als Zijn bruid, maar volledig uit Zijn Koninkrijk worden geworpen. De gelijkenis is een gelijkenis van het Koninkrijk; en het Koninkrijk in de gelijkenissen omvat het hele gebied van bezigheid. 'Maagden', 'dienaren' en dergelijke titels in hen, geven slechts het verantwoordelijke werk aan, niet noodzakelijkerwijs de waarheid. Hij was een dienaar die het geld van zijn heer in de grond had gestopt en nooit echt diende. Hij was een dienaar, maar een slechte; en zo is het ook met deze dwaze maagden.

Wat betreft olie, wordt er uitdrukkelijk gezegd dat ze geen olie hebben meegenomen; en de woorden van afwijzing van de Heer, 'Ik ken u niet', zijn beslissend van Iemand die 'de Zijnen kent', en hen nooit zou kunnen verloochenen.

Nee, Hij kan de Zijnen niet uit Zijn mond spuwen; Hij moet hen uit datgene halen wat Hij gaat oordelen, voordat de eerste hete druppels van de storm van het oordeel vallen. Zelfs dan zal het publiekelijk worden gemanifesteerd, voordat Hij het publiekelijk belijdende lichaam verwerpt, hoe zij Hem werkelijk van hun kant hebben verworpen. Het christendom eindigt in openlijke afvalligheid. De dag des Heren zal niet komen tenzij er eerst een afval is en de mens der zonde geopenbaard wordt. Het pausdom, hoe slecht het ook is, en ook antichristelijk, is niet het laatste kwaad, noch het ergste. Het is de hoer, niet de man. Het is minstens driehonderd jaar geleden geopenbaard, en de dag des Heren is nog niet gekomen. De antichrist zal de Vader en de Zoon verloochenen.

Hoe plechtig om dit laatste einde te overdenken van wat zo anders begon! Hoe, bovenal, plechtig om te bedenken dat, zowel aan het begin als aan het einde, de zonde en het falen van Zijn eigen volk datgene is wat de ondergang initieert en voltooit! Wie kan eraan twijfelen dat christenen overal deze zelfgenoegzame uitspraak aannemen - 'rijk, en verrijkt met goederen, en aan niets gebrek hebbend?' Wie kan niet zien dat de waarheid wordt aangenomen als een vorm van godsvrucht los van kracht, los van alle praktische resultaten die eruit zouden moeten voortvloeien? En wie kan het zien, die überhaupt ogen heeft om te zien, dat dit het meest verschrikkelijke en hopeloze teken van alles is, wanneer het zout waarmee de massa gezouten moet worden, zijn smaak verliest en machteloos wordt om überhaupt voor God te handelen?

Ah, het is één ding om de troost van het evangelie te waarderen, en de zegeningen die het voor de mens verkrijgt, en het is iets anders

om eerlijk het niveau te accepteren waartoe het evangelie iedereen reduceert, en de plaats voor God in Christus die arm en rijk, en hoog en laag, tot een volmaakte gelijkheid brengt, de rijken verheugen zich omdat hij laag gemaakt is, als de broeder van lage graad in zijn verhoging.

Willen wij niet, wij allen, herinnerd worden aan wat er gebeurde tussen de wedijverende discipelen en hun Heer op de plechtige reis naar Jeruzalem, toen het kruis voor het aangezicht van de Meester stond, maar zelfs zijn magere schaduw de strijdlustige rivaliteit onder Zijn volgelingen om de plaatsen aan Zijn rechter- en Zijn linkerhand, in Zijn Koninkrijk, niet kon stillen? 'Jullie maken het tot een koninkrijk van de heidenen!' is wat Hij feitelijk tegen hen zegt. 'Jullie denken aan aardse plaatsen zoals in deze - aan wat ambitie en zelfzuchtige hebzucht zou bevredigen! Denk je dat dit de plaatsen zijn die van Mij zijn om te geven? Nee; bij Mij is de hoogste de laagste; de grootheid is in de laagste dienst; de zaligheid is in het geven, niet in het ontvangen; de hoogste daar - Hij (nog steeds onveranderd in geest) die als de Zoon des mensen niet kwam om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen.'

En dan, wat betreft onze persoonlijke relatie met Christus, is het de behoefte die ons eerst tot Hem brengt en ons Hem laat kennen; en in Zijn aanwezigheid wordt het gevoel van behoefte, behoefte die door Hem wordt vervuld, altijd in stand gehouden. Het ontmoedigt ons niet, want Zijn genade is voldoende; maar het is alleen in zwakheid dat Zijn kracht nog steeds volmaakt wordt gemaakt. 'Rijk, en verrijkt met goederen, en aan niets gebrek,' is wat geen ziel in de aanwezigheid van Christus kan zeggen. Rijk is Hij; en voor ons zijn

die rijkdommen beschikbaar; maar hoe rijker Hij is in onze ogen, hoe armer wij zijn in onze eigen ogen. Wij kunnen de Laodicea-conditie alleen behouden door de Heer buiten onze deur te houden.

En is er niet overal een geloofsbelijdenis, die grotendeels wordt beleden door hen die beweren op de een of andere manier de leiders te zijn van het christendom van vandaag, die inderdaad heel dicht bij de Laodicea-belijdenis komt? Hoe zou de claim om rijk te zijn en toegenomen in goederen, en niets nodig te hebben, meer werkelijk kunnen worden gemaakt dan door hen die zichzelf 'volmaakt' noemen?

Volmaaktheid! Wat bedoelen ze ermee? Dat ze wandelen in daden en waarheid, net zoals 'Christus wandelde'? Dat is de christelijke standaard; we kunnen het, met de Schrift voor ons, niet lager maken dan dat. Maar zal iemand zeggen dat hij zelfs voor één dag, ja, voor één uur, heeft gewandeld zoals Christus wandelde?

Ik weet dat er Schrift is voor het woord. De duivel zal, door christenen te misleiden, altijd Schrift gebruiken, als hij kan, om zijn doel te bereiken. Maar de term uit de Schrift betekent niet wat het in het dialect van het zogenaamde 'hogere leven' betekent. Neem een van de sterkste teksten die wordt gebruikt: 'Wees volmaakt, zoals uw Vader in de hemel volmaakt is:' de context laat onomstotelijk zien wat er wordt bedoeld. We spreken van iets als volmaakt dat al zijn delen heeft, zonder ook maar iets te maken te hebben met de afwerking van de delen. Dus de Heer vertelt ons dat we als kinderen op onze Vader moeten lijken, en daarvoor de verschillende kenmerken van het karakter van onze Vader moeten vertonen. We moeten niet alleen degenen liefhebben die ons liefhebben, maar, zoals Hij Zijn zon laat

opgaan over de bozen en de goeden, en regen laat regenen over de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen, moeten we ook dit kenmerk van Zijn karakter vertonen: niet alleen rechtvaardigheid, maar ook liefde.

‘Volmaaktheid’ wordt ook gebruikt voor de volwassen christelijke conditie, zoals een blik op de kantlijn van Hebréeën 5:14. zal laten zien. De term daar ‘volwassen’ wordt in de kantlijn vertaald als ‘volmaakt’, net als in 1 Korinthiërs 14:20, ‘mannen zijn’ is in de kantlijn ‘volmaakt’ of ‘van een rijpe leeftijd.’ Het wordt op deze manier gebruikt met twee toepassingen. In het Hebreeuws is het christendom zelf volmaakt of volwassen, in tegenstelling tot het jodendom, dat een staat van kindertijd was. Maar nogmaals, onder christenen zijn er die volmaakt of volwassen zijn, in tegenstelling tot ‘baby’s’ zijn; en de apostel Paulus, in het derde hoofdstuk van Filippenzen (waarin hij ontkent dat hij het al bereikt heeft, of al ‘volmaakt’ is - een voltooiing die hij in die zin pas zou bereiken met Christus in heerlijkheid), klasseert zichzelf onmiddellijk na hen die in een andere zin bereikt hadden: ‘Laten wij daarom, zovelen als volmaakt zijn, aldus gezind zijn.’

Er zijn veel teksten, die ik nu niet kan doornemen, maar dit zou voldoende moeten zijn om te voorkomen dat men op een woord blijft haken, zoals mensen geneigd zijn te doen. Er is ongetwijfeld genoeg over volmaaktheid in de Schrift; maar, zoals ik al eerder zei, als mensen een standaard van praktische perfectie stellen die afwijkt van wandelen zoals Christus wandelde, verlagen ze die in feite. Als ze zichzelf daarentegen met Christus kunnen meten en geen berisping voelen, moeten ze meer dan geloofwaardig zelfgenoegzaam zijn.

Het idee brengt op twee manieren onheil. In de eerste plaats heeft het de neiging om zonde te verzachten, te verontschuldigen of te bedekken met misleidende namen. Lust wordt verleiding genoemd, en soms zelfs gewaagde oneer die Christus Zelf wordt aangedaan door de insinuatie dat ook Hij op dezelfde manier ‘verzocht’ werd. Dus citeren mensen ‘Hij werd in alle opzichten verzocht zoals wij, maar zonder zonde’, alsof het betekende dat Hij zulke innerlijke verlangens had, ze alleen maar in bedwang hield, zodat er geen daadwerkelijke uitbarsting was. Dit - de werkelijke godslastering van Irving en Thomas - teistert in mildere en minder positieve vormen de massa in de huidige tijd. De tekst die ze citeren, in de gangbare versie, begunstigt deze opvattingen te veel. Er staat geen woord ‘nog’ in het origineel, zoals iemand kan zien door de cursivering. ‘Hij werd verzocht in alle dingen zoals wij, afgezien van de zonde,’ is de juiste vertaling. U mag op geen enkele manier zonde impliceren in de Heilige van God! Zonde is het die lust voortbrengt, en lust brengt, nogmaals, de positieve uiterlijke zonde voort. Hij had geen van beide, en hierin was ons totale tegendeel, zoals de Schrift getuigt ‘in veel dingen beledigen wij allen.’

Maar nogmaals, het karakter van heiligheid wordt jammerlijk bedorven door dit perfectionisme. Het wordt zelfbezigheid, zelfbevestiging. Hoeveel van Christus vindt u werkelijk in de ervaringen die zo uitgebreid worden behandeld door degenen die deze leer voorstaan? Is het, met de apostel, ‘niet ik, maar Christus leeft in mij,’ of is het, helaas, het verheerlijkte, veranderde, zeer zelfbewuste ik dat door hen heen leeft en heerst? Zij zien niet dat, zoals het natuurlijke leven, in een staat van gezondheid, niet de aandacht vraagt of opeist, - zoals de hartslag of het werk van de longen niet bevorderd maar verstoord

wordt door eraan te denken, - zo dit streven naar een zelfbewuste heiligheid op zijn best slechts een armzalig, ziekelijk christendom oplevert. Is het ver verwijderd van datgene wat zegt: Ik ben rijk en heb aan niets gebrek?

‘Ik raad u aan,’ zegt de Heer tot Laodicea, - ‘Ik raad u aan om van Mij goud te kopen dat in het vuur gelouterd is, opdat u rijk moogt worden; en witte klederen, opdat u gekleed moogt worden, en de schande van uw naaktheid niet zichtbaar worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat u moogt zien.’

Drie dingen worden zij vermaand om te ‘kopen.’ Zo rijk zijn zij, de Heer zal er niet over spreken om aan hen te geven. En het zou inderdaad een gelukkige zaak voor hen zijn om hun rijkdommen voor hen te ruilen - valse glans voor echt goud. Dit is het eerste, goud - een veelvoorkomend symbool in de Schrift, zoals u weet; puur goud, zoals hier, ‘goud beproefd in het vuur’, voor wat goddelijk is. In de ark van het getuigenis, en in het meubilair van de heilige plaatsen in het algemeen, bedekte goud alles. De apostel, ik geloof, geeft ons de exacte betekenis wanneer hij spreekt over de gouden cherubijnen als ‘de cherubijnen van heerlijkheid, die het verzoendeksel overschaduwden.’ Deze ‘heerlijkheid’ is de vertoning van wat God is. God verheerlijkt Zichzelf wanneer Hij schittert in de gezegende realiteit van wat Hij is, en Christus is de ware ark waarin de twee materialen samen worden gevonden - goud en shittim-hout. De straling van goddelijke heerlijkheid is het goud; het shittim-hout, de kostbare waarheid van mannelijkheid.

Kunnen we niet zien waarom, voor Laodicea, het ‘goud beproefd in het vuur’ de eerste vereiste is? Hun rijkdommen waren slechts

papiergeld, vervaardigd uit de vodden van zelfgenoegzaamheid, en van louter conventionele, niet intrinsieke waarde. Christus is wat zij misten: goddelijke glorie, in het enige gezicht waarin het onverduisterd schijnt. Dit is de kracht van het christendom, zijn essentie en zijn kracht; en dit is wat het valse, pretentieuze christendom van Laodicea zo vreselijk miste - bezig zijn met Christus, onderscheidingsvermogen van wat en waar al het ware en waardevolle te vinden is. Weten waar dit is, is het hebben. Geloof is het, die deze schat vindt. Zonder dat geloof, is het inderdaad arm zijn.

Vervolgens, 'witte kledij, opdat gij gekleed moogt worden,' is ongetwijfeld praktische rechtvaardigheid van leven en wandelen. Er is een verband tussen dit en het eerste, dat, wanneer we hun betekenis hebben, duidelijk genoeg wordt. Tenzij u de goddelijke glorie hebt die in het gezicht van Jezus schijnt voor uw ziel, zult u geen vermogen vinden om goed te leven of te wandelen. Het 'wit' is de weerspiegeling van de volledige, onverdeelde lichtstraal; en God is licht. Hoe kan ons leven de weerspiegeling hiervan zijn, behalve als 'God, die het licht gebood om uit de duisternis te schijnen, in onze harten te schijnen, om het licht van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus te verspreiden'? Leviticus moet altijd voorafgaan aan Numeri. We moeten God in het heiligdom zien voordat we er mogelijk uit kunnen komen en met Hem in de wereld kunnen wandelen.

Ten slotte, 'zalf uw ogen met ogenzalf, opdat u kunt zien.' Zo was er volkomen blindheid - de toestand van de Farizeeën opnieuw, want zij realiseerden het zich zeker niet, maar zeiden: 'Wij zien;' en zo bleef

hun zonde. Als ze bewust blind waren geweest, was Christus er om te genezen. Maar zij hadden helaas de Geneesheer niet nodig.

Toch zegt Hij: 'Zovelen als Ik liefheb, bestraf en tuchtig Ik; wees daarom ijverig en bekeer u. Zie, Ik sta aan de deur en klop; indien iemand Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden, en hij met Mij.' Tot slot houdt Hij een genadige uitnodiging. Zijn hart blijft hangen zolang er nog een mogelijkheid is van reactie van hun kant. Maar de dag van genade staat op het punt te eindigen. Als de woorden die we hebben overwogen de parallel vinden die ik heb getrokken, als het niet onwaar is getrokken, dan zijn we zeker dicht bij dat einde! Wie kan zeggen hoe dichtbij?

Voordat ik afsluit, moet ik echter terugkeren naar dat betekenisvolle woord dat zo levendig het morele, geestelijke, ja, en politieke karakter van de laatste dagen beschrijft - 'de gemeente van de Laodicezen' - de mannen die 'rechten van het volk' opeisen. Onheilspellende naam! Vreselijke claim wanneer uitgesproken in de oren van een God die sterk en heilig is, maar toch zo geduldig, en elke dag wordt getergd. Het is een claim die de val en het vonnis ervan ontkent, bevestigd door talloze individuele zonden - de claim van een wereld die de Zoon van God heeft geweigerd en gekruisigd om in liefdevolle genade in haar te komen!

Laten we het politiek bekijken, want het politieke aspect ervan is niet zonder de diepste betekenis. Beven de naties niet overall bij het vooruitzicht van een opstand van de massa's met ditzelfde wachtwoord? Toen democratie alleen het beteugelen van de despotische macht van heersers betekende; toen het nog steeds

respect voor rijkdom en rang, en wet en orde betekende, konden ze zich erover verheugen en het aanhalen als het bewijs van moreel verbeterde tijden. Alleen willekeurige macht moest worden ingeperkt; er moest gelijke rechtvaardigheid, en rust en zekerheid zijn als het effect van rechtvaardigheid.

Het misbruik van macht was ongetwijfeld groot genoeg geweest om represailles uit te lokken en de ondergang van het absolutisme een schijnbare echte vooruitgang te maken. Maar de mens was en is dezelfde; en de fout is altijd geweest om te veronderstellen dat veranderingen van dit soort echt een morele staat konden genezen of raken, wat de kern van het probleem was. De melaatsheid, hier gevild, zou ergens anders uitbreken, want het zat dieper dan het oppervlak - in het bloed - in de vitale delen van de mensheid zelf.

Wie kon zeggen waar de beweging voor de rechten van de mens zou moeten stoppen? Wie kon tegen de rusteloze golf van de zee zeggen: Kom niet verder! Hier zullen uw golven tot rust komen? Er waren, en er zijn nog steeds, oneindige en gigantische kwalen, - de macht en het misbruik van rijkdom, bijvoorbeeld, - tirannieën die geen enkele ontworpen regeringsvorm had aangeraakt of in aanmerking kon nemen. Wat houdt het recht van elke man op zijn eigen in? Wat is zijn eigen? Is zijn recht om het te gebruiken ook een recht op het enorme misbruik ervan dat eigenbelang met macht op zijn rug altijd zal maken? Wiens rechten moeten worden gerespecteerd als ze in conflict komen?

En van een lager niveau dan voorheen komt gemompel, hees en dreigend: socialisme, communisme, nihilisme, anarchisme - angstaanjagende namen, niet alleen voor de monarch, maar ook voor

de man van eigendom en de wetgetrouwe burger. ‘De rechten van het volk’ dreigen in vreselijk conflict met elkaar te komen, en in hun naam hoeveel onrecht zal er worden aangedaan! Dit is het Laodicea van de politiek, dat voorbestemd is om de rots te zijn waarop de regeringshervorming zeker zal splijten en zal eindigen in anarchie en chaos. ‘En er zullen tekenen zijn aan de zon, en aan de maan, en aan de sterren; en op de aarde benauwdheid onder de volken, met verbijstering; de zee en de golven brullen; de harten der mensen bezwijken van vrees, en van het zien naar de dingen die over de aarde komen: want de machten des hemels zullen wankelen.’

Maar het verwijderen van de dingen die geschud kunnen worden, zal alleen maar de weg vrijmaken voor een Koninkrijk - niet zoals zij verwachten, maar absoluut, dat geen geschil toelaat, en volkomen rechtvaardig is. Hoe troostrijk om ons af te wenden van de gedachten die ons bezighielden, en te denken aan het contrast met alle heerschappij die de wereld ooit heeft gezien! ‘Hij zal Uw volk richten met gerechtigheid, en Uw armen met oordeel. De bergen zullen vrede brengen aan de mensen; en de kleine heuvels door gerechtigheid. Hij zal de armen van het volk richten; Hij zal de kinderen van de behoeftigen redden, en de verdrukker in stukken breken. . . . In Zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien, en overvloed van vrede, zolang de maan duurt. Hij zal ook heerschappij hebben van zee tot zee, en van de rivier tot de einden der aarde. Alle koningen zullen voor Hem neervallen; alle volken zullen Hem dienen.’

Politiek gezien sluit de Laodicea-toestand ook de huidige staat van zaken af.

In een andere fase ervan zullen we Laodicea kenmerkend vinden, de kerkelijke staat. Het politieke aspect, wanneer Kerk en staat zo dicht bij elkaar zijn gekomen, beïnvloedt natuurlijk ook het kerkelijke aspect. Democratie manifesteert zich ook onmiskenbaar in deze sfeer. De mensen komen in opstand tegen de lange heerschappij van hun geestelijke leiders en eisen hun rechten op bij dezen. Maar ze zijn niet tevreden met wat hun hier toekomt: ze moeten heer en meester zijn van hun vroegere meesters. Ze betalen hun ministers; en wie is de echte meester - degene die betaalt of degene die betaald wordt? Omdat ze de touwtjes in handen hebben, zien ze geen reden waarom ze hun predikant niet zouden kiezen zoals ze hun advocaat of hun dokter kiezen. Maar dit betekent dat predikanten moeten preken om hen te behagen: hun leringen, hun stijl, moeten zichzelf goedkeuren bij de kritiek van hun hoorders. En zo wordt helaas de Schrift steeds meer vervuld, die profeteert over de laatste dagen en zegt: 'Want er komt een tijd, dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar dat zij naar hun eigen begeerten zich leraars zullen bijeenverzamen, die hun oren strelen; en zij zullen hun oren van de waarheid afkeren en zich tot de fabelen keren.'

U weet dat ik hiermee geen geestelijke aristocratie bepleit. Mensen zouden mij misschien van het tegenovergestelde uiterste beschuldigen. Maar in werkelijkheid zijn beide onbijbels. Noch aristocratie noch democratie is Gods principe, maar een ware theocratie. Christus is alleen meester - niet de geestelijkheid, niet het volk. Dienaren zijn slechts 'dienaren', zoals de naam zelf al aangeeft; maar geen 'dienaren van mensen' - waartegen de apostel, zoals u zich zult herinneren, zo heftig strijdt. 'Indien ik nog mensen behaagde,' zegt hij, 'zou ik geen dienaar van Christus zijn.' Aldus staan deze twee dingen in

wezenlijke tegenstelling tot elkaar. Christus moet op zijn ware plaats zijn, waarvan het Laodiceanisme, hier en elders, Hem uitsluit. Breng Christus binnen, en de dienaren zijn Zijn dienaren. Breng Christus binnen, en het volk is Zijn volk. Zijn dienst, van de kant van allen, is ware en volmaakte vrijheid voor allen.

U zult mij begrijpen als ik zeg dat ik blij ben om te zien dat het verderfelijke onderscheid tussen geestelijken en leken in zekere mate wordt weggenomen. Ik verheug mij over de vrije evangelisatie die in bijna alle denominaties plaatsvindt: ik verheug mij om te zien dat het volk van Christus hun ware plaats inneemt, als een onderscheidend priesterschap in relatie tot Hem, en gevestigde rechten van geestelijken worden weggenomen. Laat alleen Gods woord alles bepalen: laat Christus Zijn soevereine rechten hebben: Laodiceanisme zal dan onmogelijk zijn.

Maar laten we ten slotte nooit vergeten dat er een geestelijk Laodicea is. En dit ook op een dubbele manier. Het kan puur geestelijk zijn: en hier is perfectionisme, waar we naar hebben gekeken, duidelijk één vorm. Een ander, op een lager plan, is te vinden in die geest die zich tevreden stelt met uiterlijke kerkelijke voorspoed; en, de goddelijke maat verwaarlozend, de Kerk en de wereld dichter bij elkaar ziend, veronderstelt dat de wereld opklimt tot het christelijke niveau, terwijl het christenen zijn die afdalen tot het niveau van de wereld.

Christus moet buiten de deur zijn, wil iemand dat denken. De ziel die met Christus eet, en Christus met haar, weet zeker beter wat Zijn smaak is, en hoe weinig het opzichtige kerkelijke stelsel of de opzichtige liefdadigheid die zo overvloedig is, Hem kan passen. Laat me niet denigrerend spreken. Ik wijs niet alles (God verhoede!) toe

aan één gemeenschappelijke vuilnisbelt. Er zijn talloze toegewijde, oprechte arbeiders wiens arbeid bij God is, en wiens vrucht bij Hem gevonden zal worden. En ook Hij, die niet ziet zoals de mens ziet, noch verleid door schone schijn noch hard in voorbarig oordeel, - Hij die ons leert dat wij, door het kostbare uit het verachtelijke te halen, als Zijn mond zullen zijn, - Hij zal ongetwijfeld veel meer vinden wat waardevol voor Hem is, in datgene wat voor ons het meest oppervlakkige afval lijkt.

Toch is het algemene resultaat maar weinig beïnvloed. Het hart dat zelfgenoegzaam kan kijken naar de algemene toestand van de dingen, kan nauwelijks op de juiste wijze met Christus zijn. Het is niet alleen een kwestie van profetische kennis, of welke opvattingen wij koesteren over de komst van de Heer (hoewel onze opvattingen en onze gesteldheid van hart niet geheel los van elkaar kunnen worden gezien), maar het is een kwestie van gehoorzaamheid aan Zijn Woord, en van waarheid van hart jegens Hem.

Maar geestelijk Laodiceanisme heeft nog een andere fase, en - zal ik het u toegeven? Voor mij is het de meest hopeloze en benauwende. Het is waar genade wordt toegeëigend en het christelijke standpunt wordt aangenomen, de christelijke taal wordt gebruikt, de kerkelijke positie, om zo te zeggen, goed, maar waar dit alles in wezen niet werkzaam is voor de ziel! Omdat hier het falen van het Woord het meest beslist is; en als het Woord faalt, wat is er dan om ons door te vernieuwen?

Geliefde broeders, laat me dan hierop terugkomen en er een beetje op aandringen: kunnen we te veel aandringen op het feit dat dit vreselijke merk van Laodicea rust op degene met wie Gods waarheid

alleen maar wordt beleden, om meer dan ooit te worden ontkend, - Christus' naam wordt verondersteld meer dan ooit te worden onteerd!

De plaats in de nieuwe schepping, is die van ons? Belijden we het onze, die wonderbaarlijke plaats, waar, voor iedereen die in Christus Jezus is, 'het oude voorbij is gegaan en alle dingen nieuw zijn geworden'? Als onze positie in Hem is, is onze 'wandel volgens deze regel' van de nieuwe schepping in Christus Jezus? Zijn wij, wat betreft alle vleselijke stand, titel, claim, dood met Christus, begraven, om nooit meer op te staan? Wie zou denken aan de oude Laodiceaanse strijd op deze grond? Wie zou dromen dat 'mensenrechten' hier opnieuw het wachtwoord zijn onder de volgelingen van een timmermanszoon die door de wereld is gekruisigd en wiens voornaamste geestelijke leiders de vissers van Galilea zijn?

Broeders, wees koud of heet! wees het een of het ander, duidelijk. Wanneer allen één zijn in Christus, zal er dan ruimte zijn voor de hatelijke strijd van democraat en aristocraat, alsof de wereld niet voor ons is gekruisigd, alsof wij niet roemen in dat kruis van Christus waardoor wij voor de wereld zijn gekruisigd? 'Leden van elkaar', 'allen één in Christus Jezus' - is dit niet sociale gelijkheid van de allerhoogste orde? Broeders gelijk in de familie van God, is dit inderdaad, of is het niet, dichterbij, dierbaarder, krachtiger dan de banden van het vlees? Geen aristocratie, geen democratie, maar theocratie - laat dat ons motto zijn!

Is een wereldse positie iets? Voelen onze broeders dat we in onze omgang met hen inderdaad (in taal waarvoor de Schrift niet

verantwoordelijk is, hoewel onze gebruikelijke versie dat wel is) ‘neerbuigen tot mensen van lage stand’?⁴

Voelen ze dat het ‘neerbuigen’ is, geen erkenning van ware gelijkheid?

Aan de andere kant, is een wereldse positie die we niet hebben, iets? En gebruiken we onze christelijke positie om onszelf hoger in de wereld te verheffen, of om tegenover een ander de ‘gelijke rechten’ te laten gelden die van ons zijn?

Aan beide kanten zou geen studie heilzamer kunnen zijn dan die van de korte brief waarin we de apostel Paulus een weggelopen slaaf, nu christen, naar zijn vroegere meester, die ook christen was, terug zien sturen naar zijn vroegere toestand. ‘Ontvang hem als mijzelf,’ zegt hij tot de laatste; ‘niet langer als een dienaar, maar boven een dienaar, een geliefde broeder.’ Zo was de verhouding van Onesimus tot zijn vroegere meester; en zulke woorden, in die oude dagen van diepere werkelijkheid, betekenden wat ze zeiden.

En wat Onesimus betreft, moest hij dan ook de plaats opeisen die genade hem had gegeven, en aandringen op ‘gelijke rechten’ met zijn meester? Moest hij zijn christendom gebruiken om aan zijn slavernij te ontsnappen, en dat omdat zijn meester een christen was? Nee; aan beide kanten, nee! Genade was datgene onder de suprematie waarvan zowel meester als slaaf nu gelijk waren - de slaaf van de meester een ‘broedergeliefde’, maar zelf onderworpen aan een genade die, als

4 Rom. 12:16; beter vertaald in een recente versie ‘Hebt dezelfde achting voor elkaar, niet lettend op hoge dingen, maar meegaand met de nederigen [of wat nederig is].’

het hem de nieuwe relatie had gegeven, hem leerde het te hoog te waarden om het te prostitueren voor de claim van werelds voordeel.

Genade claimen is geen genade. Het is geen genade in mij om een ander van een verondersteld niveau naar beneden te halen, noch om het eigene van anderen te claimen. Het is het voorrecht van genade om te buigen om te dienen; en toch is het het voorrecht van genade om de laagste op te tillen tot een niveau zo hoog dat de hoogste van de vorsten van de aarde het alleen als onmetelijke verheffing zal beschouwen om het met hem te mogen delen. Oh, om altijd christenen te zijn! - om te dineren met Hem die, als Hij ons tot Zijn gezelschap toelaat, de deur open moet houden voor allen die van Hem zijn! - van Hem, en om met Hem verbonden te zijn in de snel naderende glorie, waarvoor alle aardse glorie zelfs nu verbleekt en sterft!

Filadelfia en Laodicea! Belangrijke contrasten! Waar zijn wij mee? Zeker, zeker zijn de laatste dagen van het Christendom Laodiceaans. Ik voel het met smart en bevestig het. En wat dan? Welnu, dan is Hij nabij; Hij zal komen. Laten wij ons schrap zetten voor onze plicht; laten wij het geloof vasthouden; laten wij alleen vollediger onderworpen zijn aan Hem, Wiens heerschappij dienst is, Wiens juk zacht is, Wiens aanwezigheid en Wiens gemeenschap de hemel voor ons op aarde beginnen. O, om het beter te weten! Als wij om ons heen kijken, als wij naar binnen kijken, verandert onze vermaning in gebed.

